

Hayatınızı, İşinizi ve Ekibinizi
Pozitif Enerjiyle Doldurmanın
10 Kuralı

ENERJİ OTOBÜSÜ



JON GORDON

*Bir Dakikalık Yönetici ve Daha Yüksek Kademede Liderlik
kitaplarının yazarı...*

Ken Blanchard'ın önsözü ile

yakamöz

Hayatınızı, İşinizi ve Ekibinizi

Pozitif Enerjiyle Doldurmanın

ENERJİ OTOBÜSÜ



JON GORDON

ÇEVİREN

Kişisel Gelişim: 33

Yayıncı Sertifika No: 16238

Yazar: Jon Gordon

Çeviri: Selim Yeniçeri

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince

Görsel Yönetmen: Faruk Derince

Yayın Koordinatörü: Alev Aksakal

Yayına Hazırlayan: Ceylan Şenol

İç Tasarım: Tuğçe Gülen

YAKAMOZ KİTAP © JON GORDON, 2007

Orijinal adı: The Energy Bus: 10 Rules to

Fuel Your Life, Work, and Team with Positive Energy

Copyright © 2007 by Jon Gordon.

Tüm hakları saklıdır.

John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey tarafından yayımlanmıştır.

Bu çeviri lisansla yayımlanmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

Yazar Hakkında

JON GORDON, pozitif, birbirine kenetlenmiş insanlar, liderler, işyerleri, okullar ve ekipler ortaya çıkarmak konusunda önde gelen bir otoritedir. Aynı zamanda sağlıklı ve pozitif çocuklar yetiştiren programlar oluşturan ve bunlara finansal destek sağlayan Pozitif Enerji Programları – PEP’in kurucusudur. Jon ve onun enerji çözümleri, yüzlerce televizyon programında, dergide ve gazetede konu edilmiştir. CNN’deki American Morning, NBC’deki Today şov programı, Men’s Health, Forbes ve Pozitive Thinking gibi tüm dünyada yayınlanan çeşitli kaynaklarda Gordon’un enerji çözümlerinden bahsedilmiştir. Bununla birlikte Gordon, 10 dk.’da Enerjinizi Depolayın ve Enerji Bağımlısı: Hayatınızı Enerjiyle Dolduracak 101 Fiziksel, Zihinsel ve Ruhsal Yöntem adlı kitapların yazarıdır. Jon, Cornell Üniversitesi’nden mezun olmuş ve Emory Üniversitesi’nde yüksek lisans yapmıştır. Kuzeydoğu Florida’da eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Annem, Nancy Gordon Nicolosi'ye ithafen

Kansere karşı göstermiş olduğun azim ve cesaret, bana her zaman ilham vermiştir.

Seni bütün kalbimle seviyorum.

Önsöz

Verdiğim seminerlerin çoğunda, insanlardan ayağa kalkıp iki şey yapmalarını isterim. İlk olarak, kendileri önemsiz bir kişiymişçesine, diğer insanları selamlamalarını rica ederim. Birkaç kıkırdamanın ardından, birbirini görmezden gelmeye çalışarak etrafta dolaşan insanlar arasında sönük bir mırıltı başlar. Bunun üzerine bu mırıltıları durdurur ve insanları selamlamaya devam etmelerini söylerim; fakat bu kez selamladıkları kişilerin, gördüklerine gerçekten sevindikleri eski dostlarıymışçasına bunu yapmalarını isterim. Salon kahkahayla çınlar ve gülümseyerek, ortalıkta koşuşturup, birbirlerine sarılmaya ve sohbet etmeye başladıklarında gürültü daha da artar.

Dinleyiciler yerlerine oturduklarında ise onlara, “Sizden niçin bu iki şeyi yapmanızı istemiş olabileceğimi düşünüyorsunuz -tabii Kaliforniyalı olduğum gerçeğini bir kenara bırakacak olursanız? - diye sorarım.

Dinleyicilerin gülme seslerini duyduktan sonra da, bunu, pozitif enerji yaratmak adına yapmış olduğumu açıklarım. “Başarılı bir şirketi yönetmek için, öncelikle insanların enerjisini yönetmeyi öğrenmelisiniz ve tabii kendinizinkini de. Yapmış olduğumuz bu iki aktivitenin hangisiyle salona daha fazla pozitif enerji dolduğunu düşünüyorsunuz?”

Tabii ki herkes, “İkincisi ile” diye bağırır.

“Odadaki enerjiyi değiştirmek için ne yaptım?” diye sorarım. Ardınca şu cevabı veririm; “Tek yaptığım, negatif düşünceye odaklanma durumunuzu pozitif düşünceye doğru yönlendirmektir ve salondaki enerji on misli artmış oldu.”

İşte yukarıda bahsettiklerimden dolayı Jon Gordon ve *Enerji Otobüsü* bana heyecan verir. Her sabah bir seçim şansınız vardır. O gün pozitif mi yoksa negatif düşünen biri mi olacaksınız? Pozitif düşünmek size güç verir.

İşe gittiğinizde ise bir başka seçim sizi bekler. Çalışanlarınızı, işlerini iyi yaparken ya da tam tersi bir durumda yakalayabilirsiniz. Bunlardan hangisi insanları daha enerjik kılar sizce?

Eğer ailenizi, işinizi, ekibinizi ve iş yerinizi canlı kılmak istiyorsanız bu kitabı okuyun. Jon’un enerjisi ve tavsiyeleri sizi sayfalar arasında sürükleyecek ve yaptığınız her şeye pozitif enerjiyi katmanıza yardımcı olacaktır; böylece yaşadığınız dünyayı çok daha güzel bir yere dönüştüreceksiniz.

Bizi heveslendirdiğin ve doğru otobüse bindiğimizden emin olmamızı sağladığın için teşekkürler Jon.

Ken Blanchard

ve Daha Yüksek Kademedeki Liderlik

kitaplarının yazarı

Teşekkür

Hiç kimsenin başarıyı tek başına yakalayabileceğine inanmıyorum. Herkesin pozitif bir ekibin desteğine ihtiyacı vardır. Benim otobüsümde ve hayat yolculuğumda beraberimde muhteşem insanlar olduğu için şükrediyorum.

İlk olarak aile otobüsümün kaptanı, eşim Kathryn'e teşekkür etmeliyim. Sen, bir arada kalmamızı sağlayan bir tutkalsın âdeta. Sen olmasaydın bugün bulunduğum noktada olamazdım. Ve bana hayatta en önemli şeyin ne olduğunu hatırlatan çocuklarım Jade ve Cole'a da teşekkür ediyorum. Her geçen gün daha iyi bir baba olma isteğimi körüklüyorsunuz. Günümün en güzel kısmı, yatma vakti geldiğinde size başarılarınızı sorduğum andır. Sizleri seviyorum.

Ailem, otobüs yolculuğum boyunca her zaman beni destekledikleri için kocaman bir teşekkürü hak ediyor. Her adımında beni desteklemek için hep yanımda oldunuz.

Her zaman mücadele isteğimi kamçılayan ve bu kitabı yazmama yardımcı olan erkek kardeşime de teşekkürü bir borç bilirim. Senin fikirlerin, tavsiyelerin ve vermiş olduğun cesaret, kitabımı en iyi şekilde tamamlamama yardımcı oldu. Senin kitabını da kitapevlerindeki raflarda benimkinin yanında görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bununla birlikte, genç kalmam, hayattan ve yolculuğumdan keyif almam konusunda bana ilham veren 89 yaşındaki büyükbabam Eddy'ye de özellikle teşekkür etmek isterim.

Dostlarım ve aynı zamanda temsilcilerim olan Arielle Ford ve Brian Hilliard'a teşekkürler. Kitabımın hazırlıklarındaki yardımlarınızdan dolayı size her zaman minnettar kalacağım. Sizler, otobüsümün gideceği yolu açmamda bana çok yardımcı oldunuz. Bana olan inancınız için teşekkürler.

Yolumu görmemde yardımcı olan ve önümdeki engelleri kaldıran Kate Lindsay, Shannon Vargo, Matt Holt ve John Wiley & Sons'ın muhteşem ekibine teşekkürler.

Ayrıca, otobüsüme yalnızca yakıt temin etmekle kalmayıp, bozulduğunda otobüsten inip onu itmemize yardımcı olan ekibimin diğer elemanlarına: Francis Ablola, yoğun çalışmaların ve web sitesi tasarımın için teşekkürler. Shawn O'Shell, şaşırtıcı zekân ve yaratıcılığın için teşekkürler. Vince Bagni ve Jim Careccia, enerjinizi her tarafa yaydığınız için teşekkürler. Susan, diğerleriyle paylaştığın yeteneklerin için teşekkürler.

Firmalarıyla, şirketleriyle, ekipleriyle çalışmamı sağlayan tüm müşterilerime teşekkürler. Bu kadar müthiş insanla her gün çalışabilme şansını bana verdiğiniz içi teşekkürler.

Ken Blanchard, Danny Gans, Pat Williams, Dwight Cooper, Fran Charles, Linda Sherrer, Tom Gegax, Mac Anderson ve kitabı okuyup destekleyen herkese teşekkürler.

Haftalık gazetemın tüm abonelerine ve okurlarıma teşekkürlerimi sunarım. Yaşam öykülerinizi, kalbinizi, acılarınızı ve zaferlerinizi benimle paylaştığınız ve beni hayatınızın, başarınızın bir parçası yaptığınız için onur duydum. Hepimiz hem öğretmen hem de öğrenciyiz ve ben sizlerden çok şey öğrendim.

Yazarın Notu

Geçmişe bakarak, belirli olayların sizi şu anda bulunduğunuz yere getirmiş olduğunu görmek son derece keyiflidir; tıpkı bu kitabı yazmamı sağlayan ilham gibi. Beni, Denver araç kiralama bölümünden havaalanına götüren otobüs şoförüyle tanıştığımda, ilk kitabım olan *Enerji Bağımlılığı: Hayatınıza Canlılık Katmanın 101 Yolu* için 28 şehirlilik bir tura çıkmıştım. Otobüs şoförünün, hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip olmakla kalmayıp, bununla birlikte insanın hayatını değiştirebilecek derecede bir bilgeliğe sahip olması beni gerçekten çok etkilemişti. Ülkeyi dolaşma sebebim olan pozitif enerji, bu otobüs şoföründe vardı. Haftalık e-gazetemde “Hayat Yolculuğunuz İçin Gereken 10 Kural” başlığı altında bu tanışmayla ilgili bir makale yazdım ve bu yazının en iyi makale olduğuna dair son derece coşkulu tepkiler aldım. Sonra bir gün yürüyüşe çıktığımda bu kitabın fikri ve hikâyesi harfi harfine beynime üşüşüverdi. Ve bir kere yazmaya başladıktan sonra bir daha bırakmadım. Kelimeler beynimden kâğıda akıyordu sanki ve sonunda elinizde tuttuğunuz kitap ortaya çıktı.

Bu sebeple, hep beraber kısa, eğlenceli ve anlamlı bir yolculuk yapmak üzere sizleri Enerji Otobüsüne davet etmekten mutluluk duyuyorum. Umarım bu kitabı yalnızca hayatınızı, işinizi ve birlikte çalıştığınız ekibi pozitif enerjiyle doldurmak için değil, aynı zamanda hayat yolculuğunuzdan zevk almak için de kullanırsınız. Her şeyden önce hayatımızın amacı genç kalmak, keyif almak ve hayatın son durağına yüzümüzde bir gülümsemeye ulaşmaktır -tabii mümkün olduğunca geç- çünkü bu, yapmış olduğunuz yolculuktan keyif aldığınız anlamına gelir.

Bununla birlikte, bu kitaptaki bazı fikirlere ilham vermiş olan aşağıda belirteceğim insanlara da hakkını vermek isterim doğrusu.

Enerji Otobüsü çocuk kitabındaki kelimeler, Richard Bach’tan esinlenilerek yazıldı. *Mavi Tüy* ve *Martı Jonathan Livingston* kitaplarının yazarı şöyle demişti: “Onu gerçekleştirebilecek gücünüzün olmadığı bir şeyi zaten arzulamazsınız.”

Pozitif enerji formülü ise, *Başarı Prensipleri*’nin yazarı Jack Canfield’in benimle paylaşmış olduğu $E + R = 0$ formülünden ortaya çıkmıştır.

Bu öyküde değinilen Enerji Kitabı’ndan bilgiler, benim *10 dk.’da Enerjinizi Depolayın* adlı kitabımdan alınmıştır.

İç Savaş raporlarını bekleyen Abraham Lincoln’ün öyküsü, *İyiden Mükemmele* adlı kitabın yazarı Jim Collins’e ait bir ses kaydından esinlenilerek anlatılmıştır. Fakat Jim Collins aynı zamanda otobüse, doğru insanları almaktan da bahsettiğinden, elinizde bulunan kitabın fikri bana aittir.

Kural # 9 için uçak tasarımı çalışmasını, Laurie Beth Jones ve *Cizvit CEO* adlı kitabından öğrendim.

Kalbin enerjisi ile ilgili araştırma ise, HeartMath Enstitüsü’nde yapılmıştır, www.heartmath.org. Olağanüstü ve yenilikçi işler yapan bir enstitüdür.

Joy’un otobüsünün 11 numara olmasının bir sebebi vardır. Bu, benim için özel bir sayıdır.

Size pozitif enerji gönderiyorum...

Giriş

Pozitif enerji... Konferans salonlarında, sınıflarda, sporcuların soyunma odalarında ve hatta evlerin oturma odalarında bile sıkça bahsedilen bir terimdir. Bunun sebebi belki de pozitif insanların, pozitif iletişimin, pozitif ilişkilerin, pozitif çalışmanın ve takım ruhunun, pozitif sonuçlar doğuracağını gösteren pek çok yeni araştırma olabilir. Ya da içimizde bir yerlerde her insanın, her mesleğin, her şirketin, her kuruluşun, her ailenin ve ekibin kendini ifade etmek ve başarılı olmak adına olumsuzlukların, güçlüklerin ve başa çıkılması gereken meselelerin üstesinden gelmek zorunda olduğunu hepimizin bilmesinden kaynaklanıyor olabilir.

Hiç kimse birtakım sınavlardan geçirilmeksizin hayatını sürdüremez ve bu sınavlarda verilecek olan yanıt da pozitif enerjidir; alkış tutma şeklinde bir pozitif enerji olmasa da böylesinin gerektiği zaman ve mekânlar da mevcuttur. Pozitif enerjiden bahsederken daha ziyade iyimserlik, güven, heves, aşk, kararlılık, neşe, tutku ve yaşama, çalışma ve yükselme isteğini kastediyorum; başarılı ekipler kurmak ve bunları yönetmek; hayattaki ve işteki güçlüklerin üstesinden gelmek; bulaşıcı bir enerjiyi çalışanlarla, iş arkadaşlarıyla ve müşterilerle paylaşmak; etrafınızdakilerin ve kendinizin yeteneklerini en üst seviyede ortaya çıkarmak; sağlığınıza, ailenizi ve başarınızı baltalama tehlikesi olan tüm negatif insanların (ki ben bunlara enerji vampirleri adını veriyorum) ve durumların üstesinden gelmekten bahsediyorum.

Pozitif enerji gerçekten vardır ve ben kendi işimde binlerce yönetici, satış uzmanı, takım, antrenör, kurum, öğretmen, atlet, anne, baba ve hatta çocukta pozitif enerjinin şaşırtıcı gücüne bizzat şahit oldum. Okullarını baştan aşağı değiştirerek, öğrencilerine moral aşılayan okul müdürleri gördüm. Yöneticiler, benim stratejilerimi kullanarak, çalışanlarını ve ekiplerini nasıl daha başarılı kıldıklarını anlattılar bana. Kanseri yenen insanlar, bunu nasıl pozitif davranışlarla başardıklarından bahsettiler. Atletler, hedeflerine ulaşmak için önlerine çıkan güçlüklerin üstesinden nasıl geldiklerini benimle paylaştılar. Çalışkan işçiler bana e-posta ile sayısız terfi ve başarı öykülerini gönderdiler. Ve bir anne beni arayarak, oğlu Joshua'nın, anne ve babasının boşanacağını öğrendikten sonra, bunları güçlü ve pozitif olmaya çalışarak atlatacağını; çünkü pozitif insanların daha uzun, mutlu ve sağlıklı bir yaşamları olduğunu söylediğini anlattı. Anlaşılan Joshua, bir yıl önce onun okulunda pozitif enerjinin önemiyle ilgili yapmış olduğum konuşmayı unutmamıştı. Bu olay beni yalnızca etkilemekle kalmadı, aynı zamanda bana ilham da verdi.

Joshua gibi insanlar beni, pozitif enerji konusunda yazmak ve bunu insanlarla paylaşmak konusunda yüreklendiriyor; çünkü bunun önemli olduğunu ve işe yaradığını biliyorum. Umarım bu kitap, hayatınıza pozitif enerjiyi sokmanıza ve sonra da onu iş arkadaşlarınızla, müşterilerinizle, kuruluşunuzla, ekibinizle, dostlarınızla ve ailenizle paylaşmanıza yardımcı olur. Bu kitaptaki ilkeleri uyguladığınızda daha fazla mutluluk, artan başarı, daha yüksek performans, hevesli takım çalışmaları ve önemli sonuçlarla karşılaşacağınızdan eminim.

Bu öykü bir iş ortamında geçiyor olmasına rağmen, lütfen bu kitabın herkes için yazılmış olduğunu unutmayın. Her birimiz bir ekibin birer parçasıyız ve ekibimizin her üyesi -bu bir çalışma ekibi, bir spor takımı, aile veya bir okul olabilir- bu kitaptaki basit ve işe yarar 10 kuraldan faydalanabilir. Her şeyden önce pozitif insanlar ve pozitif ekipler, pozitif sonuçlar ortaya koyarlar ve bunun için gereken şey de pozitif enerjidir.

Patlak Lastik





Günlerden pazartesiydi ve George pazartesi günlerini hiç sevmezdi. Garaj yolunda durup arabasına baktı ve başını salladı. Aslında hiç de şaşırmamıştı. Talihsizlik, tıpkı yaşamının üzerinde dolaşan bir kara bulut gibi onu beş yıldır izliyordu ve bugün de diğerlerinden farksızdı. Arabasının lastiği tamamen inmişti ve George'un sınırdan patlamak üzere olduğu görülüyordu. Yedek lastiği çıkarmak üzere bagajı açtığı anda, "Neden bugün?" diye haykırdı.

O sırada, karısının şu sözlerini hatırladı: "Onu tamir ettirmelisin George. Günün birinde lastiğin patlayacak ve keşke yedek lastiğim olsaydı diyeceksin."

"Neden her zaman haklı olmak zorunda sanki?" diye düşündü. Birdenbire komşusu Dave aklına geldi ve hemen koşup işe gidip gitmediğine bakmak istedi. Dave de tıpkı George gibi şehir merkezinde çalışıyordu ve George onunla birlikte işe gidebileceğini umuyordu.

Bugün George'un iş yerinde önemli bir toplantısı vardı ve işe gecikmemesi gerekiyordu. Bugün olmazdı. Özellikle bugün gecikmemeliydi. George, Dave'in arabasının orada olmadığını görünce sınırsız yumruğunu havaya savurdu. "Tabii ya" diye düşündü. "Nasıl hâlâ burada olabileceğini umdum ki zaten? Bu çok kolay olurdu çünkü benim için."

Alnından terler akarak tekrar eve doğru koştu, sonra garaj yolunda durdu ve cep telefonuna bakarak iş yerinden arayabileceği birini düşünmeye çalıştı. "Düşün, düşün, hadi düşün."

Sonra birden kafasına dank etti ki; gelip onu alması için arayabileceği hiç kimse yoktu iş yerinden. Geriye bir tek seçeneği kalıyordu; eşi. Ve o da böyle bir şey sorabileceği son kişiydi.

George eve girdiğinde her zamanki sesleri duydu ve mutfaktan karmakarışık gürültüler geliyordu. Okula gitmeden önce çocukların oturup kahvaltı etmeleri için uğraşan eşinin etrafında dört dönen köpek yavrusunun sesini duyabiliyordu. Mutfak kapısından dikkatlice içeriye baktı. Çocuklar onu görür görmez çılgınlıkları daha da arttı. "Merhaba baba!" diye bağırmağa başladılar. Kızı yanına koşarak kalçasına sarıldı. "Seni çok seviyorum baba" dedi ve George ona kuru bir teşekkür etmekle yetindi. Oğlu ise, "Baba, basketbol oynayalım mı?" diye bağırıyordu. George kendi evinde sanki gönülsüz bir şöhret gibiydi âdeta. Herkes ondan bir parça istiyor; fakat o yalnızca sessiz bir köşede her şeyden saklanmak istiyordu.

George, "Hayır!" diye bağırdı. Sonra kendini kaybetmişçesine, "Hafta sonunda değiliz. İşe gitmek zorundayım. Şimdi lütfen ikiniz de susun da annenize bir şey sorabileyim. Tatlım, arabamın lastiği patlamış ve yetişmem gereken çok önemli bir toplantım var. Yani, arabana ihtiyacım var!" dedi.

Eşi, "Yedek lastiğe ne oldu?" diye sordu.

"Tabii ki hemen bunu öne süreceksin. Pekâlâ, onu tamir ettirmedim."

"Sana yardımcı olamayacağım George. Çocukları okula götürmem gerek, daha sonra diş doktoruyla randevum var, ardından köpeği veterinerine götüreceğim ve sonra da çocukların öğretmeniyle bir görüşmem var. Daha sayayım mı? Yapacak işleri olan yalnızca sen değilsin. Bu ailede tek önemli kişi senmişsin gibi davranıyorsun fakat ben de bu evi ve aileyi idare ediyorum ve eğer bugün arabam olmazsa ben de kendi işimi yapamam." George'un saldırılarını önlemek için önceden hücumla geçmek

konusunda kendini geliştirmişti.

George, “Evet, fakat eğer bu toplantıya geç kalırsam artık bir işim olmayabilir” dedi.

George ve karısı ileri geri şakalaşmaya devam ederken, evin beş aylık yavru köpeği de George’a selam vermeye karar vermiş ve George onu tasmaşından yakalayıp kulübesine gtrene kadar hoplayıp zıplayarak salyalarını her yanına srmşti. “şu köpeği de niye aldık ki sanki?” dedi. “Bunca şeyin arasında bir de köpekle uğraşmak zorunda mıyız yani?”

Kuk kızları, “Babam Sammy’yi sevmiyor” diye ağlamaya başlayınca karısı, “Ook tatlı bir köpek” dedi.

George, “şu anda köpekle uğraşamayacağım doğrusu” diye karşılık verdi.

Eşi ise, “Zaten senin hiçbir zaman hiçbir şeyle uğraştığın yok ki” diye karşı ıktı.

George, “ocukları okula bıraktıktan sonra beni de işe bırakamaz mısınız?” diye sordu. “Hâlâ yetişme şansım var.”

“Vaktim yok, George. Bugün yapmam gereken işleri duymadın mı? Geri dönerken trafiğe takılacağım ve bütün günüm gidecek. Niçin otobüse binmiyorsun? Buradan otobüs durağı yalnızca bir buçuk kilometre mesafede.”

George hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, “Otobüs m? Dalga mı geçiyorsun? Otobüs ha! En son ne zaman otobüse bindiğimi Allah bilir. Otobüse kim biner ki?” diye sordu.

Karısı ise gayet net bir şekilde, “Pekâlâ, bugün bin o zaman” diye karşılık verdi. “Kim olacak, sen bineceksin.”

George, çantasını kapıp evden hızla çıkarken, “Bu harika” diye söylendi ve bir buçuk kilometre uzaktaki otobüs durağına doğru yürümeye başladı.

11 numaralı otobüs, oflayıp puflayarak bıyık altından küfreden George’un önünde durdu. “Bu ne sürpriz” diye düşündü George. Otobüse yetiştim. Bu şanssızlığım sayesinde onu kaıracağımı düşünmüştüm.

George otobüse bindiğinde, ışıldayan bir çift göz ve hayatında gördüğü en güzel gülümsemeye sahip otobüs şoförüyle göz göze geldi.

Bayan şoför, neşe içinde, “şanslı gnndesin, şekerim” dedi.

George homurdanarak yerine oturdu. “Bugünün neresi şanslı ki?” diye düşündü.

Fakat bayan şoför, yerine oturana dek dikiz aynasından onu takip etti.

George, onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. “Neden bana bakıyor acaba? Bilet ücretini de dedim aslında” diye düşündü.

George, bayan şoförün kocaman, asla kaybolmayan gülümsemesini dikiz aynasından görebiliyordu ve “Bu kadın sürekli gülümsüyor mu böyle? Bugünün pazartesi olduğundan haberi yok mu acaba? Pazartesi günü kim böyle glmsebilir ki?” diye düşündü.

Şoför, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

George, kendini göstererek, “Ben mi?” diye sordu.

“Evet, sen şekerim. Seni daha önce otobüsümde hiç görmemiştim, oysa bu güzergâhta giden tüm yolcularımı tanırım.”

George, “NRG Company’deki işime gidiyorum” diye yanıtladı.

Şoför, heyecanlı bir şekilde, “Şu üzerinde kocaman ampuller olan bina değil mi?” diye sordu.

Arkasına saklanmak için bir gazete almamış olduğuna pişman olan George, “Evet, biz ampul yapıyoruz” diye karşılık verdi.

Şoför, “Peki bugün otobüsüme binme şerefini bana vermenizi neye borçluyum acaba?” diye sordu.

“Patlak lastiğe. Otobüse binmekten nefret ederim fakat bugün çalışma ekibimle bir toplantıya girmem gerektiği için başka çarem kalmadı.”

“Pekâlâ, sadece arkana yaslan, rahatla ve hiçbir şey için endişelenme. Otobüse binmeyi sevmiyor olabilirsin fakat bu, sıradan bir otobüs değildir. Bu, *benim* otobüsüm ve yapacağın yolculuk çok hoşuna gidecek. Benim adım Joy (Mutluluk). Ya seninki?”

George, artık onu rahat bırakmasını ümit ederek ismini mırıldandı. Sözleri de tıpkı elektrik sigortası gibi kısaydı. George, en iyi gününde bile gevezelik etmekten hoşlanmayan bir adamdı ve ayrıca sabahın köründe fincanlarca kahve içmiş gibi görünen ve bu kadar isim arasında adı Joy olan bir şoförle çene çalmak gerçekten istemiyordu. Meczaz, diye düşündü George. Çünkü mutluluk, onun hayatında kesinlikle var olmayan bir şeydi. En son mutlu olduğu zamanı hatırlamıyordu bile. Bahse girerim onun hiçbir endişesi yoktur, diye düşündü. Tek yapması gereken her gün şu otobüsü kullanmak, gülümsemek ve yabancılara karşı nazik olmak. Elbette bana karşı neşeli davranıp gülümseyebilir; ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Her gün baş etmek zorunda olduğum stresten haberi yok. İşte ve evdeki sorumluluklarımdan haberi yok. Eşim, amirim, çocuklarım, çalışanlarım, son ödeme tarihleri, mortgage, araba vergileri ve kanser hastası bir anne. Kendimi ne kadar bitkin hissettiğimden haberi bile yok.

Fakat şoför, her gün otobüsüne binip inenleri tanıyor ve hemen fark edebiliyordu. Her türlü kılıkta, yaşta ve boyutta olabilirlerdi: adam, kadın, zenci, Çinli, beyaz yakalı, mavi yakalı. Yine de hepsinin üzerinde benzer bir enerji vardı. Bunu hemen görüp fark edebiliyordu. Cansız. Enerjiden yoksun. İçlerindeki lamba sönmüş gibi sanki. Etrafına parlak ya da kör bir ışık saçan insanları hemen ayırt edebiliyordu. Onlara ‘Karartıcı’ diyordu. Sadece günü geçiştirmeye çalışan zombiler gibi ortalıkta dolaşan insanlardı bunlar. Ne bir amaçları, ne arzuları ne de enerjileri vardı. Sanki gündelik hayatın çarkı bu enerjiyi emmişti içlerinden. Hayallerinden vazgeçmiş insanları hemen fark edebiliyordu. Gündüz çalışıp gece ailesiyle ilgilenen kadınları iyi tanıyordu ve onlardan sürekli şikâyetler işitiyordu. O kadar fazla insan çok stresli, çok yorgun ve çok çalışıyordu ki; işte bu sebeple Enerji Elçiliği görevini üstlenerek, otobüsüne binen herkese enerji dağıtmaya çabalıyordu. İşte bu yüzden bu yolculuğa Enerji Otobüsü adını vermişti. Ve şimdi enerji desteğini kullanabilecek biri varsa, o da George’du.

Şoför, kendinden emin bir tavırla, “Biliyorsun ki, otobüsüme binmenin bir sebebi vardı George”

dedi. “Herkesin olduğu gibi.”

George, birden kendine gelerek, “Hayır, lastiğim patlamış olduğu için otobüsüne bindim” dedi.

“Buna ya o açıdan bakarsın ya da buradaki kocaman resmin farkına varırsın, George. Her şeyin bir sebebi vardır. Bunu sakın unutma. Tanıştığımız tüm insanlar, başımıza gelen tüm olaylar... Her patlak lastiğin bile bir sebebi vardır. Ya bunu yok sayarak hayatına devam edersin, ya da bu sebebin ne olduğunu bulmaya çalışıp ondan birtakım dersler çıkarabilirsin. Richard Bach’ın dediği gibi, her problem aslında sana bir hediye getirir. Bu hediyeyi mi yoksa laneti mi görmek istediğin senin elindedir. İşte bu seçim, yaşamının büyük bir başarı öyküsü mü yoksa bir pembe dizi mi olacağını belirler. İzlemek için yeterince pembe dizimiz varken, senin gibi gerçek hayattaki insanların bunları yaşamasından hoşlanmıyorum, George. Ve şunu da söylemeliyim ki, George, sana baktığımda, doğru seçimi yapmamış olduğunu görüyorum. Daha akıllıca bir seçim yap George, *daha akıllıca bir seçim.*”

Bu sırada otobüs durdu ve George, olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indi. Otobüs yolculuğu yapmış gibi değil de, daha ziyade otobüs çarpmış gibi hissediyordu. “Daha akıllıca bir seçim... Pembe dizi...” kafasına takılıp kalmıştı. Her neyse, diye düşündü ve aldırış etmedi. Ekibi onu bekliyordu ve o, geç kalmaktan nefret ederdi.

Joy her zaman yolcularının gözlerinin içine bakıp, gerçekleri yüzlerine çarpmazdı; fakat George gibi inatçı olanlar için başka yol olmadığını biliyordu. Böyle inatçı olanlar, potansiyeli de en yüksek olanlardı çünkü. Bunu biliyordu; çünkü yıllar önce o da tıpkı onun gibiydi. Neşesiz, bitkin, yorgun ve negatif... İnsanlar ona yardımcı olmak isterken her seferinde reddederdi. Dünyaya karşı öfkeliydi ve bunu hak ettiğini düşünmemişti. Yardıma en çok ihtiyacı olan insanların, gelecek olan yardıma en kapalı insanlar olmaları son derece ironikti. Tıpkı şu anda George’da olduğu gibi kocaman bir zırhı vardı ve acı gerçek onu delip geçebilecek tek silahtı. Joy bir daha George’u göremeyeceğini anlamıştı; fakat hiç olmazsa keskin sözlerinin işe yaramasını umuyordu.

İyi ve Kötü Haberler





O gece George, tamirhanede oturup arabasının lastiğinin değiştirilmesini bekledi. Olması gerektiğinden çok daha uzun sürmüştü ve George her zamanki gibi tedirgin ve sabırsızdı. Beklemeyi sevmiyordu; sinema kuyruğunda beklemek, trafikte beklemek ya da markette sıra beklemek. Her zaman yanlış kuyruğa girerdi ve tabii ki önündeki kişi fiyat etiketi olmayan bir ürün almış olurdu, bu yüzden mağaza müdürü çağırılır, ürün bulunmaya çalışılır falan, bilindik şeyler işte. George kendini, sanki tüm dünya ona sıkıntı vermek üzere komplo kurmuş gibi hissedirdi. “Bir lastik değiştirmek ne kadar zaman alabilir ki?” diye düşündü.

Sonunda tamirci çevik bir tavırla odaya girdi. “Bayım size bir iyi, bir de kötü haberim var. İyi haber şu; arabanız mahvolmadı ve siz hâlâ hayattasınız.”

George, “Sen neden bahsediyorsun!” diye bağırdı. “Yalnızca lastiğim patlak!”

“Tek iyi haber bu değil bayım. Lastiğin patlak olması sizin arabanızı kullanmanızı engellemiş oldu. Lastiği değiştirirken, üreticinin, arabanızın markası ve modeli ile ilgili bir uyarısını gördüğümü hatırladım, bir önseziyle frenleri kontrol etmem gerektiğini düşündüm ve tamamen aşınmış olduklarını gördüm. Her an bozulabilirlerdi ve durabilmeniz mümkün olmazdı. Eğer bir duvara ya da başka bir şeye çarpmış olsaydınız, tıpkı lastiğiniz gibi dümdüz olurdunuz. Hayatta olduğunuz için şanslısınız bayım. Sizin markası ve modelindeki arabalarda bu çok yaygın bir problem ve geri alma bildirimini almış olmanız gerekiyordu.”

George, araba üreticisinden gelen bir mektup gördüğünü hatırladı; ancak ona araba satmak amacıyla gönderilmiş mektuplardan biri olduğunu düşündüğünden onu atmıştı.

Tamirci, “Kötü habere gelince” diye devam etti. “Bozuk parçanın fabrikadan gelmesi yaklaşık iki hafta sürer ve parça gelinceye kadar arabayı burada tutmak zorundayız. Parça gelir gelmez de arabanızı aynı gün teslim alabilirsiniz.”

Bu harika, diye düşündü George, duyduğu iyi haberleri tam olarak algılayamayacak bir durumdaydı. Düşündüğü tek şey arabasını iki haftalığına burada bırakacak ve eve gidecek olmasıydı. İşte sıkıntılı hayatına bir sıkıntı daha eklenmişti.

Eve Uzun Bir Dönüş Yolu





Gelip onu alması için eşini aramak yerine, tamirhaneden eve kadar olan üç-dört kilometrelik yolu yürümeye karar verdi. Bugün, yıllardır yürümediği kadar çok yürümüştü; fakat o anda hiç kimseyle, özellikle de karısıyla konuşmak istemiyordu. İki hafta boyunca arabam tamirhanede kalacak, diye düşündü. Daha kötü ne olabilirdi ki? Artık kırılma noktasına gelmek üzereydi. Daha dün gece karısı, evliliklerinde mutsuz olduğunu ve tüm aileyi mutsuz eden şeyin de George'un negatif tavrı olduğunu söylemişti. Kesin bir uyarı vermişti yani; ya değişirsin, ya da her şey biter. Bu, evliliklerinde yaşadıkları ilk sorun değildi ve George'a negatif biri olduğunu da ilk kez söylemiyordu tabii ki. Fakat bu kez çok ciddiydi ve George sevdiği kadını kaybetmek istemiyordu. Karısının da onu sevdiğini biliyordu; fakat söylediği gibi, onu ne kadar seviyor olursa olsun, kendisini mutsuz eden biriyle hayatını geçiremezdi.

Değişmeye söz verdi; fakat hayatında ilk kez ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Hayatının tamamıyla kontrolden çıktığını hissediyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Her zaman tüm sorunları bir şekilde çözmeyi başarmıştı ve her seferinde bir sonraki güçlük için ayağa kalkmayı başarmıştı, özellikle de evliliğinde. Fakat şimdi, kendini gerçekten güçsüz hissediyordu. Sanki hayatını bir başkası yaşıyor ve o da hiç müdahale edemeden izliyormuş gibiydi. O gece, gökyüzüne doğru bakıp yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarmıştı ve sabah kalktığı anda ise patlak bir lastikle karşılaşmıştı. Biraz yardım, diye düşündü. Şu anda tek bir sorun daha istemiyorum.

George, çocuklara kitap okumak için vaktinde evde olabilmek amacıyla hızlı adımlarla eve yürüdü. Yapmayı sevdiği birkaç şeyden biriydi onlara kitap okumak ve çocuklar da bayılıyordu buna. Ne zaman çalışma odasında çalışmaya koyulsa, çocuklar odaya girip kitap okuma vaktinin geldiğini söylerlerdi. İki çocuğu onun yaşama sevinciydi. Ailesini çok seviyordu ve kendisinin sahip olamadığı her şeyi onlara vermek istiyordu. Güzel bir evleri vardı. Okulun bulunduğu bölge, eyaletteki en iyi yerlerden biriydi ve çocuklar başarılıydı. O ve eşi yeni arabalar kullanıyorlardı ve Jonesler'den, Smithler'den ve ayak uydurmaları gereken kim varsa hiç birinden geri kalmıyorlardı. Yine de bu aile, beraberinde büyük bir baskı ve sorumluluk getiriyordu. İşleri çok iyi gitmiyordu ve son teftişi bir hayli sıkıntılı geçmişti. Ekibi karmaşa içindeydi. Üreticilikleri yerlerde sürünüyordu ve eğer her şeyi toparlayamazsa onun yerine başkasının bu göreve alınacağı söylenmişti. Hayatında ilk kez işi ciddi bir tehlike altındaydı.

George yürürken ailesini, karısının verdiği ultimatomu ve işini düşündü. Her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve bunların üzerine araba sorunu artık bardağı taşıran son damla oldu. Artık iyi bir şeyler olmalı, diye düşündü. Bu şekilde devam edemez, yoksa mahvolurum. "Karım önceden böyle değildi!" diye haykırdı yıldızlara. "Ben bir zamanlar genç ve tuttuğunu koparan biriydim. Herkes benim yüksek kapasitemi konuşurdu. Şirketimde parlayan bir yıldızdım. Geleceğim parlaktı. Taşı sıksam suyunu çıkarırdım. Şimdi ise bir parça taşı elime dahi alamıyorum. Artık yapamıyorum!" Ayın aydınlattığı gökyüzüne doğru, "Lütfen bana yardım et!" diye haykırdı.

Gökyüzü sessizdi ve George kendi nefes alıp verişinden başka hiçbir şey duymadı. Bir şey bekliyordu. Bir kelime, bir ses, bir şimşek. Ne olduğundan emin değildi; fakat bir şey bekliyordu.

George'un Uyanışı





George ertesi sabah her zamanki gibi kendini yorgun, endişeli ve gergin hissederek uyandı. Her gün, acaba bugün neler ters gidecek diye merak ederdi; fakat bugün en azından araba problemlerinin olmayacağını biliyordu. Eşi, “Bugün seni bırakmamı ister misin?” diye sordu. “Vaktim var.”

George, “Hayır, ben giderim” diye karşılık verdi. “Otobüsle gideceğim. O kadar da kötü değil, tabii şoförü saymazsak.”

Eşi, “Nesi var ki şoförün?” diye sordu.

“Uzun hikâye, daha sonra anlatırım” dedi, otobüs durağına yürümek üzere spor ayakkabılarını giyerken. Onu aşağılayan otobüs şoförünü göreceğini düşünmek ruh hâlini tahmin ettiğinden daha fazla kötüleştirmişti. “Akıllıca bir seçim, pembe dizi” kafasına takılıp kaldı. O kiminle konuştuğunu zannediyor ki? Başını sallayarak dikkatini ayakkabılarına verdi; çünkü bağcıkları çözemediği için ayakkabılar çok canını acıtmaya başlamıştı. Bağcıklara yirmi farklı düğüm atılmıştı ve çocukların yine dolabında oyun oynamış olduklarını derhal anladı. Ayakkabıları duvara fırlattı, öfkeyle içini çekti ve acı bir sessizlik içinde oturup kaldı.

Sessizlik sürüp gitti.

Bir dakika sonra şifoniyerin üzerindeki aynaya baktı ve kendi vicdanının ona şöyle seslendiğini duydu: “Seninle, otobüs şoförü seninle konuşuyordu. Çünkü evliliği tehlikede olan sensin. İşten kovulmak üzere olan, işe gitmek için bir arabası bile olmayan ve hatta kendi ayakkabılarını bile giyemeyen sensin. Bir pembe dizide rolünü oynayan sensin.”

Bu farkındalık hiç beklemediği bir anda olmuştu. Joy’un söylediklerine katılmamak imkânsızdı. Haklıydı. Hayatı ve kariyeri tam anlamıyla dibe vurmuştu. Amiri, en büyük destekçisi ve akıl hocası bile dün ofisine gelip oturmuş ve artık ona kefil olamayacağını söylemişti.

Amiri, “Artık seni destekleyemeyeceğim” dedi.

George ise, “Desteklenmek istemiyorum zaten” diye karşılık verdi.

“Fakat şimdiye kadar yaptığım hep buydu. Herkes bana, George’a ne oldu diye soruyor ve ben de bilmediğimi fakat senin yakında her şeyi toparlayacağını söylüyorum. Şimdi ise karşıma geçip, ya George bir an önce her şeyi yoluna koyar, ya da ikiniz de gidersiniz diyorlar. Seni oğlum gibi severim George; fakat beni de tepetaklak etmene izin veremem. Bu şirket için ben de çok çalıştım. Kolejde okuyan iki çocuğum var.”

George, “Her şeyi yoluna koyacağım” dedi.

Amiri ise, “Göreceğiz” diye karşılık verdi. “Eski futbol antrenörümün söylediği gibi, ‘Bu oyun üzerine konuşmayacağız, yalnızca oynayacağız.’ Bu yüzden bir an önce harekete geçmeni umuyorum; çünkü eğer her şeyi toparlamayı başaramazsan, sonra neler olacağını ikimiz de biliyoruz.”

George bir gün, *kovulmak* kelimesini duyabileceğini asla aklına getirmemişti; fakat son günlerde bu kelimenin aynı cümle içinde kendi ismiyle birlikte kullanıldığını o kadar sık duyar olmuştu ki...

Bugün her şeyi eski hâline döndürmeliyim, diye düşündü. Ama nasıl? Hiçbir fikrim yok.

Joy Otobüste Değildi





George sonunda ayakkabılarını giyip otobüs durağına yürümeye başladığında, otobüs şoförü Joy ve onun gülümsemesi aklına geldi. Aslında belki de o kadar da kötü değildi. Her şeye rağmen seni küçük düşürdü George, diye düşündü. Fakat yine de hayatımın mahvolduğunu bir başkasının bana söylemesine gerçekten ihtiyacım var mı? Yani bunu amirimden ve eşimden duyduğum yetmiyormuş gibi, şimdi de bana tamamen yabancı olan bir otobüs şoföründen de mi duymak durumundayım. Acaba bana hayatta ne kadar başarısız olduğumu söylemek için sırada kim var, postacı mı?

George, uzun süre yürüdükten sonra otobüs durağına vardı ve şoför koltuğunda Joy'u göreceğini umarak, # 11 numaralı otobüsü bekledi; fakat otobüs geldiğinde ortada Joy falan yoktu. Onun yerine şoför koltuğunda bir adam oturuyordu ve ne Joy gibi gülümsüyor ne de hoş bir karşılama yapıyordu.

George, ona ne olduğunu merak etti. Ona kaba davranmış olduğu için kendini kötü hissetti. Her şey bir yana, yalnızca kibar olmaya çalışıyordu ve berbat bir hayatımın olması da onun suçu değildi, diye düşündü. George, otobüste sessizce oturdu. Sohbet yoktu, gülümseme yoktu ve kesinlikle enerji de yoktu. Dün patronuyla ve ekibiyle yapmış olduğu toplantıyı düşündü. Birtakım değişimlerin olması gerektiğini biliyordu ve bunların bir an önce olması gerekiyordu. Artık bir şeyler yapmaya hazırды. Ne yapması gerektiğinden emin değildi; fakat işini, ailesini ve evliliğini kurtarmak için bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bugün başlamalıyım, diye düşündü.

Kurallar





George, ertesi gün otobüs durağına daha da erken geldi. Banka oturdu ve dün işyerinde yaşadıklarını, iyi bir etki yaratmayı nasıl istediğini ve işleri yoluna koymayı hedeflediğini düşündü; fakat her zamanki gibi bir felaket diğerini izledi ve ekibiyle birlikte tüm günü anlaşmazlıkları düzeltmeye çalışmakla, işleri halletmek yerine olayları yatıştırmakla uğraşarak geçirdiler. George, ekibindeki herkesi tek tek aklından geçirdi ve her birinin onun gitgide büyüyen sorunlarına nasıl katkıda bulunduğunu düşündü. Hepsini kovmalıyım. Bu düşünce onu gülümsetti; fakat hemen ardından gerçekle yüz yüze geldi ve böyle bir şey yapmasının imkânsız olduğunu anladı. Herkesten önce işi bırakmak zorunda olan biri varsa, o da kendisiydi. Üstelik hiçbiri kötü insanlar değildi. Hatta birkaçını da kendisi işe almıştı. Sadece bir şekilde yollarını kaybettiler işte, diye düşündü. Tıpkı kötü giden bir evlilik gibi hiçbir şeyi sebep olarak gösteremezsin; fakat yine de bunun doğru olmadığını bilirsin. George, o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, # 11 numaralı otobüsün geldiğini bile fark etmedi. Başını kaldırdığında, şoför koltuğunda bir kez daha Joy'u gördü ve onun gülümsemesine karşılık verdi.

“Heyyyy, şuraya bakın. Bugün otobüsümüzde kim varmış! Nasılsın şekerim? Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum.”

George, “Ben de” diye karşılık verdi. “Dün de bu otobüsteydim; fakat sen yoktun. Nereledeydin?” diye sordu.

“Salı günü benim tatil günüm şekerim. O gün hasta olan babamla ilgileniyorum. Artık hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Ne kendi ismini ne de kızlarınkini hatırlayabilecek durumda. *Beni* unutabileceğini düşünabiliyor musun?! Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan babanı her hafta görmek hiç de kolay değil.”

George, onun da hayatında bir derdi olduğunu hiç düşünmediği için kendini kötü hissederek, “Üzgünüm” dedi. Hiçbir şey aslında görüldüğü gibi değildir.

“Üzülme şekerim, bu da hayatın bir parçası. Hepimiz birtakım zorluklar yaşıyoruz. Bu otobüse binen herkesin sorunları var. Bazılarının evlilik sorunları, sağlık sorunları, aile problemleri, iş problemleri ve bazılarının da hepsi birden... Bunlar hayatın bir parçası ve ben de bu otobüsteki sorunu olan insanlardan sadece biriyim.

George, “Fakat çok mutlu ve neşeli görünüyorsun” dedi. “Nasıl böyle mutlu kalmayı başarıyorsun?”

“Benim kişiliğim bu şekerim. Çünkü hayatı seviyorum. Çünkü seni seviyorum. Kendimi seviyorum. Eğer seni sevmezsem kendimi nasıl sevebilirim ki? Eğer insanları sevmiyor olsaydım, kendimi nasıl sevebilirdim ki? Gördüğün gibi hepimiz birbirimize bağlıyız ve ben bunu çok seviyorum. Hatta sevilmesi zor olanları bile.”

Benim gibi yani, diye düşündü George.

Joy, onun aklından geçeni anlayarak, “Evet, senin gibi” dedi.

“Ee senden ne haber?” diye sordu. “Neden tekrar otobüsüme bindin? 1984 Olimpiyatları'ndaki Carl Lewis'ten daha hızlı bir şekilde otobüsten uzaklaştıktan sonra, onun seni son görüşümüz

olduğunu sanmıştım. Tekrar gelmiş olman beni iki katı mutlu etti, bu yüzden hadi anlat bana, lütfen!”

George ona lastiğinin patlamasını, tamirhanede olanları, frenleri ve eğer o gün arabayı kullanmış olsaydı nasıl kaza yapabileceğini ve iki hafta boyunca otobüse binmek zorunda kaldığını anlattı.

“Bu harika, George! Otobüsüme binecek olman gerçekten harika. Geçen sefer de söylediğim gibi, burada olmanın bir sebebi var. O zaman sebebini tam olarak bilmiyordum fakat artık biliyorum.”

George, merakla ve tam olarak anlamayarak nedenini sordu. “İnsanın arabasının iki hafta boyunca tamirhanede kalmasının nesi harika?”

“Biraz kalın kafalısın dostum. Fakat sana karşı nazik olacağım. Şuraya, aynanın sağ tarafına bak George ve bana ne gördüğünü söyle.”

George, “Bir levha” diye karşılık verdi.

“Evet, doğru, bir levha. Üzerinde ne yazıyor?”

“HAYAT YOLCULUĞUNUZDA KULLANACAĞINIZ 10 KURAL.”

Bu başlığın altında ise, George’un tam olarak seçemediği 10 kural sıralanmıştı. Okuma gözlüğünü takmadığı için sözcükler bulanık görünüyordu. Bununla beraber, el yazısıyla yazılmış olduğundan pek de okunaklı değildi.

Doğru şekerim. Uzun süredir benim yolcum olan herkes bu kuralları öğrenir. Sık sık bunlardan bahsederiz. Şimdi de onları seninle paylaştığım için çok heyecanlıyım! Buradaki büyük resme bak, George. Bu, bir tesadüf olamaz. 10 gün boyunca otobüsüme bineceksin ve hayat yolculuğunda kullanacağın 10 kuralım var.”

George, koltuğunda biraz kıpırdanarak, “Hayatımda yeterince kural var zaten” dedi. “Eşimin kuralları, ev kuralları, Küçükler Ligi kuralları. En son isteyeceğim şey hayatımda daha fazla kural olmasıdır.”

Joy, bir dakika son derece ciddi bir tavır takındı. George’un gözlerinin içine bakarken, gülümsemesi solup gitti ve sert bir şekilde, “*Bu kurallara ihtiyacın var, George*” dedi. “Hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir şeye asla sırtını dönme. 10 günün var ve benim de senin hayatını değiştirecek 10 kuralım var. Eğer sen onlara açık olursan güzel şeyler sana gelir. Açık ol, George. Lütfen açık ol.” Bununla birlikte tekrar gülümsemeye başladı ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça belirten sakın ve kararlı bir ses tonuyla şu soruyu sordu: “Anlaştık mı?”

George, gerçekten onunla aynı fikirde olduğuna inanmayarak, “Evet” diye karşılık verdi.

Bu cevapla birlikte otobüsteki herkes neşeye bağırmaya başladı, “Evet! Evet! Evet!” George etrafına baktı ve ilk kez o anda otobüste başka yolcular da olduğunun farkına vardı.

Joy, “Korkma” dedi. “Yeni bir uzun vadeli yolcu, 10 kuralı öğrenmeyi kabul ettiğinde hep ‘Evet!’ şarkısını söyleriz. Enerji Otobüsü’nü enerji otobüsü yapan şey budur. ‘Evet’ sözcüğünden daha pozitif bir şey yoktur. Kural #1’i öğrenmeye hazır mısınız? İneceğin durağa kadar beş dakikamız var ve bu kural çabucak öğrenilebilecek bir şey.”

George, hâlâ biraz şaşkınlık içinde başını salladı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, karmaşık

birtakım hisler içinde dönüp duruyordu. Bir taraftan pencereden aşağı atlamak istiyor, diğer yandan da şu 10 kuralı merak ediyordu. Her şeye rağmen, ne kaybederdi ki? Hiçbir şey, diye düşündü.

Kaptan Siziniz!





Joy, George'un karşısında oturan bir adama dönerek, "Kural # 1 kolaydır" dedi. Karşısında oturan adam iyi giyimli bir muhasebeciyle, Einstein'ın oğlu sayılabilecek kadar çılgın bir bilim adamının kombinasyonu gibi görünüyordu.

Joy, "Danny, lütfen George'a kural # 1'i gösterir misin?" diye sordu. Danny, dizinin üzerindeki büyük dosyanın içinden üzerinde şunların yazılı olduğu bir kâğıt parçası çıkardı:

Kural # 1

Otobüsünün Kaptanı Sensin.

Joy, Danny'ye teşekkür ederek, onun nasıl kuralların sorumlusu olarak görevlendirildiğini anlatmaya koyuldu. “Bir yıl önce Zombi Anonim Şirketi adını verdiğim insanlardandı. Hiçbir amacı ve yaşama sevinci olmadan ortalıkta dolanan insanlardan yani. Balyozla kafasına vursan bile fark edebileceğini düşünmezdin” diyerek güldü. “Şimdi ise kuralların sorumlusu oldu ve otobüsün ilerlemesine yardımcı oluyor” diye açıkladı, gururlu bir tavırla.

Koltuğunun yanındaki büyük şişeden kocaman bir yudum alarak George'a döndü.

“Otobüsünün kaptanının sen olduğunu asla unutma. Kuralların içinde en önemlisi budur; çünkü eğer hayatının sorumluluğunu ve otobüsünün kontrolünü eline almazsan, onu istediğin yöne götüremezsin. Eğer kaptan sen olamazsan, her zaman diğerlerinin yolculuk planlarının geçici bir hevesi olarak kalırsın.”

George, “Fakat ya diğerlerinin desteği ne olacak?” diye sordu.

“Tabii ki yolculuk boyunca yönünü bulmaya çalışacak ve başkalarının önerilerine ihtiyaç duyacaksın; fakat bunun senin otobüsün ve senin yolculuğun olduğunu unutmamalısın. Hepimiz bir diğerinin otobüsünde yolculuk ediyoruz; fakat her birimizin kendi otobüsü var. Günümüzdeki sorun şu ki, insanlar otobüslerinin nereye gittiği veya oraya nasıl gideceği hakkında kendilerini söz sahibi hissetmiyorlar. Marty, onlara insanların birçoğunun ne zaman öldükleri hakkındaki istatistiği söylesene” dedi, dikiz aynasından otobüsün arka tarafında oturan yirmili yaşlarda genç bir adama bakarak.

Marty, kalın bir tişört ve haki bir pantolon giymişti. Kumral saçları, kafasının üzerine oturtulmuş paspas gibi duruyordu ve genç bir yüzü vardı. Marty, dizüstü bilgisayarını çıkarıp klavyede bir şeyler yazarak istatistiği ararken, Joy da, George'a Marty'nin nasıl onların araştırmacı elemanı olduğunu anlattı. Ne zaman yaşam, iş, başarı ya da herhangi bir konuda ilginç bir sohbete girseler, Marty, tıpkı bir saat mekanizması gibi, ertesi gün, tartıştıkları konuya ışık tutacak birtakım önemli araştırmalar yapmış olarak gelirdi. Ona Google Adam derlerdi; çünkü o, herhangi bir konuda en doğru bilgilere ulaşabilirdi. “İşte buldum!” diye bağırdı Marty ve herkesin görebilmesi için bilgisayarını yukarı kaldırdı. Ekranda şunlar yazılıydı:

DİĞER GÜNLERLE KARŞILAŞTIRILDIĞINDA, PAZARTESİ SABAH 9'DA DAHA FAZLA İNSAN ÖLMEKTEDİR.

Joy, “Şaşırtıcı değil mi?” diye sordu George'a. O ise, bu araştırmanın neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak anlayamamıştı ve bu soru karşısında sessiz kaldı.

“Merhaba George. Bugün seni tıpkı bir espresso içmişçesine ayıltacağım” diyerek kıkırdadı Joy ve ardından hararetle bir şekilde, “Pazartesi saat 9, haftanın ilk iş günüdür. Düşünsene George. İnsanlar işe gitmektense ölmeyi yeğliyorlar” dediğinde otobüsteki yolcular kıkırdamaya başladılar. “Kulağa komik geliyor fakat aslında son derece üzüntü verici bir şey. İnsanlar başka şansları olmadığını hissediyorlar. Bu yüzden de pes ediyorlar. Fakat ben, bugün senin bir seçme şansın olduğunu söylemek için buradayım. Öyle değil mi millet?” diyerek otobüstekileri canlandırmaya çalıştı. “Diğer tüm mutsuz insanlar gibi hiçbir şey yapmadan öylece oturmak zorunda değilsin. Direksiyonu eline

alıp, yaşamını kendin tasarlamayı seçebilirsin. Yere göre bir düşünceyle, bir inançla, bir hamleyle veya bir seçimle bunu yapabilirsin. Bu senin otobüsün ve kaptanı sensin; o hâlde hangi yöne gideceğine ve bunun ne tür bir yolculuk olacağına sen karar vereceksin. Bana katılmıyor musun, şekerim?”

George, “Bilemiyorum” diye karşılık verdi. “Bana öyle geliyor ki, hayatındaki insanlar hatta hayatın kendisi bile, zamanla senin yerine daha fazla karar vermeye başlıyor ve bunun farkına bile varmıyorsun. Artık o, kendi hayatın olmaktan çıkıyor. Hangi vergileri ödemem gerektiğini bana devlet söylüyor. İşyerinde yapmam gerekenleri patronum söylüyor. Evde ise bunu eşim yapıyor. Maaş çekim ve sorumluluklarım tarafından kapana kısılmış hissediyorum kendimi. Yani soruna cevap vermem gerekirse, *hayır*, benim bir seçim şansım olduğuna inanmıyorum. Asıl gerçek şu ki, yaşamak yerine her geçen gün biraz daha ölüyormuş gibi hissediyorum kendimi. Belki de Pazartesi sabah 9’da ölecek olan insanlardan biri de ben olacağım.”

Joy, “Ona ne şüphe!” diye karşı çıktı. “Eğer böyle kendine acıyarak devam edersen, Pazartesi 9 ölümlerinden biri olma yolunda ilerlersin. İşte bu yüzden yapman gereken şey direksiyonu eli alıp gitmekte olduğun yönü değiştirmek, George. Eskiden bir seçme şansın olmadığına inanıyor olabilirsin fakat şu andan itibaren bunun sana verilmiş en büyük armağan olduğunun farkına varacaksın. Ve bir kez gücüne kavuştuğunda, her şey ama her şey değişmeye başlayacak. Davranışlarını senden başkası seçemez, George. Enerjini de senden başkası seçemez. Hatta şu anda bana gülümsemeye başlayabilirsin, şekerim. George, hiç kıpırdamadı. “Gülümsemi *rica etmiyorum*, George. Şimdi gülümse.”

George, onun çılına döndüğünü görmek bile istemeyeceği bir kadın olduğunu bildiği için, dediğini yaptı.

“Gördün mü George, gülümsemeyi seçtin ve yalnızca bunu yaparak enerjini değiştirdin. Gülümsemek ruh hâlini ve diğer insanlarla etkileşimini değiştirir. Hayat yolculuğunu dolduracağın enerji, tamamen sana bağlıdır. Ve bir kaptan olarak, gitmek istediğin yeri de sen seçeceksin. Hayatında en iyi yerde oturup en iyi görüş açısına sahip olan sensin ve bu durumda her şey senin seçimine bağlı. Gittiğin yeri görebilmelisin. Sen nereye gideceğini biliyor musun, George?”

George, koltuğunda doğruldu, pencereden dışarı baktı ve ofis binasına varmalarına yaklaşık bir buçuk kilometre olduğunu fark etti. Nereye gitmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, artık şu an bulunduğu yerde olmak istemediydi.

George bunu düşünmeden önce bile Joy onun bu noktaya varacağını biliyordu. Öngörüsü olan insan, bakışlarından ve yürüyüşünden belli olur. Böyle insanlar nereye, ne için gitmek istediğini bilen birinin edasıyla yürürler; fakat George böyle yürümüyordu. Joy, “Biliyorum, ofisine varmak üzereyiz” dedi. “Fakat inmeden önce bir şeyi okumanı istiyorum. Sana göstereceğim şey, bu Enerji Otobüsü’ne binmem için bana ilham veren şey olmuştu. Koltuğunun yanındaki çantasına uzanarak, üzerinde bir otobüs resmi ve altında da *Enerji Otobüsü* yazan bir çocuk kitabı çıkardı.

George, neden şu anda ondan bir çocuk kitabını okumasını istediğini düşünerek, hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, “Ama bu bir çocuk kitabı” dedi.

“Biliyorum. Sevdiğim yanı da bu zaten. Gördüğün gibi hayat çok basit aslında! Onu karmaşık hâlde getiren ve çok basit gerçekleri göremeyecek kadar kendimizi kör eden biziz. Hayattaki en basit

dersler, genellikle en derin ve anlamlı olanlardır. Çocuk kitabıyla ya da seninle paylaştığım basit kurallarla dalga geçme; çünkü farkına varman gereken en önemli şeylerden biri de şudur; *gerçeğe ne kadar yaklaşırsan, aldığın dersler de o derece basit ve etkili olmaya başlar.* Evet, bu kurallar çok basit fakat onların çok şey ifade ettiğini fark edeceksin. Bu kitabı oku George. Oku.”

George biraz utanmıştı; ama yine de okumaya başladı ve derhal zihninde, evinde çocuklarına kitap okuyormuş gibi canlandırdı.

Bu sizin enerji otobüsünüz.

Kaptan sizsiniz.

Otobüsünüzü nereye isterseniz oraya götürebileceğinizi biliyor muydunuz?

Benimle birlikte üç kez evet deyin. Evet, evet, evet.

Onu sinemaya, kumsala ya da Kuzey Kutbu'na götürebilirsiniz.

Yalnızca nereye gitmek istediğinizi söyleyin ve oraya gidebileceğinize inanın.

Çünkü her yolculuk, öncelikle bir yere gitme ve bir şey yapma arzusuyla başlar. Eğer bu arzuyu içinizde taşıyorsanız, o hâlde onu gerçekleştirebilecek güce de sahipsiniz demektir.

Otobüs durdu ve Joy, George'a dönerek, “Ee, nereye gitmek istiyorsun, George? Hayalin nedir?” diye sordu ve eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. “Eğer bunu bilersen, diğer tüm kurallar yerli yerine oturacaktır zaten.”

George, yerinde oturup, Joy'un eline tutuşturduğu kâğıt parçasına baktı.

Sayfanın üst kısmında Joy'un talimatları yazılıydı: *İlk önce ne istediğine karar ver, George. Ardından onu gerçekleştirmeye başlayabilirsin. Dünyanın seni yaratmasına izin verme, sen kendi dünyanı yarat. Aşağıdaki cümleleri tamamla ve yarın otobüste bunları konuşalım.*

Kâğıt, üç bölüme ayrılmıştı ve cümlelerin altında onun doldurması için boşluklar bırakılmıştı.

1. Yaşamım için düşündüklerim (sağlığım da dâhil olmak üzere)

2. İşim, kariyerim, mesleğim ve ekibim için düşündüklerim

3. İnsan ilişkilerim ve ailem hakkında düşündüklerim

Her Şey Enerjinize Bağlıdır





Ertesi gün # 11 numaralı otobüs George'un durağında durduğunda, bir adamın otobüsten koşarak indiğini ve sonra arkasına dönüp, "Siz çıldırmışsınız bayan!" diye bağırdığını gördü.

Joy da, "Ah evet" diye karşılık verdi. "Otobüsümde bir şeyler öğrenmeye hazır olduğun zaman bana haber ver."

George, her zamanki yerine oturduğunda, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Joy, "Zamanımızın en büyük yanılsamasına inanıyor" diye yanıtladı. "Bu yanılsamanın ötesi, dünyanın düz olduğuna veya güneşin doğudan batıya doğru hareket ettiğine inanmaktır artık."

George, bir an duraksayarak, "Yanılsama mı?" dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Joy, âdeta bir üniversite profesörünün kendine güvenli edasıyla, "Yaşadığımız dünyanın fiziksel bir dünya olduğu yanılsaması" diye karşılık verdi. "Gördüğün gibi George, kâinat enerjiden meydana gelmiştir. Bunu bize Einstein öğretti."

Danny, bir kâğıt parçasını havaya kaldırarak, "Bak George, $E = MC^2$ " dedi.

Ardından Joy, sözlerine devam etti. "Einstein'in öğretisine göre var olan her şey enerjidir, yani etrafımızda gördüğümüz tüm fiziksel şeyler ve hatta kendi vücudumuz bile enerjiden ibarettir. Üzerinde yaşadığımız yer enerjik bir evren ve bizimle ilgili her şey enerjiden ibaret. Fakat hayatın enerjiden oluştuğunu anlamak için çok derine inme ve fen bilimleri hakkında çok bilgi sahibi olmana gerek yok. Tek yapman gereken kendi yaşamını düşünmek. Enerjini artıran ve onu tüketen insanları düşün. Yediğinde kendini harika hissetmeni ve üzerine ağırlık çökmesini sağlayan yiyecekleri düşün. İş yerinde seni enerjik kılan ve o enerjiyi yok eden projeleri düşün. Her şey enerjiden ibaret! O, düşüncelerimizde, söylediğimiz sözlerde, dinlediğimiz müzikte ve etrafımızda olmasını istediğimiz insanlarda mevcuttur. Bana katılıyor musun, George?"

İşyerinde en son neyin onu enerjik kılmış olduğunu düşünmekte olan George, "Evet" diye karşılık verdi.

"Televizyonda profesyonel futbol ya da basketbol maçlarını izlerken" diyerek sözlerini sürdürdü Joy, "spikerin durmadan takımın, bir oyuncunun veya taraftarların enerjisinden bahsettiğini duyarsın. Bir meydana ya da stada girdiğinde, o kalabalığın enerjisini hissedersin. Tıpkı havadaki elektrik gibidir. Antrenörler, oyuncularının nasıl uyum içinde veya tamamen uyumsuz olduğundan bahsederler. Ayrıca, 'Bu gece büyük bir enerjiyle oynuyoruz' gibi sözler de ederler. Her şey enerjiyle alakalıdır, George. Birbirinizin ne söyleyeceğini önceden bildiğin bir çalışma arkadaşın oldu mu hiç? Ya da aynı anda aynı şeyi söylediğiniz bir arkadaşın oldu mu?"

George, "Tabii ki oldu" diye yanıtladı. "Her zaman olur."

"Ya da eşinin senin aklından geçenleri okuduğu olmadı mı hiç?"

"Çoğu zaman" dedi George, sırtarak.

"Düşünce enerjisi" diye açıkladı Joy. "Düşüncelerimiz güçlüdür; çünkü enerjiyle doludurlar. İşte

bu yüzden hayatın, işin ve ailen hakkındaki görüşlerini yazmanı istedim senden. Düşünceye akan bir enerji olur ve sen isteklerini belirleyip, fikirlerini kâğıda döktüğün zaman, istediğin hayatı yaratacak enerjiyi harekete geçirme sürecini başlatmış oluyorsun. Her şeyden önce, eğer nereye gideceğine dair bir fikrin yoksa hiçbir yere gidemezsin. Bu tıpkı plansız ve yapacağın binanın neye benzeyeceğini göstereceğin bir resim bile olmaksızın bir bina inşa etmeye çalışmak gibidir. Ya da benim bu otobüsü, nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadan sürmeme benzer. Yani George, lütfen bana bir fikrin olduğunu söyle. Bana nereye gitmek istediğini söyle. Umarım bunu sana verdiğim kâğıda yazmışsındır.”

George Fikirlerini Paylaşıyor





Aslında George'un bir fikri vardı, hem de birçok fikri vardı ve bunları yazdı. Evrak çantasından kâğıdı çıkardı ve başlangıçta bunun çok zor geldiğini çünkü ne istediğini çok uzun zamandır düşünmemiş olduğunu Joy'a açıkladı. "Hayatımı diğerlerinin isteklerine göre yaşayarak o kadar zaman harcamışım ki, kendi isteklerimi düşünmek gerçekten çok tuhaf geldi" dedi. "Fakat bir kez başladıktan sonra, kendi hayatım için ne istediğimi düşünmek bana kendimi iyi hissettirdi."

Joy, rahatlatan kocaman gözleri ve gülümsemesiyle başını salladı. "Devam et, George. Anlat."

George, özel hayatıyla ilgili görüşlerinden bahsetti. Üniversitedeyken lekros oynayan nasıl yıldız bir atlet olduğundan, vücudunu nasıl forma sokmak ve kemerinin üzerinden sarkan kocaman göbeğinden kurtulmak istediğinden bahsetti. Fikirlerini ortaya çıkarmanın, geçmişte çok mutlu ve hayat dolu olduğu zamanları hatırlamasını sağladığını ve tekrar öyle mutlu olmak istediğini açıkladı. Daha iyi bir baba ve eş olmak istediğinden de Joy'a bahsetti. "Çocuklarımın 20 yıl sonra bu günleri hatırlayıp, benim onların hayatında ne kadar mutlu ve pozitif bir etki yarattığımı hatırlamalarını istiyorum. Şimdi beni bu şekilde görmüyorlar, bu yüzden bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorum."

Joy, "Ya eşin?" diye sordu Joy. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eşimin birlikteliğimizden mutlu olmasını istiyorum. Eskiden olduğu gibi, birlikte gülüp eğlendiğimizi hayal ediyorum ve başlangıçta birbirimize nasıl âşık olduğumuzu hatırlıyorum."

Joy, ona takılarak, "Ah, ne kadar da romantiksin" dedi. Onun iyi bir yüreği olduğunu biliyordu. Otobüse ilk bindiği anda ona kanı kaynamıştı ve bu kara bulutların hemen altında, ışıldamak için can atan bir ışığın olduğunu anlamıştı. Onunla düşüncelerini paylaştıkça bu ışığın ortaya çıkıyor olması Joy'u heyecanlandırmıştı.

Yüzü kızaran George, her şeye rağmen kendini romantik biri gibi hissetmiyordu. Öte yandan da evliliğinin bitmesinden ödü kopuyordu, bu yüzden Joy'a içinde bulunduğu durumdan ve her şeyin yoluna gireceğini umduğundan bahsetti.

Joy, onu cesaretlendirerek, "Her şey daha iyi olacak" dedi. Fakat George onun kadar emin değildi.

"Sadece güven" dedi Joy. "Güven."

Sonra konuyu işine ve NRG Company'deki başarısı hakkındaki düşüncelerine getirdi. George, onun ve ürün pazarlama ekibinin, NRG-2000 adında yeni bir ampul için büyük bir tanıtıma hazırladıklarını Joy'a anlattı. "Eğer bu iş iyi tutmazsa başım belada demektir. Kariyerim biter. Bu sebeple bu konudaki düşüncem, ekibimi biraz olsun aynı seviyeye getirmek ve başarılı bir tanıtım hazırlayabilmek için gerçekten çok çalışmak."

"1-10 arası bir ölçeğe vuracak olursan, sence bu tanıtıma ne kadar hazırsınız?" diye sordu Joy.

George, "Yaklaşık 2" diye yanıtladı. "Altüst olmuş durumdayız, motivasyonumuz çok düşük ve açıkçası sefil bir takımız."

Marty, otobüsün arka tarafından bağırarak, "Bu hiç de iyi değil, ahbap" dedi.

George, otobüsün arkasındaki arkadaşın çenesini hiç açmamış olmasını düşünerek, “Hayır, hiç de iyi değil” diye karşılık verdi.

Joy, konuşmanın ortasına dalarak, “Hayır, iyi değil, George. Fakat bu, iyi olmayacağı anlamına gelmez. Otobüste daha önce hiçbir sorunla karşılaşmamış değiliz ya.”

Sonra da Marty’ye bakarak, “Rehabilitasyon programını hatırlasana, Marty. Ve Danny’nin geçirdiği kalp krizini. Her şeyi tersine çeviren senin isteğin, değişim fikrin ve ona odaklanman olmuştu. Maalesef, değişim süreci hepimiz için sancılı bir dönemdir. Neden bilmiyorum ama öyledir. Keşke insanlar her şey tepetaklak olmadan önce yaşamları ve istekleri hakkında düşünmeye başlasalar. Biliyorsun, bunu beklemek zorunda değiller aslında. Fakat bazen bu şekilde oluyor işte. *Bazen ne istediğimizi anlayabilmek için, neyi istemediğimizi görmek zorundayızdır.*”

Joy konuşurken George, kanser olan annesini ve iyileştiğinde yapmak istediği değişiklikleri anlattığını hatırladı; işte o zaman Joy’un neden bahsettiğini tam anlamıyla anladı.

Joy, sözlerine şöyle devam etti: “Yani, evet George. Bu senin kriz dönemin fakat aynı zamanda senin için bir fırsat. Her bunalım, daha güçlü ve bilge olabilmek için bir fırsat sunar insana; kendi içinde daha derinlere dalmanı ve daha iyi bir sonuç yaratabilecek kapasitedeki daha iyi bir sen olduğunu keşfetmeni sağlar. Bu senin kriz dönemin olduğuna göre, önemli olan onunla nasıl baş edebildiğindir. Pekâlâ, artık ne yöne gitmek istediğini biliyorsun ve bir hayalin ve isteğin olduğuna göre, kural # 2’yi öğrenmeye hazırsın demektir.

Odak





Danny, bir kâğıt parçasının üzerinde yazan Kural # 2'yi çıkardı:

Kural # 2

Tutku, Hayaller ve Odaklanma Otobüsünüzün Doğru Yolda İlerlemesini Sağlar.

Joy, George'a dönerek şunları söyledi: "Her şey odaklanmaya bağlıdır, George. Odaklanmadan binalar inşa edilemez, tablolar yapılamaz ve enerji oraya buraya dağılır. Sen, ne istediğini bize anlattın. Hayallerini anlattın. Ben de şimdi bu hayallerini gerçekleştirebilmen için sana yardım etmek istiyorum ve her şey düşüncede başlar, George."

George, şüpheli bir tavırla, "Düşünceler nasıl işimi ve evliliğimi daha iyi bir hâle getirecek ki?" diye sordu.

Joy, kendine güvenli bir şekilde, "Konuştuğumuz gibi, düşünce enerjisi" diye karşılık verdi. "Her gün 10 dakika boyunca hayallerine odaklanmanı ve kendini, kâğıda yazmış olduğun her şeyi gerçekleştirirken düşünmeni istiyorum. Bir enerji kanunu olduğunu göreceksin, Georgey."

Marty, otobüsün arka tarafından, "Buna çekim kanunu denir!" diye bağırdı.

Joy, "Doğru" diyerek konuşmasını sürdürdü. "Ve bu kanuna göre, bir şeye ne kadar çok odaklanırsak, onu ne kadar çok düşünürsek, hayatta onunla o kadar çok karşılaşırız. Örneğin, eminim ne zaman yeni bir araba alsan, her yerde o arabadan görmeye başlarsın."

George, bunun doğru olduğunu düşünerek, başını salladı.

Joy, belâgatli bir şekilde, "Neden böyle olduğunu hiç merak ettin mi?" diye sordu. Fakat George'un cevaplama fırsat kalmadan Joy, sözlerine devam etti. "Çünkü düşüncelerin çekim gücü vardır. Düşündüklerimizi kendimize doğru çekeriz. Enerjimizi ve dikkatimizi üzerinde yoğunlaştırdığımız şeyler, hayatımızda daha fazla karşımıza çıkmaya başlarlar. Düşüncelerimiz aracılığıyla yansıttığımız enerji de bize geri döner."

Marty, "İşte bu yüzden birçok insan bir arkadaşını veya akrabasını düşündüğü anda telefon gelir ve arayan odur" diyerek onayladı. Ardından gururla bilgisayardaki araştırma sonuçlarını göstererek, "Aslında bu olayın bilimsel bir ismi var. Buna *telefon telepatisi* denir" diye ekledi.

Joy, konuşmasını sürdürdü. "Düşünceye akan bir enerji vardır. İşte bu yüzden düşüncelerini yapmak istemediklerinden ziyade yapmak istediklerine yoğunlaştırmaman çok önemlidir. Odaklanmak zorundasın. Tek yaptıkları şikâyet etmek olan insanlar vardır, George, bilir misin? Ne istemediklerine, sevmediklerine ve sahip olamadıklarına odaklanırlar."

George, kendisinin de onlardan biri olduğunu düşünerek, "Tabii ki bilirim" diye yanıtladı.

"Ben o insanlara, şikâyet ettikleri zaman, daha fazla şikâyet edecekleri şey yaratmış olduklarını söylerim. Bu yüzden, yakınmak ve olumsuz olmak yok, tamam mı George? Otobüsümde şikâyet edilmesine izin vermem; çünkü eğer şikâyet ediyorsan, istediklerini düşünemiyor ve yaratamıyorsun demektir. Bununla birlikte, birinin şikâyet etmesi, diğerlerinin yolculuğunu da mahveder.

Eskiden okul servisinde çocuklara söylediğim bir söz vardı ve şimdi aynı şeyi yetişkin yolcularıma da söylüyorum; çünkü onların bunları duymaya çocuklardan daha fazla ihtiyacı var. Bu söz şöyleydi: *Biz Kazananlarız, Sızlananlar Değil.*" Bu sözlerin ardından otobüste bir kahkaha koptu ve herkes şarkı söylemeye başladı. "*Biz kazananlarız, sızlananlar değil.*"

“Bu yüzden senin artık yapmak istemediklerini düşünmeyi bırakmanı ve enerjini hayallerine ve istediğin şeylere yoğunlaştırmanı istiyorum. Sana anlamlı geliyor mu, George?”

Marty, hayalinde canlandırmak ve olimpik atletler ile ilgili araştırmasını George’a göstermek üzere otobüsün arkasından onun yanına gelirken, “Onu ne kadar çok hayalinde canlandırırsan, gerçekleşmesi o de o derece olası olur” dedi. “Tüm olimpik atletler bunu kullanırlar; çünkü işe yaradığını kanıtlayan birçok araştırma vardır. Her altın madalyanın arkasında atletlerin en iyi performanslarını veya yarışlarını saatlerce hayallerinde canlandırması yatar. O hâlde neden senin ve benim gibi insanlar da bunu, harikulade bir yaşama ve başarıya ulaşmak için kullanmasınlar ki?”

Marty, bunu herkesten iyi bilirdi. Çünkü o, Joy ona, şans getirecek olan enerjiyi yansıtarak, nasıl kendi şansını kendisinin yaratacağını öğretmeden önce, dünyanın en şanssız insanı olduğunu düşünenlerdendi. Marty, internet sektöründe amatörce takılan bir sörfçüydü ve eski girişimini birkaç milyon dolara satarak yeni bir şirket kurdu. Şimdi ise iyi para kazanmayı umuyor ve bunu başarıyor da.

Joy, neşe içinde, “Hayallerin Enerji Tarlası’nda yaşıyoruz!” diye haykırdı. “Eğer bunu zihninde kurar, ona odaklanmayı ve harekete geçmeyi başarırsan, başarı senin olacaktır.”

Sonunda George’u düşünmeye sevk etmeyi başarıyorlardı. Hayatı altüst olmaktaydı ve belki de bunun nedeni, tıpkı eşinin de defalarca söylemiş olduğu gibi, kötümserliğiydi. Kendini işyerinde ve evdeyken gözünde canlandırırken kendini sürekli şikâyet ederken görüyordu. Fakat şu anda bu düşüncelerini değiştirmek gerçekten bir şeylerin değişmesini sağlayabilecek mi, diye düşündü. Hayallerine odaklanmak, gerçekten onları kendine çekebilme sağlayabilir mi? O da bir atletti ve atletlerin gözünde canlandırma tekniğini kullandıklarını duymuştu; fakat o bir spor, bu ise hayat. Uzun zamandır çok fazla olumsuzluk ve sorun birikmekteydi ve bu kriz noktasına varmak kısa sürede olmamıştı. Hayaller Tarlası, diye düşündü şüpheyle. Onun yerine bildiğim şeyleri biriktiriyorum. Her şeyi bu kadar kolay tersine çevirebilecek miydi? Fakat diğer yandan da, denememesi için hiçbir sebep yoktu. Şu aşamada işini ve evliliğini kurtarabilecek her şeyi deneyebilirdi. Gelecek Cuma NRG-2000 için yapılacak büyük bir ürün tanıtımı vardı ve hayal etmenin tam sırasıydı; çünkü elinde başka hiçbir şey yoktu.

Pozitif Enerjinin Gücü





George, “Pekâlâ, bu otobüsün yolcusu olacağım” dedi. “Yönümü belirledim ve görüş açım iyi. Fakat şunu da söylemeliyim ki; pozitif düşünebilecek çok fazla şeyiniz yokken ve hâlâ istemediklerin önüne gelirken, istediğin şeyleri düşünmek ve pozitif olmak hiç de kolay değil. İşyerinde uğraşmak zorunda olduğum köpekbalıklarını bilmezsiniz. Şu anda nasıl zorluklarla yüz yüze olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok. Çok fazla engele çarpıyorum.”

Joy, “Haklısın George” diye karşılık verdi. “Nelerle karşı karşıya olduğunu bilemem. Fakat şunu biliyorum ki, eğer durumunu değiştirmek istiyorsan, ilk önce düşüncelerini değiştirmelisin. Çünkü eğer şimdiye kadar olduğu gibi düşünmeye devam edersen, elde edebildiklerinden başkasına ulaşamazsın. Ayrıca, bildiğim şu özel formülü de seninle paylaşmak istiyorum. Göster ona, Danny.” Danny evrak çantasına uzanarak, kâğıt boyutunda bir karton çıkardı. George, tam o çantanın içinde bunlardan kaç tane olduğunu düşünüyordu ki, Danny kartonu kaldırdı ve üzerinde şunlar yazılıydı:

$$T + A = S$$

Danny, “T; hayatta yaşadığın tecrübeler, A; algılama kabiliyeti ve S de sonuç anlamına geliyor” diye açıklama yaptı. “Yaşadıklarımızı kontrol edemeyiz fakat onları algılama biçimimizi kontrol edebiliriz ve bu olayları algılayışımız ve onlara verdiğimiz tepkiler de sonucu belirler.”

Joy, “A, aynı zamanda pozitif enerjiyi de temsil eder” diye ekledi. “Ve bu formül, pozitif enerjinin neden bu kadar önemli olduğunu bize açıklıyor. Elbette, yaşamında başarmak istediğin şeylerle ilgili hayallerin var fakat senin hayallerine ortak olmayan bir sürü insan da olacak. Hayat yolundaki yolculuğunda önünü tıkayabilecek çukurlar ve bariyerler de olacak; tıpkı lastiğinin patlaması gibi, George. Fakat asıl önemli olan, yaşadıklarımızın üstesinden nasıl geldiğimizdir. Hepimiz zorluklar yaşarız ama tüm bunları tersine çevirmek için yaptıklarımızdır, güçlükler karşısındaki anahtarımız. Daha önce de söylediğim gibi; akıllıca seçimler yap. Pozitif enerji ve pozitif insanlar, olumlu sonuçlar yaratır. Şüphesiz dünyada bir sürü olumsuzluk var ve pozitif enerjiyi seçmek, pes etmemize neden olan negatif insanlarla ve durumlarla baş etmemize yardımcı olur.

Pozitif enerji, otobüsün hızlı ilerlemesine yardımcı olur. Yalnızca olumsuzluğumuzu maskeleyen ve etrafımızdakileri rahatsız eden, yalancı, abartılı bir pozitif enerjiden bahsetmiyoruz. *Hayır*, bu gerçek bir anlaşma. Başarıya ulaşmak için önüne çıkan engelleri ve güçlükleri aşmana yardım edecek olan gerçek pozitif enerjiden bahsediyoruz. Güven, inanç, heyecan, kararlılık, keyif ve mutluluktan bahsediyoruz. Etrafındaki insanlara ilham veren ve onları yönlendiren pozitif enerjiden bahsediyoruz. Seni yiyip bitiren negatif enerjiye rağmen, kendini harika hissetmeni sağlayan pozitif enerjiden bahsediyoruz. Asıl mesele bu adamım ve hayatın anahtarı budur. Sıra geldi Kural # 3'e. Danny, göster ona.”

Kural # 3

Hayat Yolculuğunuzu Pozitif Enerjiyle Doldurun.

Joy, “Şöyle düşün, George” diye sözlerine devam etti. “İstemek, hayal etmek ve odaklanmak, otobüsünü doğru istikamete çevirmende yardımcı olur; ancak pozitif enerji ise istediğin yere gidebilmen için sana çok gereklidir. Her gün hayatımızın benzin pompasına baktığımızda, pozitif ve negatif enerji arasında bir seçim yaparız. Pozitif enerji, hayat yolculuğumuz için yüksek oktanlı bir yakıtken, negatif enerji ise enerji boru hattınızı doldururken tortulaşmaya neden olur.”

George, “Fakat sahip olduğum bu kötümserliği ne yapacağım?” diye sordu.

Joy, çöp kovasını işaret ederek, “Şuraya at, George. Bırak gitsin. Kurtul ondan. Çöpe at. Onu pozitifliğe dönüştür. İşler tepeleme masana yığıldığında, birçok insan işsizken, hiç değilse bir işin olduğu için şanslı olduğunu düşün. İşler seni çıldırma noktasına getirdiğinde, çalışabilecek kadar sağlıklı olduğunu düşün. Trafikte beklerken, birçok insanın sadece içme suyu alabilmek için kilometrelerce yürürken senin araba kullanabiliyor olduğunu düşün. Restoranda sana berbat bir yemek getirildiğinde, dünyada bir sürü aç insanın olduğunu düşün. Birkaç yıl önce babam hayatının aşkını -annemi- kaybettiğinde ona da söylemiş olduğum gibi, ‘Birçok insanın hayatı boyunca arayıp bulamadığı bir aşkı sen yıllarca yaşadın. Bunun için şükretmelisin.’”

Joy, sözlerini şöyle sürdürdü, “Olumsuzluğun olduğu her yerde olumlu bir şeyler de vardır. Kara bulutların ardından her zaman parlayan bir güneş çıkar.”

George, “Yani eğer başarılı olmak istiyorsam, hayatımı pozitif enerjiyle doldurmam gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Joy, “Hayır, söylemiyorum” diye karşılık verdi. “Bunu haykırıyorum! Olumsuzluk, en ufak bir boşluk bulduğunda içeri sızıverir, bu yüzden hayatımızı pozitif enerjiyle öyle bir doldurmalıyız ki, negatif enerjiye yayılacak yer kalmamasın. Yaşamımızı her gün pozitif düşüncelerle doldurmalıyız, pozitif duygular geliştirmeli ve pozitif hamlelerde bulunmalıyız. Bütün bunları sağlayan da pozitif enerjidir. O olmazsa, yolculuğun hız kaybeder.”

George, “Ya işyerindeki ekibim?” diye sordu.

Joy, “Aynı şey” diye cevapladı. “Onların da odaklanmalarını ve pozitif olmalarını sağlamalısın. Senin hayallerini anlamalarını ve onların bir parçası olmalarını isteyeceksin. Ekibini de otobüse almak isteyeceksin. Onları en yüksek başarıya ulaştıracak bazı kurallarım var fakat henüz bunları öğrenmeye hazır değiliz. İlk önce, pozitif enerjiyle dolmana yardım etmeliyiz; çünkü eğer bu enerjiye kendin sahip olamazsan, etrafındakilerle de paylaşamazsın. Önce otobüsü hareket ettir, sonra ekibinin otobüse binmesini sağla. Bir kerede bir mil, dostum. Bir defada, bir pozitif düşünce, bir his ve bir hamle. Ekibin hakkında da yakında konuşacağız.”

Otobüs George’un ineceği durağa yaklaştığında, Joy, Marty’den Enerji Kitabı adını verdiği kitabı çıkarıp, ‘Olumlu Köpek’ adlı öyküyü okumasını istedi. Marty, yanında duran kitabı aldı ve okumaya başladı.

Adamın biri, bir bilgeyi görmek için köye gider ve bilgeye şunları söyler: “Sanki içimde iki köpek var. Biri pozitif, sevecen, nazik ve anlayışlı; diğeri ise öfkeli, huysuz ve olumsuz bir köpek ve ikisi sürekli kavga hâлиндeler. Hangisinin kazanacağını bilmiyorum.” Bilge,

biraz dūřündükten sonra şöyle karşılık verir: “Ben hangisinin kazanacağını biliyorum. En çok beslediğin köpek kazanacak, o yüzden pozitif olanı daha fazla beslemelisin.”

Joy, Marty’ye kitabı George’a vermesini işaret ederken, “Teşekkürler, Marty” dedi.

George, “Alamam” dedi. “Bu sizin.”

Marty, “Hayır, bu senin” diye karşılık verdi. “Biz otobüste bunlardan her zaman veririz, o yüzden bunu bir enerji armağanı olarak düşün. Hayatın akıntısına karşı yüzmektense, bu kitap muhteşem enerji dalgalarında ilerlemeni sağlayacak.”

Joy, “Doğru” diye onayladı. Bu kitap senin harekete geçmene ve içindeki pozitif köpeği beslemene yardımcı olacak, böylece başarıya ulaşmanı sağlayacak enerjiyi geliştireceksin. Çok basit. Yalnızca kitaptaki 10 dakikalık alıştırmaları yapman yeterli. İstediğin birini seçebilirsin. Bugün birini yaptığında, enerjinin yükseldiğini hissedeceksin.”

George, “Yapacağım” dedi. “Harekete geçmeye hazırım.”

George otobüsten inip işyerine doğru ilerlerken, Joy, “Pozitif köpeği besle, George! Pozitif köpeği besle!” diye bağırdı.

George dönüp baktı ve işyerine doğru ilerlerken yumruğunu havaya savurdu; fakat sonra artık oradaki geleceğinin olumsuz olmadiğı bir binaya girdiğinin farkına vardı.

George Yürüyüşe Çıkar





George masasında oturmuş, Marty'nin verdiği kitabın sayfalarını karıştırıp hoşuna gidecek bir pozitif enerji egzersizi ararken, internetin hızla yayılması sayesinde büyük bir servet sahibi olan eski dostu Chuck aklına geldi. Chuck ve eşinin ayrıldıklarını duyduğunda ne kadar da şaşırıldığını hatırladı. Görünüşte Chuck'ın istediği her şeye sahipmiş gibi görüldüğünü düşündü. Para. Aile. Kocaman bir ev. Chuck'ın işletmesini bekleyen bir sürü şirket. Fakat George, hiçbir şeyin aslında görüldüğü gibi olmadığını fark etti. Aslında Chuck'ın yaşamının her yanına saçılmış bir sürü kişisel problemi olduğunu ve bunların hayatındaki diğer her şeyi de mahvetmiş olduğunu anladı. George, şöyle bir oturup düşündüğünde, Chuck'ın mutlu olduğu bir anı bile hatırlayamadı.

Chuck'ı düşünmek, George'un bu yolda daha fazla ilerlemek istemediğini her zamankinden daha iyi fark etmesini sağladı. Muhtemelen etrafındaki herkes onun da istediği her şeye sahip olduğunu düşünüyordu. Gerçeği bir bilselerdi, diye düşündü. İnsanların dışarıdan gördükleri şeyler yeterli değildi. Görünüşte iyi olmak işe yaramıyordu artık. Kendini iyi hissetmek istiyordu ve Enerji Kitabı'nda *Teşekkür Ederim Yürüyüşü* bölümüne geldiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir dakika önce, aynı anda hem stresli hem de müteşekkir olmanın fiziksel olarak nasıl imkânsız olduğunu okuduktan sonra kendini işyeri binasının etrafında yürürken, neye minnettar olduğunu söyleyip dururken buldu.

İş arkadaşları onu böyle kendi kendine konuşurken görseler, aklını kaçırmış olduğunu düşüneceklerini biliyordu; fakat bunu umursamıyordu. Elbette biraz komik durumda olduğunu hissediyordu; fakat bu yürüyüş ona enerji veriyordu ve şükredebileceği şeyleri düşünmek gerçekten de kendini harika hissetmesini sağlıyordu. Kitabın dediğine göre, şükretmek, vücuduna ve beynine pozitif endorfinlerin ve duyguların hücum etmesini sağlıyordu ve hele bunu bir de yürüyüşle birlikte yaptığında, çok güçlü bir enerji destekleyicisi hâline geliyordu. Gerçekten de öyleydi. George, işyerine tekrar girdiğinde kendini daha pozitif, daha enerji dolu ve çalışmaya hazır hissediyordu. Joy haklıymış, diye düşündü. Pozitif köpeği beslemek, insana kendini iyi hissettiriyor. Şimdi işyerindeki aslanları da besleyebilirim, kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Yeni ürün tanıtımı hakkında ekibiyle toplantı yapmak üzere ofisine giderken kıkırdıyordu.

Müthiş Golf Vuruşu Teorisi





O gece George televizyon seyredirken, âni bir dürtüyle kalkıp çantasından Marty'nin verdiği kitabı çıkardı. Kitaba göz gezdirdiğinde, bir bölüm dikkatini çekti. Bu bölüm, çok sevdiği fakat nadiren vakit ayırabildiği bir spor olan golf ile ilgiliydi. İnsanların bir round golf oynadıktan sonra, yaptıkları kötü vuruşları değil de o gün yaptıkları en güzel vuruşu hatırladıklarından bahsediyordu. Bu vuruşu düşündüklerinde kafalarından geçenler ve hissettikleri, onların tekrar tekrar golf oynamayı istemelerine neden oluyormuş; bu nedenle birçok insan golf tutkunu oluyormuş. Kitap daha sonra bunu hayatla karşılaştırarak, insanların yatağa girdiklerinde, büyük golf vuruşu teorisini hayatlarında uygulayarak, o gün olan en güzel şeyi düşünmek yerine, kötü giden şeyleri düşündüklerinden bahsediyordu. Muhteşem geçen bir telefon konuşmasını, toplantı ya da satışı; harika bir sohbeti, etkileşimi; ya da yarın daha da başarılı olmaları için ilham verebilecek büyük bir başarıyı düşünmeliydiler. Kitaba göre, bu, insanı hayata bağlayan bir şeydi.

İşe yaramıştı; çünkü George'a da ilham vermişti bu. Aklına bir fikir geldi, çocukların odasına girdi ve o günkü başarılarını anlatmalarını istedi. O gün başlarına gelen çok güzel ya da onlara gurur veren bir şeyi anlatabileceklerini söyledi. Çocuklar kalkıp ışığı yaktılar ve başardıkları şeyleri hatırlayarak gülümsediler ve George, bunun yeni bir gece geleneği hâline gelebileceğini anladı.

Ardından apartmanın etrafında köpeğiyle birlikte yürüyüşe çıktı ve o gün kendi başardığı şeyleri düşünmeye koyuldu. Patronu ona gelip şunları söylemişti: "Sende bir farklılık var, George. Her ne yapıyorsan, onu sürdürmeye devam et." Pozitif enerjinin bu kadar işe yaraması çok şaşırtıcı, diye düşündü George. İnsanlar ona sahip olup olmadığını hemen anlıyorlar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde başını yastığına koyduğunda George, müthiş golf vuruşu teorisini ekibiyle paylaşmayı düşündü; çünkü dünyada negatif şeyler yerine pozitif olanlara odaklanmayı öğrenmeye ihtiyacı olan bir grup insan varsa, o da çalışma ekibiydi.

Otobüs Biletleri





Günlerden Cuma'ydı; bugünü sevmeyen yoktur herhalde. Bugün George, cuma gününü her zamankinden daha çok sevdi. Bugün # 11 numaralı otobüse bambaşka bir adam olarak bindi.

George ona gülümsediğinde Joy, "Senin neyin var şekerim?" diye sordu.

George, "Bilemiyorum. Sanırım otobüs durağına gelirken yaptığım Teşekkür Ederim Yürüyüşü sayesinde oldu" diye yanıtladı. "Dün işyerinde bir kez ve dün gece de başka bir başarı yürüyüşü daha. Gerçekten de işe yarıyor gibi."

"Sana söylemiştim George. Pozitif köpeği beslemekten daha iyisi yoktur. Fakat dinle beni. Sana söyleyeceğim çok önemli bir şey var. Ben ve ekibim konuşuyorduk ve şu yeni ampul tanıtımında başarılı olabilmen için sana yardım etmeye karar verdik. Artık içinde pozitif enerji dolaştığına göre, bunu ekibinle de paylaşmaya hazırsın ki bu çok iyi olur; çünkü eğer başarılı bir ürün tanıtımı gerçekleştirmek istiyorsan, ekibini de otobüsüne almalısın. İşte kural # 4, George. Danny, hadi göster ona. Danny, kural # 4'ü çıkardı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Kural # 4

İnsanları Otobüsüne Davet Et ve Önünde Uzanan Yol Hakkındaki Hayallerini Onlarla Paylaş.

Joy, “Unutma, otobüsün kaptanı sensin, George” dedi. “Fakat kaptan sen olduğun müddetçe insanları otobüsüne davet etmek isteyeceksin. Sana verebilecekleri en kötü cevap hayır olacaktır. Ama eğer onları davet etmeyecek olursan, bunu hiç bilmeyecekler. Bununla birlikte, yol boyunca ne kadar çok insanı otobüsüne alırsan, yolculuğun boyunca o kadar fazla enerji yaratırsın. Sonuçta amacın otobüste yalnızca ayakta durabilecek kadar yer bırakmaktır ve bu bir enerji otobüsü olduğu için sürekli genişler, yani istediğin kadar kişiyi otobüse alabileceksin. Artık biliyorsun George, ekibini otobüse davet etmen çok önemli, aksi hâlde ürün tanıtımını tek başına yürüteceksin ve bunu tek başına yapamazsın. Bunun için ekibine ihtiyacın var. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?” diye sordu Joy.

Karmaşa içindeki ekibini düşünmekte olan George, “Evet anlıyorum” diye yanıtladı. Bu tanıtımı tek başına yapmaya kalkışırsa, çok fazla yükün altına gireceğinin ve sadece organize olmuş, enerji dolu bir ekibin başarılı bir ürün tanıtımı yapabileceğinin farkındaydı. Fakat bilmediği bir şey vardı, o da böyle bir ekibi nasıl meydana getireceğiydi. “Aklından geçen nedir?” diye sordu.

Joy, su şişesinden büyük bir yudum alırken, “Ohhh, bir biletimiz var, George. Gerçek anlamda bir biletimiz var” dedi.

Hafif beyazlamış kahverengi saçlı, ufak tefek bir bayan oturduğu koltukta doğrularak, nazikçe, “Ona açıklamamı ister misin?” diye sordu.

Joy, “Tabii ki” diye karşılık verdi. “Fakat ilk önce seni ona tanıtmama izin ver.” Joy, Janice’in bir okulda öğretmenlik yaptığını ve bir süredir enerji otobüsü kurallarını okulundaki öğretmenlerle ve öğrencileriyle paylaştığını ve bunda başarılı olduğunu, hatta www.theenergybus.com adındaki internet sitesi aracılığıyla, herkesin faydalanabilmesi için bunları tüm dünyayla paylaşmaya başladığını anlattı.

Joy, “İnanabiliyor musun, George!” diye haykırdı. “Artık evrensel olduk ve Janice mesajımızı dünyadaki tüm insanlara ulaştırıyor.”

Janice, utangaç bir tavırla konuşmaya katılarak, “Bu çok heyecan verici” dedi. “Çünkü Joy, insanların ekiplerini, çalışmalarında onlara destek olabilecek pozitif insanlardan oluşturmalarının ne kadar önemli olduğunu açıkladı ve ben de web sitesine, isteyenlerin e-mail ile otobüs bileti göndererek dostlarını, iş arkadaşlarını, patronlarını, ailelerini ya da otobüse binmek isteyen herkesi davet edebilmelerini sağlayan bir özellik ekledim. Bununla birlikte, eğer yüz yüze davet etmek istediğiniz kişiler varsa, web sitesindeki biletleri basarak elden de verebilirsiniz.”

Joy, Janice’in söylediklerini onaylayan bir işaret yaparak, “Bu harika öyle değil mi George?” dedi.

Ardından Janice, konuşmasını sürdürdü. “Ah, neredeyse unutuyordum. E-otobüs biletinle birlikte, hayallerini ve amacını anlatan bir de mesaj gönderebilirsin. Yani e-otobüs biletlerini ekibine gönderdiğinde, George, şu mesajı da yazabilirsin: *İşte ekibimiz, ürün tanıtımımız ve otobüsün varacağı nokta ile ilgili öngörülerim budur ve sizleri de bu otobüse binmeye davet ediyorum.* Okulda yeni bir girişim başlatırken bunu sık sık yaparız ve müdür, otobüse davet etmek için tüm öğretmenlere e-otobüs bileti gönderir. Çok eğlencelidir; fakat asıl önemlisi çok da işe yarar.”

Joy, her zamankinden daha da heyecanlı bir hâlde, “İşte bahsettiğim şey buydu!” dedi. “İnsanların otobüsüne binmelerini sağlamak için onlara nereye gideceğini söylemek ve onları otobüse davet etmekten daha iyi bir yol yoktur. Fakat unutma George, hayallerini onlarla paylaşmalısın. Tanıtımın nasıl olmasını istediğini ve ekibinin iç çatışmalar olmadan ve egolarını işin içine katmaksızın nasıl birlikte çalışmalarını beklediğini net bir şekilde ortaya koymalısın. Onlara aynı zamanda üstün performans sağlayacak olan ortak çıkar uğruna herkesin bir araya gelmesini istediğini de söylemelisin. Varmayı planladığın noktayı onlara net bir şekilde açıklamazsan, hiç kimse seninle yolculuk etmek istemez.”

Ardından Joy, George’a birlik olmayı önerdi. Joy, bu alıştırmayı daha önce de yapmıştı ve otobüsüne binen herkesi şaşırtacak kadar işe yaramıştı. Hatta özel bir web siteleri yokken ve otobüs biletlerini elle yaparlarken bile işe yarıyordu. Fakat sonra donanımlı bir duruma geldiler ve George da öyle olabiliyordu. E-otobüs biletini, yanında mesaj olmadan patronuna ve ekip arkadaşlarına nasıl göndermesi gerektiğini anlattı ona. Bunun onları meraklandıracağını söyledi. Her şeyi George’a adım adım açıklayarak, herkesle tek tek nasıl görüşeceğini, ürün tanıtımı için aklından geçenleri onlarla nasıl paylaşacağını ve www.theenergybus.com adresinden basılan otobüs biletlerini her birine nasıl vereceğini anlattı. Ardından e-maili şu cümlelerle bitirmesini tavsiye etti: “Artık otobüsümün nereye gideceğini biliyorsunuz ve varacağımız nokta ile ilgili kafanız netleşmiş durumda olduğuna göre, eğer otobüsüne binmek istiyorsanız, biletinizin üzerine isminizi ekleyerek, pazartesi sabahı saat 9’a kadar ofisime getirmenizi rica ederim.”

George, bütün bunları yapmak için sabırsızlanıyordu. NRG-2000 tanıtımına tam bir hafta olduğundan zamanlama harikaydı ve pazartesi günü kimin otobüse binip binmeyeceğini öğrenmiş olacaktı. Bununla birlikte hafta sonunda herkes, gelecek olan büyük haftaya hazırlanma fırsatı bulacaktı. Enerji yer değiştiriyor, diye düşündü George.

Otobüs George’un işyerine yaklaştığında Joy, “Ve bir şey daha” dedi. “Eşin için de ayrı bir e-otobüs bileti hazırlamayı unutma ve ona kendin, evliliğiniz ve aileniz hakkındaki hayallerinden bahset. Senin nereye gitmek istediğini onun da bilmeye ihtiyacı var, George. Bunu unutma.”

George, “Unutmam” diye karşılık verdi. “Bunu yapacağım.” İlk defa arabasının lastiği patladığı için seviniyordu. Belki de tüm bu olanların bir sebebi vardır, diye düşündü. Belki de uzun bir süre sonra şans yüzüme gülmeye başladı ve belki ama belki şansım ve içinde bulunduğum durum değişmek üzeredir.

Çok Uzun Bir Hafta Sonu





George yatak odasında gezinirken, kapağında Abraham Lincoln'ün fotoğrafı olan bir Time dergisi buldu. George, Abraham Lincoln'ün yaşamı ve devlet başkanlığına hayrandı. Bunalımda olduğu söylenen bu adamın birçok seçim yenilgisi, iki iflas, bir sinir krizi ve Amerika başkanı olmadan önce nişanlısının ölümüyle baş edebilmiş olması onu hayrete düşürmüştü. 51 yaşında başına gelen sözüm ona bir yenilgiyle, cesaretini ve gücünü yeniden toplayarak ülkesini bir arada tutmayı ve tarihin akışını değiştirmeyi başarmıştı. George, geçmişte Lincoln'ün ülkesinin birleşmenin mi yoksa yıkılmanın mı eşiğinde olduğunu bilmeden, İç Savaş raporlarını beklemenin nasıl bir duygu olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

George da ailesiyle vakit geçirip evin içinde şarkılar söylerken, kaderinin gözlerinin önüne serileceği anı beklemenin nasıl bir şey olduğunu biraz olsun anlayabiliyordu. Zaman geçmek bilmiyordu ve George sürekli otobüsüne kimlerin bineceğini ve kimlerin binmeyeceğini düşünüp duruyordu. İşyerindeki ufak iç savaşının üstesinden gelebilecek gücü ve cesareti bulup bulamayacağını merak ediyordu. Ve bir zafere mi yoksa yenilgiye doğru mu gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Otobüs biletlerini cuma günü vermişti ve ekip arkadaşlarıyla yaptığı görüşmeler harika geçmişti; fakat pazartesi en kritik gün olacaktı. Kitaplığından en sevdiği Abraham Lincoln kitabını aldı ve bir anda kafasında bir ışık yakarak onu yepyeni bir çözüme ulaştırabilecek bir alıntıyla karşılaşabilmek için sayfalar arasında rasgele dolaştı.

‘‘Kazanmak ama önce dürüst olmalıyım.

Başarmak ama önce sahip olduğum ışıkla yaşamayı bilmeliyim.’’

Abraham Lincoln

Otobüste Kimler Var





Günlerden pazartesiydi ve bu pazartesi, geçen haftakinden çok farklıydı. Dehşete kapılmak yerine, George, kaygılı bir heyecan hissetti. Bugün daha erken bir otobüsle işe gitti, böylece yeni yolcularından otobüs biletlerini almak üzere tam vaktinde orada olabilecekti. Ofisine giren herkesle tek tek selamlaştı, herkes biletini ona vererek, otobüse bineceklerini söyledi. Michael, Jamie ve José haricinde herkes geliyordu. Üçü birlikte odaya girdiler ve George, bir şeyler olduğunu hemen anladı. Gergin oldukları belliydi ve ellerinde biletleri yoktu. Tek başına gelmekten çok korktuklarına ve bu yüzden kurtlar grubu olarak, birlikte gelmeye karar verdiklerine bahse girerim, diye düşündü George.

Michael, açıkça şunları söyledi: “Biz otobüsünüzün kaza yapacağını düşünüyoruz ve bu gerçekleştiğinde orada olmak istemiyoruz.”

Jamie, gergin bir hâlde, “Bu işe ihtiyacımız var” dedi.

George, “Biz derken?” diye sordu.

Birbirlerine bakarak, hep bir ağızdan, “Hepimiz” diye karşılık verdiler.

Michael, “Otobüsünüz alevler içinde kalacak” dedi.

Bu sözler George’un kalbine bir hançer gibi saplandı. Michael ve Jamie her zaman ona sorun yaratan insanlardı ve George, onların otobüse binmeyeceklerini zaten tahmin ediyordu. Fakat José tam bir sürpriz olmuştu. José her zaman için çok çalışkan biriydi. En şaşırtıcı olan ise, hepsinin içinde en çok sorun çıkaran Larry ve Tom biletlerini verip otobüse binmeye karar verirken, José’nin gelmemeye karar vermiş olmasıydı.

Üç kurt orada dururken, George ne söyleyeceğini bilemiyordu. Çok şaşkındı. Tabii ki onunla bu yolculuğa çıkmak istemeyecek insanlar da olacağını düşünmüştü; fakat böyle bir şey gerçekleştiğinde nasıl davranacağını hiç düşünmemişti. Şimdi ise aklına gelen başına gelmişti ve George kendini çaresiz hissediyordu.

Odadan çıkarlarken George, “Teşekkürler” diyebilirdi ve sandalyesine yığıldı.

Ekibi harekete geçiren güçleri düşündükçe daha da umutsuzluğa kapıldı. Otobüse binmeyeceğini düşündüğü iki insan, tam tersine binmeye karar vermiş ve ilk yolcu olarak otobüse bineceğini düşündüğü bir kişi ise onu reddetmişti.

O günün kötü geçtiğini söylemeye bile gerek yoktu. Larry ve Tom birbirleriyle ve ekibin diğer elemanlarıyla tartışma yaratarak sorun çıkarmaya devam ettiler. Her şeyden şikâyet ettiler ve diğerlerinin fikirlerine saldırıda buldukları hâlde, kendilerinin de ortaya koydukları bir fikirleri yoktu. George, herkesi bir noktada buluşturmaya çalışıyordu; fakat otobüsüne binmek istemeyen üç kurt ciddi bir şekilde dikkatini dağıtmıştı. Onlarla ne yapması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden de toplantılarda pasif bir hâlde bir köşede oturmalarına ses çıkarmadı; çünkü küçümseyen gözlerle birbirlerine bakarak zaten hissettiklerini herkese açık ediyorlardı.

Ortaya çıkan enerji korkunçtu ve tabii ki George da kendini korkunç hissediyordu. Tanıtıma yalnızca dört gün vardı ve otobüsü stop etmişti.

Düşmanınız Negatif Düşünmektir





Salı sabahı George, cansız ve kendine güvensiz adımlarla otobüse bindi. Kendini yenilmiş hissediyordu ve onun başarılı olabilmesi için bu kadar çabalayan insanların yüzüne bakmaya utanıyordu. Joy, George'un enerjisinin ne durumda olduğunu ve işyerinde bir şeylerin iyi gitmediğini hemen anladı. Aslında bugün onun tatil günüydü dolayısıyla babasını ziyaret etmesi gerekiyordu; fakat bugün George'un ona ihtiyacı olduğunu hissetmişti ve enerjisini onunla paylaşmak ve gerekirse moralini yükseltmek için otobüste olmak istemişti. Ve şimdi George'a baktığında önsezilerini dinlemiş olduğuna çok sevindi. İlk kez onun gözlerinde bu mağlup bakışı görüyordu. Aslında otobüsü yeni kullanmayı öğrenen birçok insanın başarısızlıklar yaşadığını hatırlıyordu. Herkes ve her çalışma ekibi yolculuk boyunca sınavdan geçer. Hayat dersinin bir parçasıydı bu. Bunu çok iyi biliyordu. Tıpkı bisiklete binmek gibi bir şey, diye düşündü. Başlangıçta düşersin, devrilirsin fakat önemli olan tekrar denemek, sağlam durmaya çalışmaktır ve bir süre sonra iyice tecrübe sahibi olunca da, bir şampiyonun kendine güveniyle bisikleti sürmeye başlarsın. Joy sadece George'un bir an önce direksiyonu eline almasına yardım etmeliydi; çünkü vakti giderek daralıyordu.

“Neyin var, şekerim?” diye sordu. “Cuma günü otobüse zıplayarak binen George nerede?”

George, “Bir sol yumruk ve sağ dirsekle yere yıkıldı” diye karşılık verdi.

Joy, “Pekâlâ, şimdi ayağa kalkma vakti geldi!” diye haykırdı. “Hayat her zaman seni yere serecektir. Önemli olan tekrar ayağa kalmak zorunda olmandır. *Rocky* filmini izlemedin mi?” diye sordu. Bu sözler George'un dikkatini çekti. Orijinal *Rocky* filmini her zaman çok beğenirdi ve hatta üniversitedeyken bir denemesini bu film ve de değerli ve önemli biri olabilmek için düşmanlarını yenen bir karakter üzerine yazmıştı.

“Tabii ki izledim. Kim izlememiştir ki o filmi?” diye karşılık verdi. Sonra da şüpheli bir tavırla, “Fakat o yalnızca bir film” diye ekledi.

Joy, sert bir biçimde, “Hayat budur işte George ve sana tekrar ayağa kalkmanı söylüyorum” dedi.

George, “Fakat yenildim işte” diye karşılık verdi.

“Denemekten vazgeçene kadar yenilmiş sayılmazsın George. Şimdi şu kederli başını yukarı kaldır, zihinsel ve duygusal açıdan nasıl güçleneceğini ve otobüsünü nasıl hareket ettireceğini konuşalım.”

Joy onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sordu ve George da, işyerindeki durumdan ve ekibi harekete geçiren güçlerden bahsetti. En büyük sorunu olan Larry ile Tom'a ve tüm gün boyunca onu sabote eden üç kurda lanet etti.

Joy ise, “Sorun onlar değil” diyerek George'u şaşırttı.

George, canı sıkkın bir tavırla “O hâlde sorun nedir?” diye sordu.

“Olumsuzluk” diye yanıtladı Joy. “Görüyorsun ya, olumsuzluk her yerde ve yaptığın her şeyde karşına çıkıyor George. Her zaman etrafında negatif insanlar olacaktır. Konumuz bu insanlar değil; onların temsil ettiği olumsuzluktur. Onlar yalnızca, hayatın boyunca karşılaşacağın birçok negatif insandan birkaçı.”

Marty ayağa kalkıp, otobüsün arka tarafından, faydalı araştırmasını bağırarak diğerleriyle paylaştı. “Kamuoyu araştırmasına göre, Amerika’daki 22 milyon negatif çalışan yıllık verimlilikte 300 milyar dolar kayba mâl oluyormuş!”

Joy, “Ve bu olumsuzluk yalnızca üretkenliği ve şirketleri yok etmekle kalmıyor George, aynı zamanda insanları da yok ediyor. Kendinden şüphe etme, korku, umutsuzluk ve negatif enerji seni bitiriyor ve hayatında yapmak istediğin her şeyi ve arzuladığın başarıyı da baltalıyor” diye ekledi. “İşte bu insanların temsil ettiği olumsuzluk da aslında senin kendi içinde. Bu sebeple pozitif köpeği beslemelisin, George.”

“Fakat otobüsümde bu negatif insanlardan var. Bununla birlikte otobüsüne binmek istemeyen diğer negatif kişiler de tabii. Yani sorunun onlar değil de, ben olduğumu mu söylüyorsunuz hâlâ?” diye sordu George. “Açıkçası biraz kafam karıştı.”

“Dinle George, problemin o kadar içindesin ki, onu göremiyorsun bile. Sorun şu ki, bunu çok fazla kişisel olarak algılıyorsun. Birkaç adım geriye at ve bekle. Bu insanlara kişisel olarak odaklanma. Hatta onların birer ismi olduğunu bile unut. Onların karşısında durduğunda bunu düşünme. Onların yalnızca, her zaman çevrende olabilecek negatifliği temsil ettiklerinin farkına var. Önemli olan olumsuzlukla nasıl başa çıkabildiğindir.”

Joy, “Öncelikle otobüsüne binmek istemeyen negatif insanlarla başlayalım” dedi. “Danny, ona Kural # 5’i göster.” Danny, tabelayı kaldırdı ve üzerinde şunlar yazılıydı:

Kural # 5

Otobüsünüze Binmeyen İnsanlar İçin Enerjinizi Boşa Harcamayın.

“Çok basit, dostum. Bazı insanlar otobüsüne biner, bazıları ise binmez. Binmeyenler için endişelenme. Enerjini onlar için boşuna harcama. Onları otobüse bindirmek için çabalama. Bir başkasının otobüsünü kullanamazsın; yalnızca kendi otobüsünün şoförü olabilirsin.”

George, “Ne demek istediğini biliyorum” dedi. “Birkaç yıl eşimin otobüsünü kullanmaya çalışmışım ve bu yaptığımın onun hiç hoşuna gitmediğini hemen anladım.” Otobüsteki yolcular kıkırdarken, Joy, enerji ilkesini paylaşmayı sürdürdü.

“Bu doğru George. Herkes kendi seçimlerini kendisi yapmalı. Ve otobüsüne binmeyen insanlar için üzülerek enerjini kesinlikle boşa harcamamalıydın. Bunu kişisel olarak algılamamalısın. Belki de bir başka otobüse binmek istemişlerdir. Belki de senin otobüsüne binmiş olsalardı, yolculuğunu mahvedeceklerdi.” George, asıl meselenin bu olduğunu anladı.

“Ayrıca, otobüsüne binmeyenler için ne kadar çok enerji harcarsan, binen insanlar için o kadar az enerjin kalır geriye. Ve otobüsüne binmeyenler için endişelenmeyi sürdürürsen, yeni insanları otobüse davet etmek için harcaman gereken enerji azalır. Satıcılar bu gerçeği çok iyi bilir George. Onları reddedenlere takılıp kaldıkları takdirde, yeni müşterilerin peşinden gitmek ve otobüse yeni kişiler kazandırmak için enerjileri kalmaz. O hâlde bırak otobüse binmeyenler durakta beklemeye devam etsinler.”

George, yapmış olduğu büyük hatayı şimdi anlamıştı. Üç kurdu düşünerek o kadar vakit harcamıştı ki, otobüsüne binmek isteyenleri tamamen ihmal etmişti. Bu yüzden o kadar yorgun ve bitkindi ki, otobüsü hareket ettirecek enerjisi bile kalmamıştı.

George, Tom ve Larry’yi düşünerek, “Fakat otobüse binen negatif insanlar ne olacak?” diye sordu. Sırf onları düşünmek bile onu korkutuyordu.

Joy’un bunlar için de verecek bir cevabı mevcuttu ve bu çözümün, ne silahlarla ne de sarımsakla bir ilgisi vardı.

Enerji Vampirlerine Otobüste Yer Yok





“Otobüsteki negatif insanları sormuştun ve ben de seninle bu konuda açık konuşacağım. Bu kural kalbini katılaştırmak için değil. Dünyadaki olumsuzluklarla uğraşmak hiç de kolay değildir; fakat uğraşılması gereken bir şeydir de aynı zamanda. Kendi hayatın ve başarın o kadar önemlidir ki, etrafında pozitif bir destek ekibi olmalıdır. Negatif bir baskı altındayken hiç kimse başarılı olamaz ve etrafımızdaki insanların, yarattığımız hayatın ve başarıların üzerinde çok büyük bir etkisi vardır. Eğer başarılı olmak istiyorsan, otobüsüne aldığın insanlar konusunda çok dikkatli olmalısın. Neticede enerjini artıran insanlar da vardır, onu tüketenler de. Ben, insanın enerjisini tüketen insanlara Enerji Vampirleri diyorum ve eğer buna izin verecek olursan içindeki hayat enerjisini, hedeflerini ve hayallerini emerler. Böyle insanlar otobüsünün motorunun su sızdırmasına ve yolculuğunun mutsuz geçmesine neden olurlar, hatta lastiklerini bile indirirler. Fakat unutma George, bunu asla kişisel olarak algılamamalısın. Onlar, dünyada zaten var olan olumsuzluğun yalnızca birer parçasıdır. Senin yapman gereken, otobüsündeki tüm olumsuzları bertaraf etmektir ve negatif insanlar da buna dâhildir; kim olurlarsa olsunlar. İşte Kural # 6 ve çok önemli bir an geldi çattı. Göster ona, Danny.”

Kural # 6

ENERJİ VAMPIRLERİNE Otobüsünde Yer Olmadığına Dair Bir Yazı Gönder.

“Otobüsünde hiçbir olumsuzluğa yer olmadığını insanlara söyleyecek kadar güçlü olmalısın. Varmak istediğin noktanın bu olduğunu ve oraya varmak için de pozitif ve destekleyici bir ekibe ihtiyacın olduğunu söyle ve negatif olanların otobüse alınmayacağını, durakta bırakılacağını açıkla onlara.”

Joy bunları anlatırken George, Larry, Tom, Michael, José ve Jamie’yi otobüsten atıp, onları durakta bırakarak basıp gittiğini kafasında canlandırdı ve bunu düşünmenin kendini çok iyi hissettirdiğini de itiraf etmeliydi. Fakat gerçekten bu insanları otobüsten atabilecek miydi? Ya üç kurt ne olacaktı? Muhtemelen onları uzaklaştıramazdı, öyle değil mi? O, Joy’a sormadan önce, Joy konuşmaya başladı. “Şu iki Enerji Vampiri, Tom ve Larry, bugün ilk iş olarak onlarla bir toplantı yapmalı ve şunları söylemelisin: ‘Bakın, otobüsüne hiçbir olumsuzluğun girmesine izin vermiyorum. Eğer pozitif olmayacak ve hayallerimize katkıda bulunmayacaksanız, bu otobüse binemezsiniz ve başka bir iş aramak zorunda kalırsınız.’”

George, “Bu çok sert” dedi.

Joy, “Biliyorum şekerim, fakat bazen bu şekilde olması gerekir. İnsanlara değişmeleri için bir fırsat verirsin ve eğer bu şansını kullanmazlarsa, onları otobüsten atmak durumunda kalırsın. Aksi hâlde onlar senin yolculuğunu mahvederler.”

George, “Ya baştan otobüse binmeyi reddeden üç kurt ne olacak?” diye sordu. “Onlarla ne yapacağım?”

Joy, “Onlarla da bir toplantı yap” diye yanıtladı. “Onlara, otobüse binmek için bir şansları daha olduğunu söyle. Eğer bu daveti de kabul etmezlerse, sen ve ekibin toplantılar yaparken onları toplantılara çağırarak, masalarında tek başına bırak. Onları hiçbir şeye dâhil etme. Ürün tanıtımının ardından, insan kaynaklarındaki çalışanlarla birlikte, onlar için bir gelecek planı düşünürsünüz.”

George, duyduklarından hoşlanmıştı ve harekete geçmeye hazırdı. Enerji vampirlerini kontrol altına alabilecek ve başarıya ulaşmak için ekibini bir araya toplayabilecek donanıma sahip hissediyordu kendini. Fakat tüm bunları neden yöneticilik eğitimi derslerinde öğrenmemiş olduğuna şaşırırdı. Tüm bu taktikleri ve yöntemleri öğretirler aslında, diye düşündü; fakat asla gerçek insanlarla ve gerçek sorunlarla mücadele edebilmemiz için yardım etmezler.

Pozitif Enerjinin Temel Kuralı





George'un ofisine yaklaştıklarında Joy, ona son bir tavsiyede bulundu. "Tüm bunlar hakkında sana söylemem gereken son bir şey daha var, George, bunu bilmen çok önemli. O kadar önemli ki, bunu diğer on kuraldan ayrı tuttuk. Çünkü başlı başına bir derstir. Pozitif enerjinin temel kuralı gibidir. Çok önemli olduğu için onu yazmanı istiyorum senden."

George, bir parça kâğıt ve bir kalem çıkardı ve Joy'un sözlerine başlamasını bekledi. "İşte George. *Senin pozitif enerjin ve hayallerin herkesinkinden daha büyük olmalı ve herkesin olumsuzluğunu bastırmalı. Senin kararlılığın herkesin şüphelerinden daha güçlü olmalı.* Sonuçta, etrafında her zaman senin hayallerini paylaşmayan insanlar olacaktır George. Her zaman sürekli olarak her şeyden şüphe edip duran şüpheli insanlar olacak ve şunu yapamayacağını, bunu başaramayacağını söyleyecekler. Onlara göre bu hayaller diğer insanlara göredir, sen ve onlar gibi insanlara göre değil. Hatta başarılı olmanı istemeyen insanlar bile olacaktır; çünkü senin başarın onların kendi zayıflıklarını ve başarısızlıklarını görmelerine neden olacaktır. Onlar, kendi otobüslerinin şoförü olmak yerine, başkalarının yolculuklarını berbat etmeyi tercih ederler.

İşte George, senin pozitif enerjinin bu kadar önemli olmasının nedeni bu. Her zaman insanları otobüsünden atma şansın vardır ve zaman zaman da bunu yapmak durumunda kalacaksın; fakat unutma ki her zaman otobüse binen negatif insan olmaya devam edecektir. Bazen de otobüsteki Enerji Vampiri bir patron veya otobüsten atamayacağın biri olacaktır. Onlarla mücadele etmek zorundasın. İşte bu sebeple pozitif köpeği beslemelisin, büyütmelisin. Sana Enerji Kitabı'nı vermemizin nedeni de budur.

Bunu yalnızca bir gün yapmak yeterli değildir, George. Bunu alışkanlık hâline getirmelisin. Pozitif enerji tıpkı bir kas gibidir. Onu ne kadar çok kullanırsan, o kadar güçlenir. Ne kadar güçlenirse, sen de o derece kuvvetli olursun. Bu işin anahtarı tekrar etmektir ve pozitif enerjiye ne kadar odaklanırsan, o kadar senin doğal hâlin olmaya başlar. Böylece ne zaman biri sana olumsuzlukla yaklaşırsa, ona pozitif enerjin ve gücünle karşılık verebilirsin. Daha çok golf oynayarak nasıl ustalaşıyorsan, pozitif enerji becerisini de daha fazla uygulamayla geliştirebilirsin. Ne kadar çok alıştırmaya yaparsan, senin için o derece doğal bir hâle dönüşmeye başlar. Onu büyütür ve yapılandırırırsan, olumsuzlukla başa çıkabilecek güce de sahip olursun. İşte yapman gereken budur George. Bu işin anahtarı budur."

George ona karşı gelemedi. Pozitif enerjisi o kadar güçlü değildi. İşte bu yüzden insanların otobüsüne binmemesi onu bu derece sarsmıştı. Yeterli güce ve kararlılığa sahip değildi ve hayallerine yeterince odaklanamamıştı. Ona yüz çeviren insanlar tarafından kolayca yönlendirilebiliyor ve onlardan etkileniyordu; çünkü zayıftı. Bugün otobüsü harekete geçirecekleri gün olabileceğini biliyordu. Çünkü bunu yapmak ona bağlıydı ve güçlü olmak zorundaydı. Bugünün farklı olacağına dair kendi kendine söz verdi. Fakat tam otobüsten inmek üzereyken Joy onu kolundan yakaladı.

"Gitmeden önce bir şey daha söyleyeceğim, George. Bu taşı al."

George, taşı onun elinden alırken, "Bu da nedir?" diye sordu.

"Simsiyah görünmediğini biliyorum, hatta son derece pis ve çirkin gözüküyor; fakat bu çok özel bir

taş ve bana bir öğretmenim vermişti. Bunu bana verirken de şöyle demişti: ‘Bu taşın değerini anlarsan, kendi içindeki ve karşına çıkan tüm insanlardaki paha biçilemez bir hazineyi bulmuş olacaksın.’”

George, ‘‘Peki onunla ne yapacağım?’’ diye sordu.

Joy, ‘‘Şimdi onu cebine koy’’ diye karşılık verdi. ‘‘Ve sonra ona sık sık bak ve sana biraz önce söylediklerimi hatırla. Kendi içindeki değeri bul. Bu değeri taşta ve çalışma ekibinde de bul.’’

George Otobüsünün Kontrolünü Eline Alıyor





Ofisine gider gitmez George'un yaptığı ilk şey, toplantı için Larry'yi çağırmak oldu. Joy'un tavsiye ettiği üzere, Enerji Vampirleri'yle birer birer toplantı yapacak ve böylece hemen bu sabah otobüsünü hareket ettirebilecekti. Bir an önce harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Ekibi onu beklemekteydi ve onların bugün ciddi bir yönlendirmeye, odaklanmaya ve pozitif enerjiye ihtiyaçları vardı.

Masasında oturmuş, Larry'nin içeri girmesini beklerken, George'u bir korku ve endişe hissi sardı. Büyük lekros maçlarından önce midesine giren bir krampla hissettiği o endişeyi hatırlayarak, tıpkı lekros oynayacağı günlerde hissettiği gibi bir şey bu, diye düşündü. Kalabalık seyirci kitlesinin beklenti içinde çılgınlık attığı sırada, aynı anda hem yere yıkılacak hem de heyecandan patlayacakmış gibi hissettiğini hatırladı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu ve bu, iyi bir şeydi. Bu his onu canlandırıyor ve ona kendisinin hazır olduğunu hissettiriyordu. Bununla birlikte bu kaygı dolu enerji her zaman en iyi performansını göstermesini sağlayan bir yakıt görevi görmüştü. Bugün maç günü, diye düşündü ve uzun zamandır ilk kez kendini hayat dolu ve hazır hissediyordu.

Larry içeri girer girmez, George'un yaratıcı düşünme sürecini keserek negatif bir yorum yapmadan önce, George derhâl atağa geçti. Larry'ye doğrudan doğruya, onun olumsuz tavrından artık bıktığını ve eğer olumlu bir tavır içinde otobüsün hareket etmesine yardımcı olmazsa derhâl otobüsten atılacağını söyledi. George'un açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönen Larry, istekli bir şekilde karşılık vererek, George'un pozitif enerji ve destek isteğini kabul etti. George hiç şaşırılmamıştı. Larry'nin bir ailesi olduğunu ve şu anda işini kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordu.

Diğer yandan, Tom, tamamen farklı bir meseleydi. Hiç kimseye, özellikle de George'a karşı hiçbir bağlılığı yoktu. Birbirlerini hiçbir zaman sevmemişlerdi ve bunu her ikisi de biliyordu. Fakat birbirimizi sevip sevmememizin hiçbir önemi yok, diye düşündü George. Asıl mesele işleri yoluna koyabilmek ve NRG-2000 ürün tanıtımı için doğru ekibi oluşturabilmektir. Tom içeri girdiğinde, George onunla karşılaşmaya hazırды.

“Seni ekibimde görmek istiyorum Tom. Fakat eğer amaçlarımıza ulaşmamıza engel olacaksan seni ekibime alamam” dedi. “Daha fazla yıkıcı etki yaratmana izin veremem.”

Tom, şiddetle karşılık verdi. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Burada yıkıcı etki yaratan tek kişi sensin. Yaşadığımız sorunlar benim yüzümden değil. Sen iyi yönetemediğin için bu sorunları yaşıyoruz. Beni hiç suçlama. Suçu kendinde ara. Birbirimizden hoşlanmadığımızı biliyorum, bu hep böyleydi; ama asıl sorun sana bir yönetici olarak saygı duymuyor olmamdır ve benden duymak istediklerini kesinlikle söylemeyeceğim. Bu şekilde seninle o aptalca yolculuğa çıkabilirim. Bana ihtiyacın var George. Ekibin bana ihtiyacı var ve eğer şu anda benden kurtulacak olursan, otobüsünü doğrudan doğruya bir uçuruma sürükleyeceksin. Şimdi, bana söyleyecek önemli bir şeyin yoksa işimin başına dönmek istiyorum.”

George'un omuzları çöktü. Sanki içindeki enerji emiliyormuşçasına, vücudunun giderek güçsüzleştiğini hissediyordu. Ölmek üzere olan bir bitki gibi boynunu büktü. Ne diyeceğini bilemez durumdaydı ve tepeden tırnağa titriyordu. “O hâlde niçin otobüs biletini verdin?” diye sordu.

Tom, sırtarak, “Biletimi vermemin tek sebebi, otobüsünün patlayışını ön sıradan izlemek

istememdi” diye karşılı verdi. “Bunun olacağını ikimiz de biliyoruz ve bu gerçekleştiğinde ben dünyanın en mutlu insanı olacağım.”

George, vazgeçmiş bir hâlde elini cebine attı ve birdenbire Joy’un vermiş olduğu taşı hissetti. Taşı cebinden çıkarıp ona bakarken, bunun karşılığında ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordu. Bu şekilde bastırılacağını hiç tahmin etmemişti.

Tom, “Bu da ne böyle?” diye sordu. “Evcil taşın mı?”

George taşa bakarken, Joy’un, kendi içindeki değeri bulmak konusunda söylediklerini hatırladı. George’un kendi kendine inancı olmadığı için Tom’un ona inanmadığının farkına vardı. Ekibinin başarılı olmasına yardımcı olmakla hiç ilgisi olmayan ve George’un işleri yoluna koyması için ona destek olmaya hiç de istekli olmayan sıyrıtkan, ukala bir Enerji Vampiri’nin ona sözleriyle saldırmasına ve üzerine çullanılmasına izin veriyordu. En kötüsü de, bunu kabulleniyordu; tıpkı son birkaç yıldır herkesin ve her şeyin bunu yapmasını kabullendiği gibi. Hayat, her gün onu biraz daha yormuştu ve her geçen gün kendine olan güvenini törpülemişti. Her geçen dakika, onu hayalindeki kişi olmaktan uzaklaştırarak, acıdığı biri hâline getirmişti. George, bugün zayıf olmayacağına dair söz vermişti. Güçlü olmaya yemin etmişti; fakat işte yine güçsüz ve yenik bir durumdaydı. George, taşı avucunun içinde sıkarak, yeter, diye düşündü. Yeter, diye düşündü ve bu sözcük âdeta tüm bedeninde yankılandı. Tom, George’daki bu değişimi fark ettiğinde bir adım geri attı.

George, Tom’a doğru bir adım atarken, artık ne hayat ne de hiç kimse için bir kum torbası olmayacağım, diye düşündü. “Burada böylece oturup, benimle bu şekilde konuşmanı dinleyeceğimi mi sanıyorsun?” dedi. “O hâlde tekrar düşün. Çok mu yeteneklisin? Tabii ki öylesin. Seni bu ürün tanıtımında kullanabilir miydik? Bunun için bahse girersin, değil mi? Fakat ben, senin tavrındaki birinin yerine; daha az yetenekli, aynı yönde hareket eden ve aynı amaçlar uğruna mücadele eden birini tercih ederim. Şimdi tahmin et neler olacak, Tom. Otobüs havaya uçacak diye endişelenmene gerek yok; çünkü sen orada olmayacaksın. En kısa zamanda otobüsten aşağı indirileceksin. Bunun böyle olmasını istememiştin; fakat biraz önce bana söylediklerin ve tavrın bana başka bir şans bırakmadı. Kovuldun.” Tom olduğu yerde, şaşkınlıktan ağzı açık bir hâlde donakaldı. Sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıyı çarparak ofisten çıkıp gitti.

George, bu tartışmanın ardından hâlâ titreyerek, bir Enerji Vampiri’ni otobüsten indirdim, diye düşündü. Hiç de kolay olmamıştı; fakat doğru bir karar verdiğinden emindi. Tom’un buradaki en yetenekli kişilerden biri olmasına rağmen -zaten ona bu kadar uzun süre tahammül etmesinin sebebi de buydu- bunu yapması gerekiyordu ve ekibi için de en iyisi buydu. George, omuzlarından sanki bir tonluk ağırlık inmiş gibiydi. Kendini güçlü ve özgür hissediyordu. Cebine koymadan önce taşa bir kez daha bakarak Joy’u düşündü ve gülümsedi. Uzun zamandan beri ilk kez kendisiyle gurur duyuyordu.

George’un üç kurt hakkındaki planı, Joy’un tavsiye ettiği gibi, otobüse binmek istemedikleri takdirde, yalnızca onları ekipten dışlamak olacaktı. Fakat Michael silahlarını kuşanmış bir hâlde ofise girip, George’a, Tom’u kovduğu için çıldırılmış olduğunu ve bu otobüsün içinde George ile birlikte alev alacağını söylediğinde, George’un ona, ya bu otobüsün gittiği yere gidersin ya da otobüsten inersin, demekten başka çaresi kalmamıştı. Boyun eğmeyecek kadar gururlu ve geri çekilmeyecek kadar öfkeli olan Michael, bu otobüsten inerek başka bir otobüsle başka bir yolda seyahat etmeye karar verdi. Etti iki, diye düşündü George.

George, bu sabahki havai fişek gösterisinin ardından, daha fazla ne olabileceğini merak ediyordu.

Çatışmaları, kavgaları, bağırıp çağırılmaları hiç sevmezdi. Tabii ki insanları işten atmak ve ekibinin iki elemanını kaybetmek hiç hoşuna gitmemişti. Fakat güçlü olacağına ve hayallerine sadık kalacağına dair söz vermişti. Bunu yapmasaydı, yenilgiye uğrayacaktı. Jamie ve José ile de savaşa hazır; fakat onlarla çetin bir kavgaya girmeyi gerçekten istemiyordu.

George, Jamie'ye ya otobüse binmesini ya da aşağıda kalmasını söylediğinde, Jamie otobüse binmeyi kabul etti; fakat daha sonra ona, olumsuzlukla olmasa da acı bir gerçekle darbesini vurdu. "Yıllardır seninle çalışıyorum George" dedi. "Her geçen yıl ve her geçen gün daha da huysuz ve katı birine dönüştün. Hatta ne zaman çökeceğin konusunda iddialara bile giriyorduk; bir gün ortadan kaybolacağını ve her şeyden vazgeçeceğini düşünüyorduk. Fakat her Allah'ın günü kendini ve ekibini mutsuz ederek işe gelmeye devam ettin. Bu ekibin darmadağın olmasının nedeni biz değiliz, sensin. Hiçbirimiz seni bu kadar uzun süre burada tutacaklarını düşünmüyorduk. Ve bizden otobüsüne binmemizi istediğini söylediğinde ise, o otobüse binmemin hiç yolu yok diye düşündüm. Yıllardır amaçsızca ite kaka ilerleyen bir otobüse neden binmeliyim ki? Fakat eğer işimi kaybetmemek için bu otobüse binmem gerektiğini söylersen, o hâlde bineceğim. Otobüsüne bineceğim fakat öncelikle neden otobüse binmediğimi de bilmeni isterim."

George, afallamış bir hâlde kalakaldı. Söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu; fakat yine de bunları kabul etmek hiç de kolay değildi. Ne diyeceğini ve nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ona Joy'dan, Enerji Otobüsü'nden ve orada öğrendiklerinden bahsetmek istiyordu; fakat hiçbir şey söyleyemeyecek durumdaydı, ayrıca bunun için vakti de yoktu. Tek yapabildiği dürüstlüğü ve otobüse binmeyi kabul ettiği için ona teşekkür etmek ve bir darbe daha yemek üzere José'yi beklemek oldu.

José içeri girer girmez, George, birlikte başardıkları bunca şeyden sonra otobüse binmek istememesine şaşırılmış olduğunu söyledi. José de lafi dolandırmadan, doğrudan doğruya tepkisini ortaya koydu.

"Bu doğru, George" diye karşılık verdi. "Senin için canımı dişime taktım. Benden yapmamı istediğin her şeyi yaptım. Geç saatlere kadar çalıştım, hafta sonu mesaiye kaldım, başkalarının yarım bıraktığı işleri tamamladım ve sen bir kez olsun bana teşekkür ettin mi? Bir kez olsun çalışmalarımı ve sadakatimi takdir ettiğini söylemedin. Senden terfi istediğimde ise, bunu düşünceğini söyledin ve bir daha da bu konuyu açmadın bile. Bütün bunlar ne içindi, George? Etrafta dolanıp, yalnızca kendin ve işin için endişelenip durdun ve beni umursamadın. Kendi işini kurtarabilmek için birdenbire gelip benden otobüse binmemi istedin ve eğer bu tanıtım iyi gitmezse, senin mahvolacağını bilmediğimizi düşünme sakın; çünkü bunu herkes biliyor. Tüm bunların üzerine, benim heyecanlı bir şekilde otobüse binip, 'Oleyyyyyyy, otobüsteyim!' demem gerekiyordu. Fakat böyle olmadı. Sen benim otobüsüme binmeden, benim seninkine binmem çok zor!" diye haykırdı José.

George, bir kez daha iki gözünün arasına bir yumruk yemişti. Sabahtan beri bir sürü yumruk yemişti zaten ve sevdiği ve güvendiği bir insandan gelen darbe en ağır olmuştur. Fakat José'nin haklı olduğunu ve şu anda ne söylesen söylesin José'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayamayacağını biliyordu. Heyecanlanmıştı ve George bunun sebebini biliyordu.

George, "Haklısın" dedi. "Haklısın. Tek söyleyebileceğim bu."

İşten kovulmayı bekleyen José için George'un verdiği cevap sürpriz olmuştu. Ondan önce Michael ve Tom'u ofisten çıkarken görmüş ve hepsinin teker teker kovulacağını düşünmüştü. Bu yüzden George'un bu kadar sakin davranmasına hem şaşırılmış hem de bu onu rahatlatmıştı. George ve José

birkaç dakika tuhaf bir sessizlik içinde kalakaldılar, her ikisi de ne diyeceğini bilemez bir hâldeydi.

İlk konuşan José oldu. “Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu.

George, ‘Şimdi ne olacak’ sorusunu ‘Geçmişini değiştiremezsin. Geçmişini bırak. Geleceğini oluştur’ anlamına gelen bir düşünce olarak addederek bir süre sessizce durdu.

Ardından gözleri parıldayarak ve kendine güvenli bir şekilde, “Şimdi geleceğimizi kendimiz oluşturacağız” diye yanıtladı. İki sağ dirsekle yine yere yapışmıştı; fakat bu defa ayağa kalkabilmişti. Bu kez vazgeçmemişti. Hayır, bu kez hayallerinin üzerine gidiyordu. “Bunları telafi etmem için bana bir şans vermeni istiyorum senden” dedi. “Henüz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum; fakat bir yolunu bulacağım. Lütfen yalnızca tanıtım için bana yardımcı ol ve birlikte çalışmaktan keyif alacağın biri olduğumu sana ispatlamama izin ver. Senin için burada olduğumu göstermeme izin ver.” José bunu kabul etti ve son derece verimli ve pozitif bir günün başlangıcı olabilecek bir toplantı için ekibi toplamak üzere ofisten birlikte çıktılar.

George'un Rüyası





İş yerinde yıllardır yaşadığı en verimli günlerden birini geçiren George, o gece bir rüya gördü. Bir otobüs kullanıyordu ve otobüste de çalışanları, eşi ve çocukları vardı. Otobüs, bir dağın üzerinden kocaman kara bir deliğe doğru hızla gidiyordu. Tam çarpıp patlayacağı sırada görünmez bir el, otobüsü, George'u ve tüm diğer yolcuları tuttu. Ardından George, ailesi ve çalışma ekibi bir kayanın üzerinde durup uçurumdan bakarken, George'un içini inanılmaz bir huzur kapladı ve ona şunları söyleyen bir fısıltı duydu: 'Muhteşem şeyler olacağına inan.' Sonra da ter içinde, tanıtımı ve ekibini düşünerek uyandı.

Hayatının en önemli üç gününün onu beklediğinin farkındaydı; fakat bununla birlikte her şeyin yolunda gideceğine dair içinde inanılmaz bir huzur vardı. Bir şekilde işlerin hepsi yoluna girecekti. Bu duygu onu şaşırttı; fakat geçirdiği bir buçuk haftanın ardından artık sürprizlere alışmıştı. Hayatın bir anda değişebildiğini öğreniyordu. Bir dakika önce kaçınılmaz bir yıkıma doğru gittiğini düşünürken, bir dakika sonra kendini bir otobüste muhtemelen hayatlarında yöneticilikle ilgili hiç ders görmemiş bir grup insanla birlikte iş hakkında stratejiler belirlerken bulabilirsin. En şaşırtıcı olan ise o insanların söyledikleri şeylerin gerçekten işe yarıyor olması. Evet, George gerçekten de sürprizlere alışıyordu.

Bugün Dünden Daha İyi Olacak





Eksik olan ne? Daha iyi ne yapabilirim? Onların otobüsünde olduğumu ekibime nasıl gösterebilirim? George, çarşamba sabahı otobüs durağında otururken, Jamie ve José ile yaptığı konuşmayı ve ekibinin dünkü performansını düşünerek, kendine bu soruları sordu. Tıpkı bir futbol antrenörünün maçtaki her oyunu tekrar tekrar tartışması ya da bir dansçının her bir hareketi, her dönüşü yinelemesi gibi George da o gün yaşadıklarını defalarca düşünüyordu. İşte bu noktadan sonra da insan başarılarını ve hatalarını hatırlar ve ‘şöyle yapmalıydım’ ya da ‘böyle yapabilirdim’ gibi şeyleri düşünmeye başlar. Öğrenmeye hevesli, hatalarından ders alan ve başarılarını bunların üzerine yapılandıranlar için bu çok önemli bir gelişim anıdır. George bunu zaten biliyordu; fakat yolculuğu süresince bir yerlerde hatalarından ders almayı unutmuştu.

Ama şimdi tekrar düşünmeye başladı ve üniversitede lekros hocasının ona vermiş olduğu müthiş tavsiyeyi hatırladı. Üniversitedeki hocası ona şöyle demişti: “Amaç diğer insanlardan daha iyi olmak değil, dünkü senden daha iyi olmaktır.” Şüphesiz ki George daha iyi bir yönetici, daha iyi bir insan, daha iyi bir eş ve daha iyi bir baba olmak istiyordu. José’nin onunla çalışmaktan memnun olmasını ve Jamie’nin, otobüsünün patlamayacağını görmesini istiyordu. George’un amacı her geçen gün kendini daha da geliştirmek, ekibinin gelişmesine yardımcı olmak ve NRG Company’nin yöneticilerine inanılmaz bir tanıtım düzenlemektir. Bunun zor bir iş olduğunun farkındaydı; fakat değişmek ve başarmak umudu ve isteği elinde kalan son şeydi. Ekibi dün büyük bir atılımda bulunmuştu; ama imkânsız mümkün kılmak ve cuma günü başarıya ulaşabilmek için daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Bir şeyin eksik olduğunu biliyordu; fakat bunun ne olduğundan emin olamıyordu.

Joy’un vermiş olduğu taşı cebinden çıkardı. Cebinde bir taş parçası taşıdığı için kendini aptal gibi hissetse de, Joy’un söylediği her şey mantıklıydı ve bu taşı ona vermesinin mutlaka iyi bir sebebi olduğunu düşündü. Taşa bakarak Joy’un söylediklerini hatırladı. “Bu taşın değerini anladığında, kendi içindeki ve diğer insanlardaki hazineyi de bulmuş olacaksın.” Belki de taşın içinde mücevher ya da ona benzer bir şey vardır, diye düşündü. Ardından bu çılgınca fikre güldü. Böyle bir şey olması imkânsızdı. Sanki Joy bana içinde elmas gizli bir taş verdi. Hiç sanmam, dedi kendi kendine. Fakat bu taşın nasıl bir değeri olabilir ki, diye düşündü. Belki de eski bir uygarlıktan kalma bir taş falandır. Belki de bu taş, gücü simgeliyordur. Tom ile tartışırken gerçekten de bana yardımcı oldu, diye düşündü. Belki de özel bir nehirden çıkarılmış bir taştır. Belki de Joy’un öğretmeninden almış olduğu ve taşa verdiği özel bir yetenek ona bu değeri veriyordur. Hiçbir fikrim yok, diye düşündü. Belki Joy’un bu taşa ve bir yönetici olarak bende neyin eksik olduğuna dair söyleyebileceği bir şeyler vardır, diye düşünüyordu ki tam o sırada # 11 numaralı otobüs durağa geldi.

Kendini İyi Hissetmek





George otobüse yaklaştığında içeridekilerin yüksek sesle şarkı söylediklerini duydu. “Kendimi harika hissediyorum. Kendimi harika hissediyorum. Evet, harika hissediyorum. Evet...” diye sürüp giden sözler otobüsün içinde ve kulaklarında yankılanırken, yolcular kollarını havaya kaldırarak şarkıyı söylüyorlardı. Şarkıya eşlik eden Joy da George’u selamlamak için durdu.

“Selam tatlım, bugün kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi” diye karşılık verdi George. “Burada neler oluyor böyle? Neden hepiniz bağıriyorsunuz?”

“Duygular, George. Kendini iyi hissetmeni de sağlayabilirler, berbat hissetmeni de. Biz buna, hareket hâlindeki enerji anlamına gelen E-hareketi diyoruz. Ruh hâlinin nasıl olduğu enerjinin içinde nasıl aktığına bağlıdır. Yani olumsuz duyguların seni karanlık bir olumsuzluk, hüznün ve ümitsizlik yoluna sürüklemesine izin vermek yerine, duygularımızı kontrol altına alabiliriz, pozitif enerjinin içimizde dolaşmasını sağlayarak kendimizi daha iyi hissedebiliriz.”

George, “Mantıklı fakat biraz modası geçmiş bir şey gibi” diye karşılık verdi.

“Tabii ki öyle. Bunu biliyoruz. Ama diğer otobüslerdeki bir iş günü için daha kaygılanırken, bu otobüsteki insanlar mutlu, enerji dolu ve güne hazır bir şekilde iniyorlar otobüsten. Sen hangisini tercih edersin, eski moda ama mutlu olmayı mı, yoksa çekingen ve mutsuz olmayı mı? Çok basit bir seçim, öyle değil mi?”

George ona karşı çıkmazdı. Mutsuz olmaktansa aptalca davranmayı ama mutlu olmayı tercih etmesi gerektiğini öğrenecek kadar uzun süre mutsuz bir yaşam sürmüştü. Mutsuzluktan başka bir şey yoktu hayatında.

Joy, “Bunun anahtarı kendini iyi hissetmektir” diyerek sözlerini sürdürdü. “Sen kendini iyi hissettiğinde, etrafındaki herkes de iyi hissedecek. Bol sütlü bir kahve ya da şekerlemeyle kendini iyi hissetmekten falan bahsetmiyoruz. Neşe, mutluluk, heves, şükran, tutku ve heyecan gibi duygularla kendini iyi hissetmekten bahsediyorum. Unutma George, doğuştan gelen yeteneklerin, başarıların ya da insanlara verdiği armağanlar öz geçmişinde yazmaz. Senin çevrendeki insanlara vereceğin armağan, kendini iyi hissedebilmek, mutlu olabilmek ve etrafındakilerin de böyle hissetmesini sağlayabilmektir. Mutlu ve pozitif insanlarla birlikte olmak, onların da kendilerini mutlu ve pozitif hissetmelerini sağlar. Birçok insan diğerlerini memnun etmek için uğraşır ve bu, kendilerini mutsuz etmekten başka bir işe yaramaz. Kendini iyi hissetmeye odaklanmak ve bu duygunun ve mutluluğunun diğer insanlara da yansımaları sağlamak çok daha iyi. Kendini iyi hissettiğinde, güçlü olduğun için onlara da bu duyguyu verirsin. Kendini kötü hissettiğinde ve iyi hissetmek için başkalarını memnun etmeye çalıştığında ise, kendi gücünü tüketmiş olursun... ve bu da senin daha da güçsüz olmana sebep olur. Söylediklerim aklına yatıyor mu?”

Söyledikleri son derece mantıklı geliyordu. Tüm yaşamını patronunu, eşini ve etrafındaki herkesi memnun etmeye çalışarak harcamıştı ve sonuçta her geçen gün daha da mutsuz olmaktan başka bir şey geçmemişti eline. Şimdi ise kendini yeniden iyi hissetmeye başlamıştı. Enerji Vampirlerini otobüsünden atmıştı ve ekibi de doğru yoldaydı. Kendini iyi hissetmek kesinlikle bir şeyleri değiştiriyordu.

Fakat George aynı zamanda hâlâ dün yaşadıklarını düşünüyor ve eksik olan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Joy'a dün yaşadıklarından bahsetti. Jamie ve José ile yaptığı toplantıyı ve gerçekleri nasıl yüzüne çarptıklarını ve bir yönetici olarak etrafına ne kadar zarar vermiş olduğunu anlamasını sağladıklarını anlattı. Olumlu ekip toplantılarından ve herkesin nasıl tepki verdiğiinden de bahsetti. Ardından, yapması gerektiği hâlde, fark yaratacak hangi davranışta bulunmayı atladığını Joy'a doğrudan doğruya sordu. "Her şeye rağmen kendimi iyi hissediyorum ve ekibim de buna karşılık veriyor; fakat yine de istediğim kadar iyi değil. Hâlâ eksik olan bir şeyler var. Daha fazlasını yapabileceğimizi biliyorum. Yalnızca kendini iyi hissetmekten çok daha fazlası olmalı."

Joy derhal cevap verdi. "Daha fazlası var. Sen kesinlikle çok değiştin George. Bunun için seninle gurur duyuyorum. Fakat şimdi bir yönetici olarak da değişmelisin. Bu değişimin anahtarı da kalbindir. Eksik olan şey yüreğin. Biz de sana, kalbini açabilmen ve onu diğerleriyle paylaşman için yardım edeceğiz. İşte hepsi bu George. Umarım hazırsındır; çünkü bir sonraki adımı attığında artık geri dönüş olmayacak."

Yürekten Yönetmek





Joy, onun kalbi olmadığını söylediğinde, George onun ne demek istediğini merak etti. “Kalbim yok da ne demek?” diye sordu ve kalbini işaret ederek, “İşte burada. Kayıp falan değil.”

“Hadi George. Tabii ki bir kalbin olduğunu biliyorum. Fakat kalbin çok uzun zamandır buz gibiydi, negatif ve duygusuzdu, bu yüzden de kapalıydı. Hatta geceleri bile tam olarak içini açamayan bir kalbin var. Son zamanlarda başına gelenler sayesinde kalbin açılmaya başladı ki bu da çok iyi bir şey. ‘Sen kalbini açana kadar Tanrı onu kırılmaktan alıkoyarmış’ diye bir söz duymuştum. Doğru değil mi? Düşünsene. Her mücadele, her zorluk ve her sıkıntı seni kendi kalbine, gerçek sene, aslında kim olduğun gerçeğine daha da yaklaştırır. Bazen azami ve gerçek gücünün farkına varamayacak kadar güçsüz hissedeceğin noktaya dek yıkılman gerekir. Ve ben bunu sende gördüm George. İşte bu sebeple otobüsüne bindin zaten. Çünkü gerçek, pozitif ve güçlü sen ile yüz yüze gelme vaktin gelmişti.”

George, lastiğinin patlamasını, evliliğindeki sorunları, iş yerinde yaşadığı krizleri ve José ve Jamie ile yapmış olduğu görüşmeleri düşündü ve Joy’un haklı olduğuna karar verdi. Başına gelen şeyler artık her şey için etrafındakileri suçlamayı bırakmasını ve dönüp kendine bakmasını sağlamıştı. Daha önce bir kalbin açık ya da kapalı olabileceği hiç aklına bile gelmemişti. Yalnızca henüz bir kalp krizi geçirmemiş olduğu için şükretmişti, hepsi bu.

Joy, “Artık liderlik yapma vaktin geldi, George” dedi. “Etrafındakileri kontrol altına almaktan bahsetmiyorum. Pozitif, herkesi etkileyen bir liderlikten söz ediyorum ben. Ekibinin gerçekten istediği şey de budur. Onlar, senin yürekte yönetmeni istiyorlar. Senden yapılması beklenen görev bu işte. Kalbin senin güç kaynağıdır. Herkesi etkileyebilen pozitif bir yöneticiliğin anahtarı budur ve kalbin ne kadar açık, güçlü ve pozitif olursa, sen de o derece güçlü olursun.”

Marty, otobüsün arka tarafından seslenerek, “Şaka yapmıyor” dedi. “Hararetli bir motivasyon safsatası değil bu. Bilimin gerçekten zirvedeki bir başarısıdır. HeartMath Enstitüsü, heartmath.org.’dan ulaştığım birçok bilimsel dergide yayımlanmış olan araştırmaları buldum.” Marty, bilgisayarını kaldırarak ekranı George’a gösterdi. Ekranda şunlar yazılıydı:

• Kalp, duygusal bir kılavuz olarak görev yapar ve kalbin elektromanyetik alanı aracılığıyla hissettiklerinin, vücudundaki her bir hücreye yayılmasını sağlar; bu enerji alanı, 1,5 ila 3 metre uzaklığa kadar fark edilebilir.

• Kalbin elektromanyetik alanı, beyinden 5 bin kat daha güçlüdür.

George’un bu araştırmanın ne kadar önemli olduğunu anlayıp anlamadığından emin olabilmek için neredeyse tüm dikkatini ona yöneltmiş olan Joy, “3 metre uzaklıktan, beyinden 5 bin kat daha güçlü!” diye haykırdı. “Bu demek oluyor ki, günün her dakikası pozitif ve negatif enerjimizi, kalbimiz aracılığıyla etrafa yayıyoruz ve insanlar da bu sinyali topluyor ve alıyorlar.”

Janice de sohbete dâhil olarak, “Bu sayede insanların samimi ya da yapmacık olduklarını anlayabiliyoruz” dedi. “Onların kalbini hissedebiliyor ve samimi mi yoksa aldatıcı mı olduğunu biliyoruz.”

Joy, “Aslında bu bilinen bir şey” dedi. “Bu yüzden insanlar hakkında, *kocaman bir kalbi var, işine yüreğini koyuyor veya bir sürü kalbi olan kişiler* gibi ifadeler kullanıyoruz. Etrafta dolaşırken duygularımızı enerji olarak çevremize yayıyoruz ve herkes bu hislerin pozitif mi, negatif mi, heyecanlı mı, soğukkanlı mı, öfkeli mi yoksa endişeli mi olduklarını hissediyor. Geçen gün sana söylediğim gibi George, her şey enerjiden ibaret. Çalışanların senin yayın istasyonunu ayarlıyor ve senin enerjini istiyorlar. Şu anda sana her zamankinden daha çok ihtiyaçları var. Ve tabii senin de onlara. Eğer onların daha fazla pozitif ve güçlü enerji alabilmelerini istiyorsan, o hâlde kalbindeki gücü ortaya çıkararak ve dağıtarak, bu gücü etrafına yaymalısın.”

George, ürün tanıtımına yalnızca iki günü kalmış olduğunu bilen Marty ve Joy’a endişeli gözlerle bakarak, “Fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum” dedi. “Yüreğimle nasıl yöneteceğim?”

Enerji Amiri





Bu sorunun yanıtı Joy'dan değil, otobüste bulunan bir başkasından geldi. Şimdiye kadar hemen hiç konuşmamış olan fakat herkesi etkileyebilen, pozitif liderlik konusunda son derece tecrübeli birinden geldi. Adı Jack'ti ve kel kafalı, karşısındakini de gülümseten pırıl pırıl bir gülümsemeye sahip, orta yaşlı bir adamdı. Konuşmaya başladığında herkes onu dinledi. Bildiklerini George'a anlatma sırası ona gelmişti.

Jack, kravatını düzeltip takım elbisesinin tozunu siltikten sonra, deneyimli bir liderin kendine güveniyle şöyle söyledi: "NRG Şirketinin CEO'su olma vakti geldi."

George, bu adamın kesinlikle aklını yitirmiş olduğunu düşündü. "Bayım, ben yalnızca bir müdürüm. Yönetici bile değilim. Yalnızca iki günüm var. Lütfen söyler misiniz bu kadar kısa süre için nasıl şirketimin CEO'su olacağım ve bunun yüreğimle yönetmekle ne ilgisi var?"

"Öncelikle, bana Jack diyebilirsin. İkincisi de, CEO artık idari yönetim amiri anlamına gelmiyor. Bundan böyle Enerji Amiri anlamına geliyor. Neden enerji? Çünkü enerji, günümüzde kişisel ve profesyonel başarının kaynağıdır. Eğer bu enerjiye sahip değilsen, liderlik yapamazsın, etrafındakilere ilham veremezsin ya da fark yaratamazsın. Ve bir Enerji Amiri olmanın en muhteşem yanı da siz de dâhil olmak üzere şirketinizdeki herkesin enerji amiri olabilme şansının olmasıdır. Enerji Amiri olmaya karar vermek demek, pozitif, güçlü ve herkese sirayet eden enerjinizi iş arkadaşlarınızla, çalışanlarınızla ve müşterilerinizle paylaşacaksınız demektir! Bu da, artık kalbinizle iletişim kuracaksınız anlamına gelir" diyerek elini göğsünün üzerine koydu ve sözlerine şöyle devam etti: "İş dünyasında kullanılagelen *duygusal zekâ* terimini eminim duymuşsundur, George." George başını sallarken, Marty arka taraftan şöyle bağıırıyordu: "Araştırma sonuçlarına göre yetişkin başarısının yüzde sekseninden sorumludur."

Jack, "Evet, Marty" dedi ve şunları ekledi: "Ve duygusal zekâ aslında yönetirken, satış yaparken ve iletişim kurarken kalbinin gücünü yaymaktır. Duygusal zekâ ve yürekten yapılan bir liderlik aynı şeydir. Tek yapman gereken insanlarla etkili ve etkileyici bir iletişim kurmak. Bunu gerçekten kolaylaştırabilmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Bu demektir ki, insanlar seni seviyor, sana saygı duyuyor ve senin yolundan gitmek istiyor. Bir gecede Enerji Amiri olabileceğini söylemiyorum; fakat eğer cuma günü ekibini zafere ulaştırmaya kararlıysan, hemen işe koyulman gerek."

Sonra alçak sesle, "Sana küçük bir hikâye anlatabilir miyim?" diye sordu.

George, "Tabii ki" diye karşılık verdi.

"Şu anda sen karşında kendine güvenen bir lider görüyorsun. Ben kim olduğumu biliyorum. Ne için burada olduğumu ve nasıl liderlik edeceğimi biliyorum. Yalnızca şirketimin idari yönetim amiri değil, aynı zamanda Enerji Amirlerinden biriyim. Fakat birkaç yıl önce durum bugünkü gibi değildi. Birkaç yıl önce ben de, tıpkı senin gibi bu otobüse binmiştim ve Joy, gerçekten cennetten gönderilen bir melek olan sevgili Joy işimi, şirketimi ve hayatımı kurtardı. Bunu nasıl yaptığını bilmek ister misin?" George, kendine güvenen bu liderden gözlerini ayırmadan başını salladı.

"Şirketimde önemli bir departmanı yönetiyordum. Yıllar önce beni işletme okulundayken onlar seçmişti ve benim üstüm olan birçok kişi bana Seçilmiş Kişi derdi. Çok bilgiliydim. İyi bir özgeçmişim, şecerem ve iş ahlakım vardı. Bunlara sahip olabilmek için çok çalışmıştım. 25 yıl

boyunca başarı merdivenlerini yürüyerek, hayır koşarak tırmandım.

“Fakat şöyle bir dönüp baktığımda sahip olmadığım tek şeyin yüreğim olduğunu gördüm. Ben gerçek bir lider değildim. Hiç düşünmeden insanları sürekli otobüsümde attım; beni yönlendiren şey korkularımdı ve bu korku asla geçmedi. Bu korku başlangıçta işe yarıyordu; fakat zamanla departmanımda şiddetli bir düşüş ve moral problemleri belirlemeye başladı ve verimlilik önemli ölçüde düştü. Performans düştü. Olumsuzluk gitgide büyüdü ve satışlar o kadar aşağı indi ki neredeyse şirketin iflasına sebep olacaktı. Yönetim kurulu beni işten çıkarmak istiyordu, şirketin genel müdürü olan akıl hocam ise bana inandı ve işleri yoluna koymam için bana bir şans verebileceğini söyledi. Fakat benim hiç umudum yoktu. Yenilgiye uğramıştım ve vazgeçmeye karar vermiştim; her şeyi bırakmaktan bahsediyorum. Fakat bir sabah işimi ve tüm yaşamımı bir kenara bırakmak üzere erkenden evden çıktığım gün Joy ile tanıştığıma inanabiliyor musun?”

George, şaşkın bir hâlde olduğu yerde kalakaldı ve fısıltıyla, “Hayır” diyebilirdi.

“Evet, George, o gün her şeyden vazgeçecektim. Çok fazla acı çekiyordum ve büyük bir yenilgiye uğramıştım. O güne kadar hiç hissetmediğim bir umut doğdu içime. Ne düşündüğünü biliyorum. Geriye dönüp baktığımda inanması gerçekten zor geliyor. O zamanlar düşündüklerime ben bile inanmıyorum; fakat kötü durumdaydım, gerçekten kötüydüm, ta ki Joy elimden tutup beni ayağa kaldırırsa kadar. Onun gülümsemesi günümü aydınlattı. Sözleri bana güç verdi. O beni kendime getirdi.

“Böylece vazgeçmemeye ve işe giderken onun otobüsüne binmeye karar verdim. Sırf onun güzergâhındaki durağa gelmek için 20 dakikalık yol yapıyorum, biliyor musun? Onun sayesinde Enerji Amiri oldum ve şimdi de onun 10 kuralını kullanarak iş yerinde başarı ve pozitif enerji yaratan Enerji Amirleriyle dolu başarılı bir şirketim var. O benim hayatımı ve işimi kurtardı ve şimdi ben de sana yardım etmek istiyorum George. İşte pozitif enerji bu şekilde işler. Herkes birbirinin hayatını etkiler. Birer birer herkese yayılır. Pozitif enerjini ekibine ve tüm dünyaya yaymana yardım edebilmem için yüreğinle nasıl yöneteceğin sorusunun yanıtını bulacağın Kural # 7’yi sana öğretmem gerek.”

Joy, gözlerinde mutluluk gözyaşlarıyla, Danny’ye Kural # 7’yi George’a göstermesini söyledi. Kural # 7 şöyleydi:

Kural # 7

Coşku, Bu Yolculukta Daha Fazla Kişiyi Cezbeder ve Onlara Güç Verir.

Joy konuşmak istediye de, heyecandan konuşamayacak durumdaydı. Jack'ten bu hikâyeyi defalarca dinlemiş olmasına rağmen, yine de her seferinde gözleri doluyordu. Tanıştıkları günü hatırlıyordu. Aslında otobüsünde geçen tüm anlamlı konuşmaları hatırlıyordu. Ve George'a baktığında da, verecek çok şeyi olan fakat bunu nasıl yapacağını bilemeyen birinin hayatını değiştirmesine yardımcı olmak için büyük bir şans daha yakaladığını anlamıştı. George'un da en az Jack kadar başarılı olmasını istiyordu ve sadece onun prensiplerini öğrenmekle kalmayıp aynı zamanda bunları hayata geçiren ve şirketindeki herkesle paylaşan biriyle iyi bir dostluk kurduğunun farkındaydı.

Jack, Danny'nin elindeki kâğıda ve sonra da George'a baktı. Göz göze geldiler ve Jack, ona her zamankinden daha çok ihtiyacı olan biriyle enerjisini ve bilgisini paylaşmayı sürdürdü. "Enerji Amirleri coşkuyla yaşar ve çalışırlar George. Yaşadıkları için heyecan duyarak, pozitif enerjiyle dolarlar ve hayat ve işleriyle ilgili iyimser düşünerek, yüreklerindeki gücü çevrelerine yayarlar. Korkunun onları durdurmasına izin vermezler. Pozitif ve güçlü bir enerjiyle dolarlar ve senin cuma günü yaşamış olduğun gibi güçlükleri ise öğrenmek, büyümek ve başarmak için bir fırsat olarak görürler."

Marty bir kez daha otobüsün arka tarafından seslendi; "Coşku, yunanca *Enthos* sözcüğünden gelir ve 'ilham almış' ya da 'ilâhi bir güçle dolmuş' anlamına gelir."

Jack de bunu doğrulayarak, "Evet öyle" dedi ve sözlerini sürdürdü "Ve sana söyleyeceğim şu ki George, yaşamın ve işinle ilgili heyecanlı ve coşkulu olduğunda, bu güçlü ilâhi enerji yaptığın her şeye yansır ve insanlar bunun farkına varırlar, onu görebilir ve hissedebilirler. Sen coşkulu olduğunda, insanlar senin otobüsüne binmek isterler. Otobüsün enerjiyle dolar ve herkes, 'Hey, ben de bu otobüse binmek istiyorum' demeye başlar. Farklı departmanlardaki çalışanlar sana yardımcı olmak isterler. Herkesin beraber çalışmaya can attığı biri olarak tanınırsın. Müşteriler sizinle çalışmak isterler. Satış personeli senden tavsiye alabilmek için yanına gelir; çünkü satışlarını arttıracak o coşkulu enerjiyi yakalamaya çalışmaktadırlar. Coşkuyla yaşayıp çalıştığında, tıpkı bir pervanenin ışığa yaklaştığı gibi, insanlar da sana yaklaşacaklar. Walt Whitman, varlığımızla insanları ikna ettiğimizi söyler ve sen coşkulu olduğunda, insanları otobüsüne binmeye ve orada kalmaya ikna edecek enerjiyi de onlara yansıtırsın. Bu çok güçlü bir enerjidir George. Joy bana bunu öğretti ve gerçekten işe yarıyor."

Jack son dere ikna edici konuşuyordu; fakat George'u, bu enerjinin işe yaradığına ikna etmeye ihtiyacı yoktu. Jack konuşurken, George, ilk işe alındığı zaman coşkunun ne kadar işine yaradığını hatırladı. Ondaki tutkudan etkilendiklerini söylemişlerdi. Eşinden ilk randevuyu almaya çalışırken, coşkusunun onu nasıl etkilemiş olduğunu hatırladı. NRG Company'de işe başladığı ilk yıllarda ne kadar da coşkulu olduğunu düşündü ve sonraları ona neler olduğunu merak etti. Bu kıvılcımı nerede kaybetmişti acaba? Fakat artık her şey geçmişte kaldı, diye düşündü. Şu anda tek istediği o ateşin tekrar içinde alevlendiğini hissedebilmektir. Jack'in tarif ettiği gibi bir lider olmak istiyordu ve bir yandan onu dinlerken, diğer yandan da bugün iş yerine o enerjiyi nasıl getirebileceğini düşünüyordu.

Jack, öğretilerine devam ediyordu. "Joy'un sana söylediğini hatırlasana. 'Sen kendini iyi hissedersen, etrafındakiler de kendilerini iyi hissedeceklerdir.' Eğer coşkulu olursan, kendini gerçekten iyi hissedeceksin ve bu, etrafındakilerin iyi hissetmesini sağlayacak. Bir defasında bir

müşterim bana, satış personelimden bizim ürünümüzü almasının nedeninin, aslında ürünü çok beğendiğinden değil, satış personelinin enerjisinden çok hoşlandığı için olduğunu söylemişti. O heyecan dolu olduğu için müşteriler de heyecanlanıyordu. Onun otobüsünde bulunmak, müşterilere heyecan veriyordu.

Hangi ürünü sattığının, hangi departmana ya da ekibe liderlik ettiğinin veya nasıl bir ürün tanıtımı yaptığının hiçbir önemi yok. İnsanlar her zaman seni ve sendeki enerjiyi satın alırlar. Basit gerçek şu ki, sen heyecanlı olduğunda, insanlar da otobüsün nereye gideceği konusunda heyecanlanırlar ve bu coşku, onların otobüsüne binmesini ve orada kalmalarını sağlar.”

Joy bir süredir sessizdi ve çırağının ne kadar iyi bir öğretmen olduğuna hayran olmasına rağmen, George’un, Jack’in belirtmediği bir şeyin farkında olup olmadığından emin olabilmek için konuşmaya dâhil oldu. “Fakat bu, tamamen yapmacık ve sinir bozucu biri olmak anlamına gelmiyor, George. Coşku, muazzam yükseklikteki duvarların üzerinden sıçramanı sağlayacak bir şey değildir. Jack ve benim bahsettiğimiz gerçek bir coşku. Onu zorlamak veya itmek zorunda değildir. Yalnızca onu yaşarsın. İkna edebilmek için varlığın yeterli olur. Yani kendini sadece heyecanlı ve coşkulu olmaya yoğunlaştır ve bırak konuşmayı içindeki enerji yapsın. Bugün yalnızca ekibinin kalbi olmaya odaklan. Vücuttaki her bir hücrenin kalbin frekansına göre attığı gibi, etrafındaki herkesin senin frekansına ve enerjine göre hareket edeceğini anlamalısın. Tıpkı kalbin her bir hücreye enerji pompaladığı gibi, sen de ekibinin her üyesine pozitif enerjini ve coşkunu yaymalısın. Ekibine bilhassa bunu öğret. Onların da birer Enerji Amiri olabileceklerini öğrenmelerini sağla. Herkese kuruluşun kalbi olabileceklerini anlat; çünkü hangi konumda olursa olsun ve ne iş yaparsa yapsın, eğer coşkuyla yaşıyor ve çalışıyorsa, etrafındaki insanlar onun temposuna göre hareket ederler.”

George, Jack ve Joy’a bakarak, “Ekibim bu yüzden mi böyle bir karmaşa içinde?” diye sordu. “Her geçen gün etrafıma negatif sinyaller ve negatif enerji yaydığım için mi?”

Jack, “Dürüst olmak gerekirse, evet” diye karşılık verdi. “Negatif insanlar genellikle negatif şirket değerleri geliştirirler, buna karşılık pozitif şirket değerleri ise pozitif kişiler tarafından oluşturulur. Bir şirketin ya da ekibin enerjisi, liderlerin ve bu ortak enerjiye ve değerlere dâhil olan her bir çalışanın enerjisi ve coşkusuyla geliştirilir. Bunun karşılığında, bu ortak enerji, organizasyonda pozitif ve negatif enerji için sürekli bir döngü oluşturan herkesi etkiler. Bu yüzden insanlar bana şirketimin en önemli varlığının ne olduğunu sorduklarında, onlara enerji olduğunu söylerim. Doğalgaz ya da benzin değil, insanlar ve işlerine yansıtıkları enerji benim en değerli varlığımdır, derim. Ve bizi başarılı kılan da bu pozitif enerjidir.”

Her zaman konuşmaya bir araştırma sonucu ekleyecek gibi görünen Marty, “Rakamlar yalan söylemez” dedi. “*Duygusal Zekâ* (Bloomsbury, 1996; Bantam, 1997) adlı kitabın yazarı Daniel Goleman, pozitif bir şirket kültürüne sahip pozitif bir şirketin her seferinde negatif emsallerinden daha üstün olacaklarını söylüyor. Ayrıca şunu da eklemek gerekir ki, çalışmak için en iyi yerler ve buralarda çalışanların pozitif enerjiyle ve coşkuyla dolu insanlar olduğu bildirilen şirketlere yatırım yaparsanız, borsa cari fiyatlarını önemli ölçüde yükseltirsiniz. Bu durumda, görülüyor ki pozitif şirket kültürü hem ciroyu hem de kârı iyi yönde etkilemektedir.”

Joy, “Duydun mu?” dedi. “Her şey enerjiye bağlı George. Eksik olan şey coşku. En başarılı ekiplerin sahip olduğu; her ekibin sahip olmayı istediği fakat pek azının sahip olabildiği coşku. Ve bu coşkunun çıkış noktası sen olacaksın. Eğer sen bu coşkuya sahip olursan, onlar da sahip olacaklardır.

Sen enerji dolduğun zaman, onlar da enerji dolacaklar. O hâlde enerjimetreni bir üst seviyeye yükseltme vaktin geldi. Hazır mısın, George?”

“Evet, hazırım!” Son derece coşkuluydu ve harekete geçmeye hazırdı. Ofise varmasına birkaç kilometre kalmıştı; fakat burada otobüsten atlayıp yolun geri kalanını koşarak gitmek geliyordu içinden. Fakat bunun onu yormaktan başka işe yaramayacağını biliyordu ve şu anda bütün enerjisini toplamaya ihtiyacı vardı. Bu sebeple otobüste kalmaya ve Joy’un söyleyeceklerini dinlemeye karar verdi. Bu çok da iyi oldu; çünkü bir sonraki öğreneceği kural her şeyi tamamen değiştirebilirdi.

Yolcularınızı Sevin





Joy, yolda ilerlerken ne söyleyeceğini düşünüyordu. Yolun ilerisine, sağ tarafa baktı. Yolun sağ tarafında, üzerinde, ‘Tek çözüm sevgidir. – Tanrı’ yazan tabelalardan vardı. Tabelayı göstererek, George ve diğer yolculardan oraya bakmalarını istedi. “Şaşırtıcı, değil mi?” dedi. “Tabelalar bize yol göstermek için nasıl da tam vaktinde karşımıza çıkıyorlar. Demek istediğim, eğer işaretlere açık olursanız ve onları bulmaya çalışırsanız, her zaman otobüsünüzün gitmesi gerektiği yeri ve yolculuğunuzda ihtiyacınız olanları size gösterir. En güzeli de, doğru yolu bulmak ve bir karara varmak için tabelaları izlediğinizde, Tanrı, size yardım etmek için cennetle dünyayı yerinden oynatır. Doğru insanlar ortaya çıkıverir. Olması gerekenler oluverir. Engeller ortadan kalkar. Yaratıcı fikirler ortaya çıkar. İşte her şey bu şekilde gelişir. Kuralları ben koymuyorum. Ben yalnızca onları anlıyor ve öğretiyorum.” Sonra George’a bakarak sözlerine devam etti; “O tabela senin içindi tatlım ve eğer herhangi bir şüphen varsa hemen kurtul ondan; çünkü Danny sana Kural # 8’i gösterecek.” Danny kâğıdı havaya kaldırdı ve üzerinde şunlar yazılıydı:

Kural # 8

Yolcularınızı Sevin.

Joy, “Tabelaları göz ardı etme George. Ekibinin başarısını sağlayacak olan şey sevgidir” dedi. George biraz şaşırmış görünüyordu. Şimdiye kadar sevgi ve işi aynı cümlede kullanan birine rastlamamıştı.

“Coşku çok önemlidir. Fakat senin sorunun yanıtı sevgidir. Gerçekten, gerçekten ama gerçekten kalbinin gücünü ortaya çıkarmak ve pozitif, bulaşıcı bir enerjiyle liderlik etmen için yolcularını sevmelisin. Bir Sevgi Mıknatısı olmalısın.”

Otobüsteki herkes hep bir ağızdan bağırmaya başladı; “Sevgiiiiiiii Mıknatısı!”

George, bu cevabı öğrenmek isteyip istemediğinden emin olamayarak etrafına baktı ve “Sevgi Mıknatısı da neyin nesi?” diye sordu.

“Pahalı parfümler sürerek ya da barlarda bayağı mısralar okuyarak Sevgi Mıknatısı olamazsın.”

Güzel, diye düşündü George; çünkü o ne kolonya sürer, ne de barlara giderdi.

“Çalışanlarını, müşterilerini ve aileni severek bir Sevgi Mıknatısı’na dönüşebilirsin. Sevgiyi cömertçe etrafındakilerle paylaşarak bir Sevgi Mıknatısı olabilirsin.”

Jack bu noktada devreye girerek şunları söyledi; “İş dünyasında sevgiden bahsetmenin biraz modası geçmiş bir şey olduğunu biliyorum, George, fakat Joy haklı. Her birimizin asıl istediği şey sevmektir ve senin tüm çalışanlarının istediği de budur.” George, José’yi düşününce doğru bir noktada olduklarını anladı.

Onlara José’den ve tek istediğinin kabul görmek ve umursanmak olduğundan bahsetti. George, istediklerini ona verebilmek için bir şeyler yapacağına dair José’ye söz vermişti; fakat ne yapacağını şu ana kadar bilmiyordu.

“Tek istediği sevgi, George. İstedığın tüm madalyaları ve ödülleri verebilirsin, tabii maaş zammı da iyi bir fikir olabilir fakat sonuçta verilen tüm ödüller unutulur ve maaş zammının heyecanı yavaş yavaş kaybolur, geriye kalan duygusal bir histir; senin onları sevdiğin hissi. İşte hepsi bundan ibaret George. José ve diğerleri onları önemseyemediğini bilmek istiyorlar. Onların gelecekları ve refahlarıyla ilgilendiğini bilmek istiyorlar. Senin onları sevdiğini bilmeye ihtiyaçları var. Yalnızca kendini ve işini seveceksin. Aynı zamanda onları da sevmelisin. Ve onları sevmeye başladığında, kendini daha da çok seveceksin. Eğer onlara yalnızca bir rakam ya da bir sonraki terfi veya ikramiye gibi davranırsan, onlar da sana bir rakamışsın gibi davranırlar. Fakat onları gerçekten sever ve onlarla ilgilenirsen, onlar da çok çalışarak, sana sadık kalarak, muhteşem girişimcilik ve başarı öyküleriyle seni şaşırtarak ve senin onlara öğrettiğin kadar onlar da sana bir şeyler öğreterek seni sevdiklerini göstereceklerdir. Tıpkı satış gibi George. En iyi satış elemanları Sevgi Mıknatıslarıdır. Müşterilerin, onları sadece yeni bir araba ya da tekne olarak görmek yerine, onları sevdiğini fark ettiklerinde seni asla bırakmazlar. O sevgiyi hissettiklerinde, sana daha fazla iş gönderirler ve seni daha fazla kişiye tavsiye ederler. İnsanlar, sevdikleri ve onları seven insanlarla iş yaparlar. Sen ne kadar çok sevgi verirsen o kadar da sevilirsin. Ve ekibin onları sevdiğini anladıklarında ve o sevgiyi hissettiklerinde, nereye giderse gitsin senin otobüsünde kalmak isteyeceklerdir. Yani coşku, senin otobüsünde bulunmaktan heyecan duymalarını fakat sevgi o otobüste yola devam etmelerini sağlar.”

George şüpheci bir tavırla, “Kulağa muhteşem geliyor” dedi. “Gerçekten öyle. Fakat iş ve sevgiden bahsetmek ayrı, bunu hayata geçirebilmek apayrı şeyler. En son incelediğimde, işyerinde sarılmak, İnsan Kaynakları’nda pek de hoş karşılanan bir şey değildir. Sevgi, teoride muhteşem; fakat benim anlamadığım şey onun işyerinde nasıl uygulamaya konulabileceğidir. Ve sevginin zayıf, pısrılık kimseler için olduğunu düşünen tüm o insanları aşarak bunu nasıl başaracağız?”

Jack, “Güzel bir noktaya değindin” dedi. “Bu kolay bir şey değil. Sevginin, özellikle de iş dünyasında kolay olduğunu kimse söylemedi. Fakat taahhüt ve uygulama olduktan sonra, ekibinin performansını ve verimliliğini arttırmanın daha iyi bir yolu yoktur. Sevginin zayıflık olduğunu düşünenlere gelince, onlar bu araştırmayı anlamazlar. Anlat, Marty.”

Marty, insanların pozitif ve sevgi dolu şeyler düşündüklerinde, öfkeli ve negatif şeyler düşündüklerinden nasıl daha güçlü olduklarını açıkladı. “İnsanlar sevginin insanı zayıf duruma düşüren bir duygu olduğunu düşünürler fakat aslında o, var olan en güçlü duygudur. Yalnızca büyük bir ağırlıkla bench pres (göğüs itiş)^[1] yapmayı dene. Eğer sevgi dolu ve pozitif şeyler düşünürsen, öfkeli ve negatif şeyler düşündüğün zamandan daha güçlü olduğunu hissedeceksin.”

Jack, “İyi haber de şu ki” diyerek sözlerine devam etti. “Sevgiyi hayata geçirmek için mükemmel bir kaynağa sahibiz. Bu konu üzerine çok zaman ve enerji harcayarak yolcularını sevmenin beş yolunu tespit ettik. Bunlar benim şirketimde gerçekleştirdiğim en iyi uygulamalardır ve son derece şaşırtıcı sonuçlar doğurmuşlardır.” Jack sözlerini bitirirken George’a bu beş stratejinin üzerinde yazılı olduğu bir kâğıt verdi.

George, kâğıtta yazanlara göz gezdirdi, fakat pencereden baktığında ofise gelmek üzere olduklarını fark etti. “Görünüşe göre bunları inceleyecek vaktimiz yok; fakat bunların içerisinde hemen uygulamaya koyabileceğim bir strateji var mı?” diye sordu; çünkü elinden gelen her şeyi en kısa zamanda yapmak istiyordu.

Joy, “Her şeyden önce, George, sevgi zaman alan bir şeydir” dedi. “Bu bir amaç değil, süreçtir. Sevgiyi beslemek gerekir. Fakat seni hemen uygulamaya başlayabileceğin bir şeye sevk edecektim, ilk iş olarak ekibindeki herkesin en iyi yanlarını ortaya çıkarmaya odaklan derim. Birilerini sevdiğin zaman onlar için en iyisini istersin. Onların parlamasını istersin. Ve bunu yapmanın en iyi yolu, kendi değerlerini keşfetmelerine yardımcı olmaktır.”

George, yavaşça başını sallayarak, “Tıpkı taş gibiiiiiiii” dedi.

“Evet, tıpkı taş gibi George. Ben de o taş hakkında ne zaman bir şeyler soracaksın diye bekliyordum. Hâlâ yanında taşıyor musun onu?”

George, taşı cebinden çıkarıp ona göstererek, “Evet, taşıyorum. İşte burada” dedi.

Joy, yüksek sesle gülerken, “Güzel; çünkü eğer onu kaybetmiş olsaydın sana bir yumruk atmak zorunda kalabilirdim” dedi.

Ardından, bir havlu aldı, ıslattı ve onu George’a verdi. “Şimdi bu ıslak havluyu al ve taşı sil George. İyice sil.” George taşı iyice ovaladı, ovaladı ve taşın siyahlığının ortadan kaybolduğunu ve ortaya parıldayan bir altın çıktığını şaşkınlıkla gördü.

“Bu düşündüğüm şey mi?” diye sordu.

Joy, “Kesinlikle” diye karşılık verdi ve taşı şaka yollu George’un elinden kaparak, “İşte bu yüzden onu kaybetmediğin için şanslısın ya” dedi. George, gözlerini kapattı ve gülmeye başladı.

“Gördüğün gibi George, altının üzerindeki kir, onun özelliğini yitirmesine neden olmaz. O hâlâ altın. Ve ekip arkadaşlarının da üzeri, tıpkı seninki gibi tozla kaplı. Her birinin içinde parıldamak için can atan altınlar olduğunu anlamak, onu ortaya çıkarmanın anahtarıdır. Onların altınlarını bulmalarına yardım et George, tıpkı benim sana yaptığım gibi. Üzerlerindeki tozu kaldır. Kendi güçlerini keşfetmelerine yardım et. En iyi yaptıkları şeyi yapmalarına fırsat ver. Güçlerini gündelik olarak kullanmalarına izin ver ve bunu yaptıklarında hem ekibin hem de kendi değerlerinin on kat artacağını anlamalarını sağla. İşte sevgi budur. Gerçek sevgi, insanların yeteneklerini ve güçlerini kullanmalarına fırsat vermektir. Senin onları sevmen ve içlerindeki altını bulmaları için onlara yardım etmen sayesinde ışıldamaya başlayacaklar ve böylece sen de ışıldayacaksın. İşte Enerji Amiri olmak böyle bir şeydir; insanların en iyi yaptıkları şeyi ortaya çıkardığında, kendi iyi yanlarının da ortaya çıkmasını engelleyemezsin.”

Tam bu noktada Joy da Jack de sustular ve tüm otobüse sessizlik hâkim oldu. Tüm yolcular bunun ne anlama geldiğini biliyordu. George artık hazırды.

Joy’un yüzünde, onunla gurur duyduğunu ifade eden bir bakış belirdi. Bilmesi gerekenleri George ile paylaşmışlardı ve Joy, büyük tanıtımdan önceki iki gün içinde George’un olağanüstü bir atılımda bulunmaya hazır olduğunu hissediyordu. Fakat bunun aslında, bir ürün tanıtımından çok daha fazlası olduğunu da biliyordu. Tabii ki başarının tadını çıkarmasını istiyordu; fakat aynı zamanda bu ürün tanıtımı çok başarılı olsa bile, bunun asıl planıyla hiçbir ilgisi olmadığını da farkındaydı. Elbette George olaya bu açıdan bakmazdı. Bu sebeple, eğer ürün tanıtımı bir felakete sonuçlanacak olursa, olup biten her şeyin bir sebebi olduğunu ve ne yaparsa yapsın ya da bu noktadan hangi yöne giderse gitsin, öğrenmiş olduğu kurallar sayesinde, artık NRG Company’de ya da başka herhangi bir yerde inanılmaz bir kariyer ve yaşam sağlayacak donanıma sahip olduğunu ona bir kez daha açıklayacaktı. Artık kuralları biliyordu ve bu kurallar onu inanılmaz güçlü kılacaktı. Cuma günü gerçekleştirdiği büyük toplantı, bu uzun yolculuğun yalnızca bir ayağıydı ve hayat yolculuğundan gerçekten zevk alabilmek için son iki kuralı da öğrenmesi gerekiyordu. Aksi hâlde onu güçlü kılacak ve anlamlı bir yaşam için gereken asıl yakıtı kıl payı elinden kaçırabilirdi. George’un ofisinin önünde durduklarında, bunlar için bugün vakit kalmadı, diye düşündü Joy. Bu konuya yarın gireriz.

George otobüsten inerken, Joy ardından şöyle bağırdı; “Bugün tüm sevgini ver onlara, George! Coşku, sevgi ve altını aklından çıkarma. Ve eşini sevmeyi de unutma sakın. Onun da buna ihtiyacı var. Tüm sevgini insanlarla paylaş, yarın seni yeniden sevgiyle doldurmak üzere burada olacağız!”

George elini kalbinin üzerine ve sonrada dudaklarına götürerek Joy’a ve Enerji Otobüsü yolcularına bir öpücük gönderdi. Onlar farkında değillerdi ama her birine tahmin edemeyecekleri kadar şükran duyuyordu. Sevgisini ve enerjisini paylaşmaya hazır bir şekilde arkasını dönüp otobüsten uzaklaştığında, Joy ve Jack birbirlerine baktılar.

Joy, “Hazır” dedi.

Jack de, “Bence de” diyerek onu onayladı.

Kuralları Sevin





George işyerine doğru yürürken, Jack'in ona vermiş olduğu, insanları sevmenin beş yolunun sıralandığı kâğıda bir göz gezdirdi. Kurallar o kadar ilgisini çekti ki, hemen girişteki banka oturup dikkatlice okumaya koyuldu. Eğer insanlara verecek sevgim varsa, onu hemen bugün vermeye başlamalıyım, diye düşündü. O hâlde en iyisi, öğrenebildiğim kadarını derhal öğreneyim. O kâğıtta yazılanlar şöyleydi. (Sayfayı çevirin.)

YOLCULARINIZI SEVMENİN BEŞ YOLU

1. Onlara Zaman Ayırın – Birini ya da bir şeyi sevdiğiniz zaman, onlarla vakit geçirirsiniz. Onlarla olan ilişkinizi beslersiniz. İş ilişkilerinizi masanızda oturarak besleyemezsiniz; tıpkı televizyon seyrederek eşinizle kaliteli vakit geçiremeyeceğiniz gibi. Bunun anahtarı ofisinizden çıkıp ekibinizi tanımaya çalışmaktır. Onlarla vakit geçirin. Onlarla tek tek görüşün. Onları birer rakam olarak değil, insan olarak görün. Tıpkı bir bahçeyle ilgilendiğiniz gibi ekibinizi de sevgiyle beslemelisiniz. Ve onlarla birlikte olduğunuz zamanlarda, tüm benliğinizle orada olmanız çok önemlidir. İçinde bulunduğunuz dakikada yaptığınız şeyle meşgul olun. O gün yapmanız gereken on şeyi ya da görüşmeniz gereken on kişiyi aynı anda düşünmeyin. O sırada birlikte olduğunuz kişiyle birlikte olun ve enerjinizi onun üzerine yoğunlaştırın. Bu değişimi hissedeceklerdir.

2. Onları Dinleyin – Yönetimin kabul görme oranının yüksek olmasını belirleyen en önemli faktörlerden biri yöneticinin çalışanlarını dinleyip dinlemediğidir. Yönetici, çalışanların söylemek istediklerini dinliyor mu? Yönetici, çalışanların fikirlerini ve ihtiyaçlarını dinliyor mu? Çalışanlarınızın ve müşterilerinizin tek istedikleri seslerini duyurmaktır, o hâlde onları dinleyip anlayın. Burada bahsettiğimiz, aktif sınıf dinleme tekniği değildir. Gerçekten oturup bütün kalbinizle ve karşınızdakinin söylediklerini önemseyerek dinlemekten bahsediyoruz. Bunun anahtarı, empati kurmaktır. Çalışanlarınız dikkate alındıklarını ve dinlendiklerini hissettiklerinde, gözleri dolar. Fakat araştırmacılar, Robert K. Cooper'ın Yüksek Enerjiyle Yaşam kitabına göre (New American Kütüphanesi, 2002), günlük etkileşimlerin yüzde 95'inde gözlerde herhangi bir nemlenme görülmediğini tespit etmişlerdir. Örneğin, birine nasıl olduğunu sorduğunuzda, onu dinliyor olduğunuzu göstermenin en kolay yolu, cevabını beklemek ve göz teması kurmaktır.

3. Onları Tanıyın – Mükâfatları veya birtakım ödül yemeklerini kastetmiyoruz. Bunu gerçekten kişisel olarak yapmanızı istiyoruz. Onları kendileri oldukları için ve yaptıkları şeyler için onurlandırın. Onları mesleki profesyoneller olarak değil, kişi olarak görün. Tanınmış bir yönetici her bir çalışanına özel olarak, kendi el yazısıyla yazdığı doğum günü kartı gönderiyor, elektronik, sahte imzalı değil, gerçek bir not. Her şirkette bunu yapmak mümkün olmasa bile, her yönetici kendi ekibi için böyle bir şey yapabilir. Bir başka şirket ise, çalışanlarının yeni ürünler için Evrensel Ürün Kodlarını seçmelerine olanak veriyor. Çalışanlar, doğum günleri, yıldönümleri veya çocuklarının doğum günlerini gösteren kodları seçiyorlar. Böylece olay kişiselleştirilmiş oluyor. Onları tanımanın bir başka etkili yolu ise, doğru işler yaptıklarında onları övmektir. Doğru işler yaptıklarının ne kadar farkında olursanız, onlar da o kadar çok iyi şeyler yapacaklardır. İçlerindeki pozitif köpeği besleyin ve büyümesini izleyin.

4. Onlara Hizmet Verin – Büyük bir lider bir keresinde şöyle demişti; bir kurumda ne kadar yükselirseniz, altınızdaki çalışanların size hizmet etmesinden çok, onlara hizmet vermek daha çok sizin göreviniz hâline gelir. Bunun anahtarı, onların gelişimlerine, geleceklerine, kariyerlerine ve ruhlarına hizmet etmektir, böylece işlerinin, hayatlarının ve otobüsünüzde bulunmanın tadını çıkarırlar. Siz onların gelişmesine ne kadar yardım ederseniz, onlar da sizin gelişmenize o kadar çok yardım ederler.

5. İçlerindeki En İyi Yönleri Ortaya Çıkarın – Bunu sona sakladık çünkü yapmanız gereken en önemli şey budur. Birini sevdiğiniz zaman, onun için en iyisini istersiniz. Onların mutlu ve başarılı olmasını istersiniz. İçlerindeki en iyi yönleri ortaya çıkarmak istersiniz. Bu nedenle tüm yöneticilerin

ekiplerine olan sevgilerini göstermenin en iyi yolu, her birinin gizil güçlerini ortaya çıkararak, bu gücü kullanmaları için fırsat vermektir. İnsanların kendilerini göstermelerine imkân veren bir sistem yarattığınızda, yalnızca kişilerin en iyi özelliklerini ortaya çıkarmakla kalmazsınız; aynı zamanda tüm ekibinizin ve şirketinizin de en iyiyi ortaya koymasını sağlamış olursunuz. Eğer ekibinizi gerçekten sevmek istiyorsanız, en iyi yapabildikleri şeyleri yapmalarına yardım edin. Bu kadar basit!

Korku ve Güven





George ofis binasına, sanki kendi binasıymışçasına ve ekibine sevgi ve ilham vermeye hazır olarak girdi. Fakat asansöre doğru ilerlerken, önündeki dağ gibi zorlukları düşündüğünde, kendine güvensizlik her zaman yaptığı gibi o çirkin başını dikti yine. Ya onlar beni sevmezlerse, diye düşündü. Sevgisinin karşılıksız kalması ilk kez başına gelmiyordu. Ya ekibime ilham veremezsem ne olacak? Ya kendime ilham veremezsem? Ya her şey için artık çok geçse? Korku onu tüketmişti, sanki birisi onu sürükleyerek götürmüş ve midesine bir yumruk indirmiş gibi hissediyordu. Korku ikiye katlandı ve güçlkle nefes almaya başladı. O sırada pencereden baktığında otobüsünün uzaklaştığını gördü. Joy ve Jack'in ona söylediklerinin kuvvetli gerçekler olduğunu biliyordu; fakat bunları hayata geçirmek ve gerçekleştirmek tamamen farklı şeylerdi. Bilmek ve hayata geçirmek arasında sıkışıp kalan George, korkudan donup kaldı.

Asansörün kapısı açıldı ve sonra tekrar kapandı; fakat George kımlıdayamaz bir hâlde öylece durmaya devam etti. Otobüste kendini güvende hissetmişti; fakat şu anda kendini, otobüs kurallarını hiç umursamayan içi aslanlarla dolu bir kafese atılmak üzere olan, zincire vurulmuş bir gladyatör gibi hissediyordu. Kafası olumsuz düşüncelerle o kadar doluydu ki, yanı başındaki tanıdık rakibin farkına bile varamıyordu; endişeliydi ve titriyordu.

İlk konuşan Michael oldu. “Biliyorum, işten ayrılacağım George ve sana otobüsünün paramparça olacağını söylemiş olduğumu da biliyorum ama son zamanlarda çok düşündüm ve Jamie, otobüsünün şu anda hareket etmekte olduğunu söylemek için beni aradı. Bana, ekiptekilerin birbirleriyle konuştuklarını, senin değişmiş gibi görüldüğünü ve bunun hepsini çok heyecanlandığımı söyledi. Senden bir şans daha istemek için buradayım George. Sana ve ekibe faydalı olabileceğimi biliyorum.” Kendini toparlamaya çalışan George, olduğu yerde kalakaldı. Michael'a bir şans daha vermek büyük bir hata mı olurdu? Hâlâ bir Enerji Vampiri olabilirdi; fakat yine de ekibe gerçekten faydalı da olabilirdi. Çalışanlarından birine ikinci bir şans veren Richard Branson hakkındaki bir makaleyi hatırladı ve yıllar sonra o çalışan Branson'ın en güvenilir liderlerden biri olmuştu. George'un korkusu dağılıyordu; artık daha sağlıklı düşünebiliyordu. “Pekâlâ, sen kazandın. Sana bir şans daha vereceğim, fakat bir Enerji Amiri olmanı istiyorum.”

Michael, “Enerji neyi?” diye sordu.

“Yukarıda açıklayacağım. İnanılmaz bir gün yaşamak için hazır ol.”

Asansörün kapısı açıldı ve Michael içeri girdi. “Geliyor musun, George?”

“Bir dakika içinde yukarıda olacağım.”

Michael, samimi ve mütevazı bir tavırla, “Her şey için teşekkürler” dedi. “Senin yıkılmana izin vermeyeceğim.” Asansörün kapısı kapanırken, George, “Seni tekrar kazanmak çok güzel” diye karşılık verdi.

George, pencereden Enerji Otobüsü'nden indiği yere baktı. Biraz önce olanları düşündü. Joy, işaretleri bulmasını ve bu işaretlerin onu yönlendirmesine izin vermesini söylemişti. Bunun üzerine George, Michael'ın bir işaret olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Belki de Michael'ın bir şans daha istemesi, artık ekibinin onu izlemeye hazır olduğu anlamına

geliyordu ve belki de Michael'a bir şans daha vermiş olması, George'un ekibine liderlik etmeye ve onları sevmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Michael bir engeldi ve belki de bu olay, artık engellerin ortadan kalkmaya başladığının göstergesiydi. Joy, doğru yolda ilerlemekten bahsetmişti ve muhtemelen George doğru yoldaydı; çünkü otobüsün yolunu açmak için her şey seferber olmuştu sanki. Her şeyden önce Michael, tıpkı filmlerde ya da rüyalarda olduğu gibi, George'un gözünü açmak ve korkusunu yenmesine yardımcı olmak için tam zamanında çıkagelmişti. Bu "vampir" ona en çok ihtiyaçları olduğu anda geri dönmek istemişti.

Bu olanlar George'a geçen gece gördüğü rüyayı hatırlattı ve her şeyi daha iyi anlamaya başladı. O rüya da, güvenmesi gerektiğini ona gösteren bir işaretti. O, otobüsün kaptanıydı ve bir seçme şansı vardı. Michael'a bir şans daha verme ve ona güvenme kararı bir seçimdi; tıpkı kendine güvenle ilerlemek veya korkudan olduğu yerde kalmak arasında yapacağı seçim gibi. Elbette bir yıkıma doğru ilerlemek ve otobüsünün paramparça olması da bir ihtimaldi; fakat her şeyin yolunda gideceğine inanmak ya da şu anda her şeyden vazgeçmek arasında bir seçme şansı vardı. Jack ona, Enerji Amirleri'nin içlerini güven ve iyimserlikle tekrar tekrar doldurarak güçlüklerin üstesinden geldiklerini söylemişti ve işte George'un da yapmaya karar verdiği şey buydu. Güven sayesinde, esas Tanrı'nın Konumlandırma sisteminden istifade edebileceğini ve bunun ona yol boyunca rehberlik edebileceğini biliyordu. İşaretleri görmezden gelemezdi. Hepsi de doğru yönü işaret ediyordu ve tüm trafik ışıkları da ilerlemesi gerektiğini söyleyerek yeşil yanıyordu. Bu korkuyla yaşamayacağım ve onun yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim, diye düşündü. Her şeye rağmen buna 'korku sekmesi' denemezdi, daha ziyade 'inanç sekmesi' denirdi. Eğer Tanrı'ya, kendime ve ekibime inanırsam, onlar da birbirlerine ve bana inanırlar, dedi kendi kendine ve hissettiği korku, güvene ve güven de kararlılığa dönüştü. Ardından George asansör kapısından içeri girdi ve artık hayatının akışını değiştirmeye gerçekten hazırdı.

Ertesi Gün





George otobüs durağına doğru koşarken burnundan soluyordu. Saatinin alarmını duymamış olduğuna inanamıyordu. Dün gece José ve Michael ile birlikte işleri yetiştirmek için üçe kadar çalışmışlardı ve bu yüzden uykusunu alamamıştı. Günlerden perşembeydi, hayatının en büyük tanıtımına bir gün kalmıştı ve şu anda Joy ve Jack ile konuşmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Otobüs duraktan hareket ettiğinde George, otobüsün ardından koşmaya başladı ve birilerinin dikkatini çekebilmek için cama vurdu. Herhangi birinin onu fark etmesini istiyordu; fakat kimse onu duymadı ve otobüs yola çıktı.

George, kendini bitkin ve üzgün hissederek duraktaki banka oturdu. Artık onlara dün geçirdiği inanılmaz günü ve ekibinin onun coşkusuna nasıl inanılmaz bir şekilde karşılık verdiğini anlatamayacaktı. Nasıl bir ekip toplantısı yaptığını ve Enerji Amiri olmanın ne demek olduğundan bahsettiğini Joy ve Jack'a anlatmak istiyordu.

José ile toplantı yaparak, eğer işten kovulmazsa ona terfi vereceğini söyledi ve daha da önemlisi George, her ne olursa olsun ona rehber ve destek olmak için her zaman yanında olacağını belirtti. Sevgisini tüm ekibiyle paylaştı ve bu sevgiyi hissettiklerini söyleyebilirdi. Ekip enerji dolmuştu, yepyeni fikirler öne sürülüyordu ve bir günde, bir ayda başardıklarından çok daha fazlasını başarmışlardı.

George'un tek endişesi, daha fazla insanın onunla geç saatlere kadar çalışmamasıydı. Sunumu tamamlayabilmek için (grafikler, ses efektleri ve genel akış) bu gece de geç saatlere kadar çalışmak zorundaydılar ve ekipten iki kişiden daha fazla kişinin onunla birlikte kalması gerekiyordu. Joy ve Jack'e ne yapması gerektiği konusunda fikirlerini soracaktı; ama bu önemli fırsatı kaçırmıştı. En iyisi bir sonraki otobüsü bekleyeyim ve bu arada bir çözüm yolu düşüneyim, diyerek olumlu tavrını korumaya çalıştı. İnançlı biri olmaya başlamıştı ve ufak tefek tersliklerin ruhunu sıkmasına izin vermemeyi öğrenmişti. Joy'un geçen hafta ona öğrettiği gibi nefes almaya odaklanırken, güven kelimesini tekrarlıyordu içinden.

George ofisine vardığında, sandalyesinde bulduğu mektup onu çok şaşırttı. Bilgisayarda yazılmıştı ve mektubu açtığında kendini gülümsemekten alamadı. Mektup Joy'dan geliyordu. Şöyle diyordu:

Şimdi otobüsü kullanırken bir yandan da bu mektubu yazdığımı düşünme sakın, George. O kadar da iyi bir şoför değilim. Bugün otobüse yetişemeyeceğini anladığımızda, Janice mektubu benim için yazdı. Jack, sunumu tamamlamak için dün gece geç saatlere kadar işyerinde kaldığını ve bu sabah biraz geç gideceğini düşündü. Kural # 9'u öğrenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacın olduğunu tahmin ettik ve bu yüzden Marty bu mektubu ofisine yetiştirdi. İşte kural 9:

Kural # 9

Otobüsünü Belli Bir Amaç Uğruna Kullan.

Amaç sahibi olmak, hayat boyu sürececek yolculuğumuzda kullanacağımız en önemli yakıttır, George. Otobüsü belli bir amaç uğruna kullandığımızda, ne yorulur ne de sıkılırız ve motorumuz yanmaz. Bu ürün tanıtımına hazır olduğumu biliyorum ve öyle de olmalısın zaten; fakat tanıtımın ardından sana çalışma enerjisi verecek olan şeyin ne olacağını düşünmeni istiyorum. Evrendeki her türlü iş, hatta profesyonel atlet veya bir film yıldızınunki bile, zamanla heyecanını kaybeder ve sıradan hâle gelir; tabii eğer biz buna engel olmazsak. Fakat bir amacının olması, bu coşkunun canlı kalmasını sağlar. Bir örnekle açıklamak istiyorum.

Başkan Lyndon Johnson'ın NASA'yı ziyaretiyle ilgili bir öykü vardır: Başkan koridorlarda yürürken, Energizer tavşanına benzeyen bir temizlik görevlisinin, elinde paspasla yerleri sildiğini görür.

Başkan, temizlik görevlisinin yanına giderek, onun hayatında gördüğü en iyi temizlik görevlisi olduğunu söyler ve temizlik görevlisi şöyle karşılık verir; "Bayım, ben yalnızca bir temizlik görevlisi değilim, bir insanın aya çıkmasında yardımım oldu." Görüyorsun ya George, görevi yerleri silmek olsa bile, hayatta daha büyük bir amacı ve hayali var. İşte onu ayakta tutan ve işinde başarılı olmasını sağlayan budur. İnsanlar bana otobüs şoförü diyorlar. Fakat ben, amacımın bundan çok daha fazla olduğunu biliyorum. Ben, insanların enerjilerini ve hayatlarını değiştiren bir Enerji Elçisi ve kaptanıyım. Elbette otobüs şoförlüğü zamanla heyecanını yitirecek bir iş; her işte olduğu gibi. Fakat insanların hayatını kurtardığımı bilmek ve bugün acaba kimin hayatını etkileyeceğim diye meraklanmak, bu işi sürdürmemi ve enerji dolmamı sağlıyor. Yolcularım hâlâ benim otobüsümdeler; çünkü otobüsü belli bir hedefe doğru kullanıyorum. Bir amacın olduğunda, sıkıcı şeylerde heyecan, her şeyde bir tutku ve sıradan şeylerde sıra dışı bir şeyler bulursun. Hayatın anlamı bir amaca sahip olmaktır. Herkes kendine bir amaç ararken, senin tek yapman gereken bugün için daha büyük hedefler belirlemektir ve böylece amacına ulaşırsın.

Artık şirketler ruhunu kaybetmiş durumdadır; çünkü buralarda çalışan insanlar içlerindeki heyecanı kaybettiler. Maalesef birçok şirket, insanların enerjisini ve heyecanını harekete geçirebilecek başarılı bir şirket kültürü ve sistemi yaratmaktan çok uzaklar. Ve Jack, bu durumda insanların neden maneviyat, hafıza, olumsuzluk ve performans görevlerine sahip olduklarını merak edeceklerini söylüyor. Yalnızca büyük bir proje ya da son mühlet veya riskli bir iş olduğunda heyecan duyan liderlerden biri olma sakın. Bunun sürekliliği olmaz ve seni ileriye götürmez. Heyecanını besle ve onları bir amaca yönelterek, bu heyecanın ekibindeki herkese yayılmasını sağla. Ürün tanıtımından önce kendine daha büyük bir hayal ve amaç belirle ve onun, bundan sonra senin ve ekibinin içini heyecanla doldurmasını sağla. Bu amacın ve hayalin ne olduğunu sana ben söyleyemem. Buna yalnızca sen karar verebilirsin.

Otobüsün şoförü olduğunu unutma. Otobüste en iyi görüşe sahip olan sensin ve bu yüzden hayallerini ve amaçlarını yolcularına iletmelisin. Daha büyük olan o hedefi ve hayali bulduğunda, bunu ekibinle paylaş. Onlar da bir kez bu hedefin ve hayalin birer parçası olduklarında, senin için daha sıkı ve daha uzun süre çalışacaklardır.

Jack, bu kuralı öğreninceye kadar büyük sunumlar öncesinde gecelerce tek başına çalıştığını söylememi istedi. Bugün ve her gün belirli bir amaç uğruna otobüsünü kullandığında ve bunu ekibinin içinde de geliştirdiğin zaman, ekibinin yalnızca otobüs seyir hâlindeyken senin yanında olmadıklarını, bozulduğunda inip, onu itmek için de orada olduklarını göreceksin. Ortak bir amaç, ekibi enerji dolu ve bir arada tutar. Amacını ekibinle paylaş, George.

JOY

George, gülümseyerek başını salladı. Yaklaşık iki hafta öncesine kadar lastiği patlamıştı ve durup düşünmeye bile fırsat bulamıyordu. Şimdi ise otobüsü kaçırmış olmasına rağmen Kural # 9'u öğrenebilmişti ve Joy ile Jack, sanki soracağı soruları biliyormuşçasına ona aradığı yanıtları tam olarak vermişlerdi. Hâlâ yanıtlaması gereken tek bir soru kalmıştı, o da bulması gereken daha büyük hedefin ve hayalin ne olacağıydı. Ampullerin insanı heyecanlandırması zor doğrusu, diye düşünürken bir yandan da Joy'un mektubuna bakıyordu ve birden okumadığı bir sayfanın daha olduğunu fark etti. O sayfayı diğerlerinin üstüne koydu ve mektubun Marty'den geldiğini görünce kıkırdadı.

Merhaba George. Ben Marty. Birbirinden farklı düşünen iki uçak tasarım ekibinin yürüttüğü bir çalışma vardı. Ekiplerden biri, tamamlanmış bir ürün modelini görmüş ve şu ana kadar yapılan en hızlı, en yeni ve en ileri teknolojiye sahip bir uçak yapmakta olduklarına dair bir fikir sahibi olmuşlardır. Diğer ekip ise, kendi içinde ufak gruplara ayrılmış ve her bir grup, diğerinin sonuçta nasıl bir tasarıma ve görüntüye sahip bir uçak ortaya çıkaracağını bilmeksizin, her bir parçayı tasarlamakla görevlendirilmiştir. Tabii ki ne yaptıkları hakkında başlangıçta fikir sahibi olan grup, diğerinin iki katı fazla çalışarak diğerinin yarısı kadar bir zamanda uçağı tamamlamıştır. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm.

MARTY

Bu öykü George'a o kadar güzel bir fikir vermişti ki, o sırada yanında olsaydı Marty'ye sarılırdı. Pekâlâ, belki sarılmazdı ama bir beşlik çakardı. George, ekibini toplantı yapmak ve düşüncelerini onlarla paylaşmak üzere konferans salonuna çağırdı. Artık ekibi onun otobüsündeydi. Şimdi onların, otobüsü belli bir amaçla, bir hayale doğru ve coşkuyla ilerlemesini sağlamalarını istiyordu. Tek istediği fikirlerinin işe yaramasıydı.

Ekip Fikirlerden İlham Alır





George'un, ekibine büyük hedeflerini ve hayalini söylemek yerine, ekibinin ortak bir amaç ve hayal belirlemelerini sağlayacak bir fikri vardı. Amaçlarının ve hayallerinin ne olması gerektiğini onlara söylemektense, buna ekibinin kendisinin karar vermesini sağlamanın çok daha etkili, anlamlı ve ilham verici olduğunu düşündü. Ve gerçekten de öyle oldu. George, Joy'un ona anlattığı birçok örneği ekibiyle paylaştı ve ekibi de derhâl ona katıldı. Karşılıklı fikir alışverişinde bulunmaya başladılar. Enerji, tıpkı pinpon oyunundaki top gibi her yana sıçırıyordu ve bu sırada Jamie, ortaya atılan tüm fikirleri tahtaya yazıyordu.

Bir saatlik bir sürenin ve birçok tartışmaların sonucunda konuyu, George da dâhil olmak üzere herkesin kabul ettiği üç prensiple sınırlandırdılar. Bugün ve bundan sonraki günlerde artık onlar yalnızca piyasaya yeni ampuller sunan bir ekip değil, daha ziyade aşağıdaki özelliklere sahip bir ekip olacaktı:

1. Daha iyisi için çabalayan ve güzel fikirler, büyük pazarlama kampanyaları ve muhteşem sonuçlar ortaya çıkaran.
2. Yalnızca kendi ekiplerindeki Enerji Amirleri'ni değil, pozitif enerjiyi herkesle paylaşarak, tüm şirketteki Enerji Amirlerinin gelişmesini sağlamak için belirli bir amaç uğruna ve coşkuyla çalışan.
3. Işığı diğer insanlarla paylaşan bir ekip olacaklardı. Artık yalnızca ampul yapan insanlar değil, yapmış oldukları ampuller sayesinde bir çocuğun yatağında kitap okuyabilmesine, yaşlı insanların ise gece ilaçlarını bulmalarına, bir ailenin işe gitmek için sabah erken kalkabilmesine ya da bir üniversite öğrencisinin önemli bir sınava çalışmasına yardımcı olan insanlar olarak görüyorlardı kendilerini. Yaptıkları iş sayesinde, elektrik düğmesini çevirerek onların ampullerinin ışığından yararlanan tüm kadınların, erkeklerin ve çocukların odalarını ve hayatını aydınlatıyorlardı.

George, ortamdaki enerjinin şekil değiştirmiş olduğunu fark etti. Toplantının başında hepsi heyecanlı görünüyordu; fakat şimdi ise farklı olan bir şeyler vardı. Ekipteki herkes birbirinden üstün olmaya çalışmak yerine, birlikte çalışıyorlar ve ortak bir bütüne dâhil oluyorlardı. Ego lar ve kişisel hırslar bir kenara bırakıldı. İç çekişmeler yok olup gitti. Hayaller ve hedeflerle dolup taşılar ve kendilerinden daha büyük bir şeye katkıda bulunuyorlardı. Her bir elemanın farklı bir enstrüman çalarak, inanılmaz bir melodiye katkıda buldukları başarılı bir rock grubu gibiydiler; her biri kendi parçalarını çalıyordu ve ortaya mükemmel bir melodi çıkıyordu. Enerji doluydular, uyum içindeydiler ve hızla gerçek bir ekibe dönüşüyorlardı. Ortak hayalleri ve amaçları olan, pozitif enerjiden gelen ortak bir güçle birlikte, hepsi aynı yöne odaklanmış bir şekilde George'un otobüsünde idiler.

O gece George saat 2'de ofiste şöyle bir etrafına baktığında, öne sürdüğü fikrin işe yaradığını anladı. Joy ve Jack haklıydılar. Artık gece geç saatlere kadar tek başına çalışmak zorunda değildi. Ekibi, sadece otobüs çalışır durumdayken onun içinde yolculuk etmiyordu, bozulduğunda itmek için otobüsten de iniyordu. Ekibin tüm elemanlarının ürün tanıtımına hazırlanmak için geç saatlere kadar iş yerinde kaldıklarını görünce, George'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Evet, hepsi otobüse binmişlerdi, bununla birlikte enerji dolu ve hedefleri olan bir ekipti. Bu çok güzel bir şeydi; çünkü yarın maç günüydü ve bu, meslek hayatlarının en büyük zaferi de olabilirdi, en acı yenilgisi de.

Maç Günü





Günlerden cumaydı. Maç günü gelip çattı. Yaklaşık iki hafta öncesine kadar George, bugünün NRG Company'deki kariyerinin son günü olacağını düşünüyordu. Şimdi ise bugünün yepyeni bir başlangıç olacağını ve Enerji Otobüsü'nde öğrenmiş olduğu tüm kuralları ekibiyle paylaşabileceği yeni bir fırsat olacağını umuyordu. Aslında yorgun olması gerekirdi; fakat hiç de öyle hissetmiyordu. Evden çıkarken eşi ona kocaman bir öpücük verdi ve iş yerinde ne olursa olsun evliliğinin rayına oturmuş olması ona kendini iyi hissettiriyordu. Çocuklar da onun sevgisine ve pozitif desteğine gerçekten çok iyi tepki gösterdiler ve hatta köpek bile evin evcil hayvanı olmaktan daha çok zevk alır olmuştu sanki. Eğer George işini kaybederse ekonomik sıkıntı çekebilirlerdi; fakat en azından bir arada olacaktı. Geçen gece eşi ona eski huysuz George'a ne olduğunu sorduğunda, heyecandan titremişti ve onu kucakladığında eşi şunları söyledi: “Sanki ilk âşık olduğum adamla tekrar birlikteyim. Şimdiye kadar nerelerdedin bilmiyorum ama geri döndüğün için çok mutluyum.”

George, her zamanki banka oturup Joy'un otobüsünü beklerken, geri döndüm, diye düşündü ve döndüğüm yerlere bir daha asla gitmek istemiyorum. Olayların bu şekilde gelişeceği aklının ucuna bile gelmemişti hâlbuki. Joy, pozitif enerji virüsünü ona bulaştırmıştı ve George da bu enerjinin yayılması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

George saatine baktı ve otobüsün biraz geciktiğini fark etti. Joy, Jack, Marty ve diğer yolcuları son bir kez daha görmek için sabırsızlanıyordu. Bugün iş çıkışı arabası hazır olacaktı ve o zaman eğer hâlâ bir işi olursa, zamandan ve otobüs parasından tasarruf etmek için işe arabayla gidecekti. Daha önce bunu hiç düşünmemişti; fakat birdenbire bugün Enerji Otobüsü'ndeki son günü olduğunu fark etti. Otobüsteki herkesi, hatta Marty'yi bile ne kadar özleyeceğini düşünürken, Joy'un otobüsü geldi ve George'u son kez duraktan almak üzere durdu.

Kapılar açıldığında bir adam kendi kendine fakat etraftakilerin de duyabileceği bir tonda, “Strese giremeyecek kadar huzurluyum” diye tekrar edip duruyordu. Sonra adam arkasını dönerek, “Teşekkürler Joy!” diye bağırdı.

Joy da, “Unutma, strese giremeyecek kadar huzurlusun!” diye karşılık verdi.

Bir başka enerji dönüşümcüsü, diye düşündü George ve gülümseyerek otobüse bindiğinde tüm yolcular tarafından alkışlanarak karşılandı.

Joy, “Bugün büyük gün ve senin arkanda olduğumuzu ve pozitif enerjimizi sana göndereceğimizi bilmeni isteriz George” dedi.

George ona, Jack'e ve Marty'ye mektup için teşekkür etti ve tüm enerji otobüsü yolcularına da iki haftadır ona verdikleri destek için teşekkürlerini bildirdi. Onlara, dün iş yerinde ekibiyle yaşadığı inanılmaz günü, geceyi ve Kural # 9'un her şeyi nasıl değiştirdiğini anlattı. “Benim enerji ekibim olduğunuz için hepinize teşekkür ederim!”

Joy anaç bir tavırla, “Bugün kendini nasıl hissediyordun, tatlım?” diye sordu.

“İyi hissediyorum. Ekibim hazır. Ben de hazırım. Endişeliyim tabii ki, ama bu durumda kim endişelenmez ki?”

“Evet doğru. Kim endişelenmez ki? Bu bir korku işaretidir. Hepimizin korkuları vardır; fakat başarının anahtarı, kendine güveninin korkundan daha büyük olmasıdır. Biraz korku iyidir; fakat o zayıf bir enerjidir. Hemen tükenir. Güven ise yüksek oktanlı bir yakıttır ve otobüsünü gitmesi gereken yere götürür.”

Güven temasının hayatına girmeyi sürdürdüğünün farkında olan George, “Bunu sevdim” dedi.

“Tıpkı biraz önce otobüsten inen adama söylediğim gibi. Bizi strese sokan şeylere o kadar odaklanıyoruz ki, şükretmemiz gerekenleri tamamen unutuyoruz. Bu yüzden toplantıya girerken strese girme. Aksine kendini huzurlu hisset. Birçok insan işsizken, sen yıllardır bu işe sahip olduğun için şükret. Seni destekleyen bir ekibin ve ailen olduğu için şükret. Hatta yürüyüp konuşabildiğin için bile şükret. Elindeki nimetleri hesaplamaya başlayacak olursan, onların gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla olduğunu anlarsın. Huzurlu olduğun zaman, strese girecek vaktin de olmaz. Ve bu şükran duygusu, bugünkü performansını da arttıracak. Seni yukarı kaldırarak bitiş çizgisine taşıyacak.”

George etrafına baktı ve herkesin, ağzından çıkan her kelimeyi içine çekerek dikkatlice Joy’u dinlediğini gördü. Onlar da Joy’u, George’un sevdiği kadar seviyorlardı. Otobüsün orta sıralarında oturan, daha önce hiç görmediği yaşlıca bir bey gözüne ilişti. Zayıf bir adamdı, başında şapkası ve gözünde gözlükleri vardı. Eğer oturup onları dinlemeye vakit ayırırsanız, size daha önce gidip gördüğü yerleri, yaşadıkları hayatları ve aldıkları dersleri anlatan, yüzü kırışmış yaşlılardandı. Gözlerinde bir ışıltı vardı ve George ile göz göze geldiğinde parıldıyordu. George, ona karşılık verdi ve adam da şapkasını kaldırarak başıyla onu selamladı.

Joy, dikiz aynasından bu etkileşimi görünce, tamam, diye düşündü. Doğru insanlar, doğru zamanlarda; tam onlara en çok ihtiyacımız olduğunda otobüsümüze biniyorlar.

Yaşlı adamı işaret ederek George’a, “Eddy’yle tanışmanı isterim” dedi. “Eddy ve ben babamın yaşadığı evde karşılaştık. Eddy’nin eşi de Alzheimer hastasıydı ve babamın kaldığı tesiste tanıştık. Maalesef onun eşi vefat etti ve Eddy gerçekten çok zor zamanlar geçirdi. Fakat bir yıllık bir yasın ardından tekrar hayata döndü ve tanıdığım birçok yirmi yaşındaki insandan daha fazla enerjiye sahip olduğunu ve daha meşgul olduğunu söyleyebilirim. Ona kaç yaşında olduğunu söyle, Eddy.”

Eddy, “Seksen sekiz” diye karşılık verdi.

“Bu doğru, George, seksen sekiz yaşında ve her gün piyano çalıyor, şiir yazıyor, trenle ülkeyi gezip akrabalarını ziyaret ediyor, buralarda olduğu zamanlarda ve yeni insanlarla tanışmak istediği, yeni yerlere gidip, yeni şeyler yapmak istediğinde ise otobüsüne biniyor. Eddy bana yaşamın sırrını öğretti ve o da şudur: Hayatın amacı genç kalmak, eğlenmek ve son durağa mümkün olduğunca geç ve yüzünüzde bir gülümsemeyle varmaktır. Bu, benim için o kadar etkili bir dersti ve hayatımı o kadar değiştirdi ki, bunun üzerine Kural # 10’u yaptım. Göster ona, Danny.”

Kural # 10

Eğlenmenize Bakın ve Yolculuktan Keyif Alın.

“Ve bahsettiğim son durak gerçektir, George. Hiç kimse ondan kaçamaz. Hepimizin gideceği yer orası. Fakat önemli olan, oraya gidene kadar yolculuğumuzdan ne kadar keyif aldığımızdır. Her şeyden önce sadece tek bir yaşamımız ve tek bir yolculuğumuz var. Bu Disney Land'deki gibi bir şey değil. Yalnızca bir yolculuk hakkımız var ve bu yüzden ondan olabildiğince fazla keyif almalıyız.

Birçok insan sonsuza dek yaşayacağını sanır. Yolculukları son bulduğunda hepsini bir kenara bırakmak üzere para, mal ve güç biriktirerek hayatlarını harcarlar. Bunları mezara götüremezsin. Öyleyse bu gereksiz telaş neden? Çoğu insan anlamsız bir sürü şey için strese girer. İnsanlar yaşam alanlarına karşı son derece koruyucu olurlar. Yalnızca haberleri izlerler. Hatta ülkeler bile sınırları üzerine tartışılır. Keşke insanlar bir sabah uyansa ve tüm kâinatın kendi evleri olduğunun farkına varabilseler. Tüm dünyaya sahip olmak varken, ufak toprak parçaları için savaşmak neden? Hâlbuki yalnızca yolculuğun tadını çıkararak hepsine sahip olabilirler; fakat onlar ferah yaşamak yerine küçük parçalar üzerine odaklanıyorlar. Terfiler, son teslim tarihleri, e-postalar için endişeleniyorlar ve bugünü bir daha asla yaşayamayacaklarını tamamen unutarak, ufacık şeyler için iş arkadaşlarıyla ve aileleriyle tartışıyorlar.

Otobüsleri hayat yolunda ilerliyor; fakat onlar etraflarından geçip giden güzellikleri göremeyecek kadar kör olmuşlar. Bir düşünsenize. Öldüğünüz gün, posta kutunuzda bir daha asla cevaplanamayacak olan 30-40 e-posta olacak. Her şeye yetiştirebilmeniz imkânsız, o hâlde biraz rahatlayın, derin bir nefes alın ve yolculuğun tadını çıkarın. Yirmi dokuz yaşındaki insanlar hakkında yapılan araştırmadan bahset ona, Marty.”

Marty doğruldu. “Bu araştırmaya bayılıyorum. Bir grup doksan beş yaş grubundaki insana sormuşlar, bu insanları nereden bulmuşlar bilemiyorum, sanırım Florida, fakat her neyse onlara, eğer her şeyi yeni baştan yaşayabilselerdi ve tekrar dünyaya gelebilselerdi neleri değiştireceklerini sormuşlar. Hemen hepsinin değiştirmek istediği üç şey şunlar: (1) Daha fazla düşünürlerdi. Daha çok dakikanın tadını çıkarırlardı. Daha fazla gün doğumu ve gün batımının keyfini çıkarırlardı. Daha çok eğlenceli vakit geçirirlerdi. (2) Daha fazla risk alır, şanslarını daha çok denerlerdi. Hayat onu sevmeden yaşamak için çok kısa. (3) Onlar öldükten sonra da var olmaya devam edecek bir miras bırakırlardı.

“Görüyorsun ya, George, Eddy'den öğrenmen gereken bir şeyler var. Doksan beş yaşındakilerden öğrenmen gereken şeyler var. Hayatını pişmanlıklarla geçirme. Geriye dönüp baktığında keşke şunu da yapsaydım diyen insanlardan olma. Kaybedecek hiçbir şeyin yokmuşçasına ve kazanacak çok şeyin varmışçasına yaşa ve çalış. Her zaman iyimser olan ve alacağı hediyeler için heyecan duyan Noel sabahındaki bir çocuk gibi davran. Huzur duyabilmek için strese girme. Kendi otobüsünün başarısını diğerleriyle kıyaslama. Yalnızca kendi yolculuğunun tadını çıkar. Bugün sunuma gireceksin ve o gaz pedalına basacaksın, tadını çıkar ve başar. Onları şaşkına çevirip, sana övgüler yağdırmalarını sağladığında ise yapacağın şey sadece her gün amaçlı ve keyifli bir şekilde yaşamaya ve çalışmaya devam etmek olacak. Bunu hatırlaman çok kolay olacak; çünkü tek yapman gereken beni, muhteşem Joy'u unutmamaktır.” Bu sözlerin ardından Joy başını kaldırdı ve gülerek, “Tanrım, biliyorum. Bazen kendimi fasulye gibi nimetten sayıyorum.”

Enerji otobüsü George'un ofis binasına yaklaştığında Joy, sesini sunuma sakladığı için sessizce

oturan George'a dönerek şunları söyledi: "Miras konusuna gelince, şunu unutma: Bırakacağın en iyi miras senin ismini taşıyan bir bina veya bir mücevher parçası değil, senin varlığından, mutluluğundan ve pozitif davranışlarından etkilenmiş bir dünya bırakabilmektir."

Otobüs durdu ve George otobüsten inmeden önce yolcular ona bir beşlik çakmak, el sıkışmak ve sarılmak için etrafında toplandılar. Jack ona kartını verdi ve sunumun nasıl geçtiğini haber vermesi için onu aramasını istedi; çünkü otobüsteki herkes bunu bilmek isterdi. Elbette Joy ona herkesten daha sıkı sarıldı ve George otobüsten indikten sonra, otobüsün üst basamağında durup şunları söyledi: "Bugün senin günün, George. Ve bu senin hayatın. Daha önce de söylediğim gibi, otobüsümün binmenin bir sebebi vardı. Bu sebep bugün ve bundan sonraki her gündür."

George ofis binasına girerken, NRG Company çalışanı olarak bu kapıdan son kez giriyor olabileceğini ya da bir Enerji Amiri olarak bugün işte ilk günü olabileceğini düşünüyordu. Yaklaşık iki saat içinde akıbetini öğrenecekti; fakat sonuç ne olursa olsun, otobüsünün doğru yönde ilerlediğini biliyordu ve bu yolculuğun tadını çıkarmaya hazırды.

Sunum





Üst düzey yöneticiler konferans masasının etrafında oturmuş berbat bir sunum bekliyorlardı. Önceleri George ile ilgili büyük umutları vardı; fakat şu an tek bildikleri, bu ay performansının düşmeye başladığı ve bugün de işinin son günü olabileceğiydi. Bugünkü performansı bardağı taşıran son damla olacaktı. NRG-2000 bir ay içinde resmen piyasaya sürülecekti ve bu sunum, ürün ekibinin iyi durumda mı yoksa her zamanki gibi karmaşa içerisinde mi olduğunu belirleyecekti. Büyük bir olasılıkla George'u görevden alarak, ürün ekibinin başına yeni bir üst düzey yönetici getireceklerdi. NRG-2000, şirketin cirosunu en üst seviyeye çıkarabilecek bir sonraki en büyük ürün kampanyasıydı ve şirketin geleceğini kesinlikle George'un ellerine bırakamazlardı.

George, kapının önünde durup onların gözünün içine baktı. Gözlerindeki negatifliği ve şüpheyi görebiliyordu. Paramparça olmasını ve yenilgiye uğramasını beklediklerini biliyordu. Neden bunu beklemesinler ki, diye düşündü. Kalbi hızla atmaya başladı ve kendini birdenbire düşünemez bir durumda buldu. Korku, onu ele geçirmeye başlamıştı. Hayır, şimdi olmaz, diye düşündü. Beni yere sermelerine izin veremem.

Joy'un, onun pozitif enerjisinin, diğerlerinin negatifliğinden çok daha fazla olması gerektiğini söylediğini hatırladı ve ona gülümseyerek bakan bir yüz gözlerinin önünde belirdi. Joy'u düşünerek derin bir nefes aldı ve inanılmaz bir dinginlik hissetti. Elbette hayatında birçok yenilgi de olabilirdi; fakat bugün yenilmemeliydi. Bugün yenilgiye izin vermemeliydi.

Yöneticiler, tam bir felaketle karşılaşmayı bekliyorlardı; fakat George ve ekibi şimdiye kadar yapılmış en iyi ürün tanıtımlarından birini gerçekleştirdiler.

Sunumun ardından George ve ekip arkadaşları birbirlerini kucakladılar ve yöneticiler, yüzlerinde şaşkına dönmüş bir ifadeyle ve nasıl bu kadar başarılı olabildiğini öğrenmek isteyerek George'un başına üşüştiler. George ise, "Yalnızca bir müdür değil, aynı zamanda Enerji Amiri olmanın vakti geldi diye düşündüm" dedi. George'un neden bahsettiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu; fakat bunun bir önemi de yoktu. George, ekibiyle toplantıya gitmenin haricinde hiçbir yere gitmiyordu. Yöneticilere, enerji otobüsüne nasıl bindiklerini ve Enerji Amirlerini nasıl ortaya çıkardıklarını anlatmak için çok vakti olacaktı. Fakat bugün kendini yormayacaktı, ekibine de tatil verecek ve bugün yapmış oldukları her şey için onları ne kadar takdir ettiğini söyleyecekti. Dokuzuncu atış sırasından, tüm baseler doluyken tur vuruşu yapmıştı ve bu, bir kutlama sebebiydi.

Fakat çok ilginçtir ki, George ekibine eve gidip tatilin tadını çıkarabileceklerini söylemesine rağmen, hiçbiri gitmek istemedi. Hepsi bunu ekiple ve George ile birlikte kutlamak istedi. Zaferin tatlı kokusunun tadına varmak ve birlikte oldukları anın enerjisini içlerine çekmek istiyorlardı. George, bir projeye kalbini ve ruhunu koyan ve ortak bir amaç uğruna hep beraber çalışan bir ekibin, kutlamayı da birlikte yapmak istediğini anlamaya başladı. İnanılmaz bir şey gerçekleştirmişlerdi ve başarılı bir işin tadını çıkarmayı hak etmişlerdi. Bunu onlardan esirgeyemezdi. Bu, onun ekibiydi ve George, onları her zamankinden daha çok seviyordu. Bu yüzden onları evlerine göndermek yerine, öğle yemeğine davet etti ve onlara bir öğleden sonra yemeği, eğlence ve rahat bir ortam ısmarladı. Ekiptekiler o günkü ve yolculukları boyunca elde edecekleri başarılarından bahsettiler. Otobüslerinin ne yöne gittiğini biliyorlar ve o otobüste olmaktan heyecan duyuyorlardı.

Mutluluk





George arabasını almaya son anda yetişmişti; çünkü o gittiğinde tamirhane kapanmak üzereydi. Tezgâhın yanına gidip oradaki genç hanıma selam verirken, biraz önce ekibiyle yediği inanılmaz öğle yemeğini düşünüyordu. Genç bayanın kızıl saçları, hoş bir ifadesi ve George’u gülümseten bir isimliği vardı. İsmi Joy’dü. “Komik olan nedir?” diye sordu genç kadın.

“Hiçbir şey” diye karşılık verdi George. “Yalnızca ismini çok sevdim. Hepsi bu.” Ardından gözlerini tavana kaldırarak, “Teşekkürler” dedi. İşaretler son derece netti. Yaklaşık iki hafta öncesine kadar, hayatına bu kadar talihsizlik ve üzüntüyü getirdiği için kaderine lanet etmekte olduğunu ve şimdi ise kaderin onun tarafında olduğunu; ona rehberlik ettiğini ve gideceği yoldaki her adımı ona göstermekte olduğunu fark etti. Yaşadığı kötü ve iyi şeylerin onu bu noktaya getirmiş olduğunu anladı. Eğer lastiği patlamamış olsaydı, asla Joy ile tanışamayacaktı. İş yerindeki tüm bu sıkıntıları ve zorlukları yaşamamış olsaydı, ekibini daha iyi yönetebilmeyi asla istemeyecekti.

Şu anda kariyeri ve geleceği, hiç tahmin etmediği kadar parlaktı. Eğer eşi onu terk etmekle tehdit etmemiş olsaydı, evliliğinin ne kadar kötüye gittiğini ve aslında ne kadar mutlu olabileceklerini asla fark edemeyecekti. Daha önce kötü olduğunu düşündüğü şeylerin, şimdi nasıl iyiye doğru yöneldiğini fark etti. Joy ona, olup biten her şeyin bir sebebi olduğunu; fakat olayların içindeyken bunu göremeyeceğini söylemişti. Şimdi ise her şeyi çok net bir şekilde görebiliyordu.

Hayat bir sınavdır. Karşımıza çıkan her zorluk, gelişimimize yardım eder. Negatif olaylar ve insanlar, bize neyi istemediğimizi öğretirler ve böylece enerjimizi istediklerimize odaklayabiliriz. George, bir dahaki sefere iş yerinde bir sorunla karşılaştığında, o güçlüğün onu tornadoya sürüklemesine ve girdapta döndürmesine izin vermeyeceğini zihnine kazıdı; çünkü hayatında her zaman güçlükler olabileceğini biliyordu. Bundan böyle, ‘Karşıma çıkan bu güçlükten ne öğrenebilirim? Bana neyi öğretiyor?’ diye soracaktı. Böylece pozitif olabilecek ve hayattan aldığı derslerin onu daha güçlü, daha bilge ve daha iyi kıldığına güvenebilecekti.

Tezgâhın arkasındaki bayan ona anahtarlarını verirken, “Arabanızı mutlulukla kullanmanızı dilerim, bayım. Onu geri aldığınız için memnun olmalısınız” dedi.

George, ona teşekkür edip, dışarıdaki arabasına doğru yürürken, ‘mutluluk’ kelimesi aklına takıldı. Mutluluğun durmadan hayatına girmesi, şu anda onu içinde hissetmesi ve yüreğiyle konuşması ne kadar şaşırtıcıydı. Kalbi ona, geçmişte yaşadıklarına fazla odaklanmamasını, geçmişten sadece ders almasını söylüyordu. Kalbi ona, ‘Geleceğe de odaklanma; çünkü geleceğin sana getirecekleri, içinde bulunduğun anın sana verdiklerinden ibarettir’ diyordu. Kalbi ona, ‘Tüm dikkatini ilerlemekte olduğun yola ver’ diye fısıldıyordu. Başını dik tut ve kalbini mutlulukla doldur. George, iki haftadır yaşadıklarından almış olduğu tüm dersler arasında en büyük dersin tam önünde durduğunu fark etti. Bu, dile getirilmesi gereken bir şey değil, daha ziyade yaşanması ve hissedilmesi gereken bir şeydi. Enerji otobüsü onu nereye götürürse götürsün, yol boyunca önüne hangi engeller çıkarsa çıksın, unutmaması gereken tek şey, mutluluğun içinde dolaşmasına izin vermesi ve yolculuğunun her anının ve her kilometresinin tadını çıkarması gerektiğiydi. Hayatını mutlulukla doldurduğunda, güzel bir hayat yaşayacak ve güzel bir yolculuk geçirecekti. Mutluluk sayesinde, her şey daha iyi bir şekilde ve daha kolay ilerleyebilir.

George, yeni tamirden çıkan arabasıyla eve doğru giderken, hayatta yaptığı her şeye neşe katacağına

dair kendine söz verdi. İster iş yerinde bir proje üzerinde çalışıyor olsun, ister evde çocuklarıyla vakit geçiriyor olsun, kendi kendine, ‘Bu dakikadan alabileceğim zevk nedir? Onu hissediyor muyum? Yaşadığım şu andan nasıl daha fazla zevk alabilirim?’ diye soracaktı. Joy’un otobüsünde yolculuk etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve şimdi mutluluk hissini, otobüsünün daimi yolcusu yapabiliirdi.

George cep telefonunu çıkarıp annesini aradı. Annesi, son hastalık nöbetinden kemoterapi sayesinde yeni kalkmıştı ve George onun şu anda mutluluğun tadını çıkarabileceğini biliyordu. Annesine, geri kalan, altı ay ya da altı yıl hiç fark etmez, her bir dakikasının tadını çıkarmasını söylemek istiyordu. Yaşadığı her saniyeden zevk almasını ve önündeki zor zamanların ve hayatının geri kalan her gününü korku yerine sevgiyle doldurmasını söylemek istiyordu. George, kendi sevincinin biraz olsun onun öfkesini ve acısını dindirmesini umuyordu. Fakat annesi telefonu açtığı anda, bu düşündüklerinin hiçbirini söylemenin yararı olmadığını anladı. Çünkü bu, sözcüklerle anlatılabilecek bir şey değildi. Yaşayarak öğrenilmesi gereken bir şeydi. O anda tek söylemesi gerekenin, kalbinin derinliklerinden gelen bir ‘Seni çok seviyorum’ olduğunu biliyordu.

Artık Otobüs Daha Eğlenceli





Pazartesi günü # 11 numaralı otobüs durağına geldiğinde, George hemen otobüse atladı. Joy'a sarıldı ve otobüsteki yolculara dönüp, "Başardık! Sunum mükemmeldi!" diye haykırdı. George, Jack, Danny, Marty ve diğer yolculara birer beşlik çakarken, herkes sevinç çığlıkları atıyordu. Ardından çantasının yanında duran büyük levhayı aldı.

Joy, "Bu nedir, tatlım?" diye sordu.

George, "Yeni bir işaret levhası" diye karşılık verdi. "İnsanlar 10 kuralı öğrendiklerinde, otobüsündeki kuralları da okuyabiliyor olmalı. Şuradaki el yazısıyla yazılmış olan levhayı sen okuyamazsın, bu sebeple sana daha kalın ve okunaklı harflerle yazılmış olanını vermek istedim ki diğerlerine de bana yardım ettiğin gibi yardımcı olabilesin."

"Çok tatlısın, George. Şu beyaz kalın harfler ne kadar hoş görünüyor baksana. Kurallar gerçekten çok iyi görünüyor."

Marty, otobüsün arka tarafından seslenerek, "Hadi yukarıya asalım" dedi ve diğer yolcular da onu onayladı.

Böylece, Enerji Otobüsü'nün kurallarını gösteren George'un levhasını, tüm yolcuların ve şoförün görebileceği bir yere astılar. Bunlar, George'un hayatını değiştiren 10 kuraldı ve otobüsteki herkes bunun henüz bir başlangıç olduğunu biliyordu. Joy ise, otobüsüne daha birçok George ve Jane bineceğinin farkında ve onlar için hazırды.

Joy, yukarıdaki levhayı işaret ederek, "Pekâlâ, George, şunu bilmeni isterim ki, bundan sonra otobüse binecek olan herkes senin öykünü öğrenecek" dedi. "Sen parlak renkli arabanla işe giderken kulakların çınlayacak; çünkü biz o sırada, bize bu levhayı veren ve ışığa ulaşmak için nasıl bir cesaretle karanlığı yarıp geçen o adamdan bahsediyor olacağız. Senin başarı öykünü anlatacağız, George."

George, "Bu çok hoş" dedi. "Ve gerçekten çok onur duydum; fakat eğer benim hakkımda konuşacaksanız, bunu benim yanımda yapmalısınız. Artık fikirlerimin değiştiğini biliyorsunuz sanırım. Bundan sonra işe otobüsle gitmeye karar verdim. İnsanın işe kendi arabasıyla gitmesi çok güzel; fakat otobüs çok daha eğlenceli."

Joy, gülümseyerek, "Evet öyle. Otobüs kesinlikle daha eğlenceli" dedi. George da karşılığında ona gülümsedi ve Joy, başka bir yolcunun Enerji Otobüsü'nü beklemekte olduğu bir sonraki otobüs durağına doğru gitmek üzere gaza bastı. Onlar da otobüse binecek ve George'un şu anda bildiklerini kısa sürede öğreneceklerdi.

Enerji Otobüsü, hayat yolculuğunuz boyunca sizi gitmek istediğiniz yere götürecektir.

HAYAT YOLCULUĞUNUZ İÇİN

GEREKEN 10 KURAL

1. Otobüsünüzün şoförü sizsiniz.
2. Coşku duymak, hayal etmek ve odaklanmak otobüsünün doğru yöne gitmesini sağlar.
3. Yolculuğunuzu pozitif enerji ile doldurun.
4. İnsanları otobüsünüze davet edin ve önünüzde uzanan hayat yolculuğu için hayallerinizi onlarla paylaşın.
5. Otobüsünüze binmek istemeyen insanlar için enerjinizi boşuna harcamayın.
6. ENERJİ VAMPİRLERİNİN OTOBÜSTE İŞİ YOKTUR notunu herkese gönderin.
7. Coşku, daha çok yolcuyu otobüsünüze çeker ve enerjilerini artırır.
8. Yolcularınızı sevin.
9. Otobüsünüzü belli bir amaç uğruna sürün.
10. Yolculuğun tadını çıkarın ve eğlenin.

Enerji Otobüsü Eylem Planı





Enerji Otobüsü kurallarını, pozitif ve yüksek performans gösteren bir ekip oluşturmak için kullanın.

İş yerleri, kurumlar, okullar, spor takımları ve hatta aileler için son derece basit ve etkili bir uygulamadır.

1. Adım: Kendinize Bir Vizyon Yaratın

Ekibinizi toplayın ve otobüsünüzün hangi yöne gitmesini istediğiniz konusunda bir vizyona ulaşmak için vakit ayırın. Siz, onlara bir vizyon sunabilir ve düşüncelerini sorabilirsiniz veya âdeta boş bir levha gibi başlayarak, hep birlikte bir vizyon oluşturabilirsiniz.

Sorulacak sorular

- Hedeflerimiz nedir?
- Geleceği düşünün. Kendimizi nerede görüyoruz?
- Neyi başarmak istiyoruz?

2. Adım: Vizyonunuzu Belirli Bir Amaçla Doldurun

Vizyonunuzu oluşturduğunuzda, onu daha büyük bir amaçla ilişkilendirmek isteyeceksiniz.

Amacınızı geliştirmek için sormak isteyebileceğiniz sorular

- Oluşturduğumuz vizyon, ekibi oluşturan elemanlara nasıl faydalı olacak?
- Oluşturduğumuz vizyon diğer insanlara nasıl faydalı olacak?
- Ne kadar büyümek için mücadele edeceğiz?
- Neyi temsil ediyoruz?
- Nasıl fark yaratabiliriz?

3. Adım: Vizyon/ Hedef Bildirinizi Yazın

Vizyon ve hedeflerinizi, etkili bir vizyon bildirisiyle birleştirin ve kâğıda dökün.

4. Adım: Vizyonunuza Odaklanın

- Vizyon/Hedef Bildirinizin birer kopyasını ekibinize dağıtın.
- Her bir ekip elemanınızı, her gün vizyonunuzu gözden geçirmesi için teşvik edin.
- Ekibinizden, her gün 10 dakika hayallerine ulaştıklarını hayal etmelerini isteyin.

5. Adım: Odak Noktanızı Yakınlaştırın

- Hayallerinizi gerçekleştirebilmek için, ekibinizin ulaşması gereken hedefleri belirleyin.

- Bu hedefleri kâğıda dökün.
- Hayallerinizi gerçekleştirmek üzere hedeflerinize ulaşabilmek için yapılacak işleri belirleyin.
- Bunları da kâğıda dökün.
- Bu hedeflerin ve hedeflere ulaşmak için yapılması gerekenlerin birer kopyasını ekip elemanlarınıza dağıtın.

6. Adım: Otobüse Binin

- Siz ve ekibinizin belirlemiş olduğu vizyona ve hedeflere ulaşmak üzere yapılması gerekenleri yürütmek konusunda size yardımcı olması için otobüste bulunması gereken diğer kişileri belirleyin.
- Belirlediğiniz kişileri otobüse davet edin. www.theenergybus.com sitesini ziyaret ederek, onlara elektronik otobüs bileti postalayın ya da basılmış biletleri elden ulaştırın.

7. Adım: Yolculuğunuzu Pozitif Enerji ve Coşkuyla Doldurun

- Çalışanlarınızı, tüm boşlukları pozitif enerjiyle doldurmaya sevk edin ve onları harekete geçirin ki bu boşlukları olumsuzluk doldurmasın.
- Pozitif bir kültür geliştirecek uygulamalar ve yöntemler katın.
- Kanıtlanmış çözümler ve en iyi uygulamaları öğrenmek için www.jongordon.com sitesini ziyaret edin.

8. Adım: “Enerji Vampirlerinin Burada İş Yok” Yazan Bir İleti Gönderin

- Yolculuğunuzun başarısını etkileyen negatif ekip elemanlarını belirleyin.
- İletişim kanallarını açın. Kendi negatifliklerinin farkına varmalarını sağlayın. Haklı bir sebepleri olup olmadığını saptayın. Bireysel ve ekip başarısını sağlayabilecek davranış biçimleri belirleyin. Ekibinizin otobüse pozitif enerjiyle binmesini sağlayın. Onlara başarmak için bir şans verin.
- Eğer kendilerini değiştirmeyi başaramazlarsa ve negatif olmayı sürdürecektirlerse, o zaman onları otobüsten indirmekten başka şansınız kalmaz.

9. Adım: Derin Çukurları ve Zorlukları İdare Edin

Sizinki de dâhil olmak üzere, tüm iyi ekiplerin yolculuğunuz boyunca birtakım zorluklarla, çekişmelerle ve mücadelelerle karşılaşacağını bilin. Her iyi ekip test edilir; fakat iyi ekipler patlayan lastiklerin, onları gidecekleri yere ulaşmalarını engellemesine izin vermezler.

Bir çekişme, engel ya da zorlukla karşılaştığınızda, aşağıdaki soruları sorun.

- Bu zorluktan nasıl bir ders çıkarabiliriz?
- Bu sorunun bize öğrettiği nedir?
- Bu zorluktan nasıl kurtulabiliriz?
- Bu zorluk ekibimize nasıl bir fırsat sunuyor?

Karşınıza çıkan güçlükleri toplayın ve onları, sizi başarıya götüren yola döşeyin.

10. Adım: Yolcularınızı Sevin

Yolculuğunuz süresince, hayallerinize ve hedeflerinize doğru yol alırken, şoför arkadaşlarınıza ve yolcularınıza onları önemseyişinizi gösterin.

Onlara şu soruları sorun

- Onları nasıl tanıyabilirim?
- Onlarla nasıl kaliteli vakit geçirebilirim?
- Onları nasıl daha iyi dinleyebilirim?
- Onlara ve gelişimlerine nasıl hizmet edebilirim?
- Onların en iyi yönlerini nasıl ortaya çıkarabilirim? Kendilerini ve ekibi daha iyiye götürebilmeleri için onlara nasıl güç verebilirim?

Çalışanlarınızın ve ekibinizin en iyi yönlerini ortaya çıkarabilecek uygulamaları öğrenmek için www.jongordon.com sitesini ziyaret edin.

11. Adım: Eğlenmenize Bakın ve Yolculuğun Tadını Çıkarın

- Her otobüs yolculuğunun ve seyahatin bir eğlence unsuru olduğunu unutmayın.
- Her zaman zor ve acı veren bir yolculuk olmak zorunda değildir.
- Ekibinize düzenli olarak, nasıl daha başarılı olabileceğinizi ve bu süreçte nasıl daha çok eğlenebileceğinizi sorun.
- Yaptığımız işe nasıl daha fazla eğlence katabileceğinizi sorun.
- Her yolculuğun amacının, ulaşacağınız noktaya yüzünüzde bir gülümsemeyle varmanız gerektiğini kendinize ve ekibinize hatırlatın. Mesele yalnızca istenilen noktaya varmak değildir; yolculuk süresince nasıl bir ekibe dönüştüğünüzdür.

Hayatınız boyunca sadece bir yolculuğa çıkacağınızı unutmayın ve bu yüzden onu güzel geçirmek için elinizden gelen her şeyi yapın ve yolculuğunuzun keyfine varın.

Otobüs Biletleri



Şirketiniz, ekibiniz ve sizin için.



İnsanları otobüsünüze davet etmek için www.theenergybus.com sitesini ziyaret edin.

- E-mail ile otobüs biletlerinizi gönderin.
- Özel otobüs biletlerini basın ve e-mail ile ya da elden yolcularınıza ulaştırın.

www.theenergybus.com sitesini ve otobüs biletlerini şu amaçlar için kullanabilirsiniz:

- Yeni bir girişim başlatın ve şirketinize, kurumunuza, okulunuza ya da ekibinize bunu bildirin.
- Çalışanlarınızla/üyelerinizle hayallerinizi paylaşın ve onları otobüsünüze davet edin.
- Yeni bir fikir veya proje için onların desteğini alın.
- Otobüsünüzde kimlerin olacağını belirleyin.
- Sorunlu bir ekibi ve/veya kurumu tersine çevirin.
- İşgücünü, verimliliği ve performansı geliştirin.

Enerjinizi Paylaşın!

Ekibinizi de Otobüse Alın!





Eğer Enerji Otobüsü prensiplerine dayanarak liderlik, satış, müşteri hizmetleri ve ekip oluşturma programlarıyla ilgileniyorsanız, Jon Gordon Şirketleri ile temasa geçin.

www.jongordon.com sitesinden Jon Gordon'un haftalık gazetesine üye olun.

Daha fazla bilgi için lütfen bizimle iletişime geçin:

The Jon Gordon Companies

P.O. Box 3611

Ponte Vedra Beach, FL 32004-3611

ifo@jongordon.com

(904) 285-6842

Enerji Otobüsü'nü büyük gruplar ya da kurumunuz için almak isterseniz, lütfen toplu siparişleriniz için (800) 762-2974 numaralı telefondan John Wiley & Sons, Inc. ile irtibat kurunuz.

[1] Ağırılık antremanı, iskelet kaslarının hacmi ve gücünü arttırmaya yönelik bir egzersiz çeşididir.